

Léna és az eltűnt varázs

A lenyomat-jegyzék

I. FEJEZET – SÁRKÁNY

Az éjszaka végét a lombokon átszivárgó hajnal jelezte. A baglyok sietve menekültek a fény elől. A Brimstone árvaház szürke tornyait szorosán ölelte a köd, mintha el akarná rejteni a világ elől. A fegyelmezett reggel szabályait csak egyetlen lány vette semmibe.

Léna mélyen aludt, fittyet hányva minden elvárásra. Ma is kiválóan teljesített újdonsült mesterségében: a reggeli késésben. Aztán beesett a valóság. És valami, ami nem volt oda való.

— Ébredj! Itt van! — visította Lumiera, és farkával vadul korbácsolta a párnát.
Léna megrezzent, mélyebbre fúrta magát a takaró alá.
— Majd elmegy — dünnyögte.

De a macska nem tágtott. Nedves orrával eszeveszetten bökdöste a lány arcát. Minden nyávogása éles, fojtott segélykiáltás volt.
— Ebből baj lesz! Kelj már!

Még a falak el sem nyelték a szavakat, amikor az ajtó kicsapódott.
— Már megint! — üvöltötte a nő.

Földig érő fekete köpenye úgy lobogott körülötte, mintha lángolna. Szemei vadul szikráztak az összefüggő szemöldöke alatt. A düh kisimította az arcát. Ő volt Ms. Rose, az árvaház élő ítélete.

Léna lehúzta a párnát az arcáról, és hunyorgott a robbanó fényben.
— Ne tessék már kiabálni — szólt rekedten.

A nő arca paprikavörös lett. Kezeit ökölbe szorította, majd hátralépett. A lebegő fűzfavessző, amely a fizikai fénytés mágikus eszközeként árnyékként követte minden mozdulatát, villámgyorsan süvített át a szobán, egyenesen a lány arcára szegeződött. Léna szíve egy ütemre kihagyott. Felállt, kezeit a csípőjére tette.

— Hát, láthatja, ébren vagyok. Csak a talpam fázik... De gondolom, ez most nem igazán számít.

— Ne szemtelenkedj! — sziszegte a nő. Mutatóujja fenyegetően kaszált a levegőben. — A nagy boszorkányégetés óta nem volt ilyen arcátlan gyerek ebben az intézetben!

Léna hirtelen elmosolyodott.

— Mekkora szerencse, hogy ön épségben megúsza!

Ms. Rose nagy levegőt vett, majd az ablak felé intett.

— Talán egy kis friss, hideg levegő lehűti azt a gonosz kis természetedet.

Az ablak feltárult, és a fagyos huzat belevágott a szobába. Léna megremegett, de a tekintetét

nem vette le a nőről.

— Köszönöm szépen! Nincs is jobb egy alapos megfázásnál!

A nő bólintott, majd az egyenruha felé intett. A sötétkék szövet a magasba emelkedett; egyetlen villanás, és erőszakkal a lányra fészült. Léna végigpillantott a testére rákényszerített anyagon, arca égett a megalázottságtól.

— Tetszik tudni, ugye, hogy egyedül is fel tudok öltözni? Nem vagyok már kislány.

— És itt fejezted be! — vágott közbe Ms. Rose. — Irány reggelizni! Azután várlak az irodában.

Léna az egyenruha durva szövetét gyúrta az ujjai között.

— De ma nem érek rá! A sárkánygombák beértek, és kaptam engedélyt!

— Amit ezennel megvonok! — vágta rá a nő. — Loiner asszonyság várja a csomagját. Te viszed.

— De... a gombák... — dadogta.

— Nem kérés volt — üvöltötte Ms. Rose, és a hangja megrezgette az ablaküveget. A szavak élre fordultak, és mint a jég, úgy hasítottak a lány dacába. Nem maradt hely a válasznak, csak a fojtogató engedelmességnek. Megfordult, s a köpenye úgy csapódott utána, mint egy dühös szárny. Az ajtó tompán kattant.

Léna arca vörösre színeződött.

— Soha nem az történik, amit akarok! Ezt annyira utálok!

A macska a bokájához simult.

— Az meglehet... de azért a reggelit megnézzük?

A lány rápillantott, lehajolt, majd az ölébe kapta.

— Persze. Induljunk.

Lumiera hirtelen megmerevedett. A macska lassan körbenyalta a száját. Valami elcsúszott a világban.

Ezalatt valahol, egy kósza gondolat peremén két hang vitázott. Az egyik mindig gúnyolódott, a másik túl szépnek akarta látni a világot.

— Meséljek egy történetet? — kérdezte Piros, és egy szürkés, határozatlan színű italt töltött a kelyhébe.

— Ha rövid, jöhet — felelte Kék.

Piros hörpintett egyet, majd elkezdte:

— Egyszer, egy késő nyári estén, egy sárkány kísért haza egy boszorkányt.

Kék felsóhajtott.

— Már az elején hazudsz! Sárkányok nem kísérenk senkit. Boszorkányok meg nem járnak haza.

— Akkor most folytassam, vagy inkább magyarázzak? — kérdezte Piros.

— Folytasd... Legalább kiderül, hol rontod el — vágta rá Kék.

— Egy falun haladtak át — suttogta Piros. — A házak gombaként sorakoztak. A sárkány minden lépésével megremegtette a földet. Nem sietett. Olyan kövér volt, hogy a hasa medret vájt a porba.

— Ez már túlzás — jegyezte meg Kék. — Egy sárkány nem lehet kövér.

— A legtöbb pusztító dolog az... — vágta rá Piros, majd folytatta: — A falusiak futni kezdtek. Kicsik, nagyok, együtt, külön. Mindegy volt az irány. Néhányan olyan lendülettel menekültek, hogy azóta sem tudni, hova értek. A sárkány azonban egyszer csak megállt. Egy apró, szeplős gyermek állta útját.

Kék letette a kelyhét, a fém tompán kondult.

— Na. Itt jön az a rész, ahol megváltod a világot...

— A gyerek nem félt — mondta Piros. — A bestia vörösén izzó szemébe nézett. Aztán odalépett... és egy cuppanós csókot nyomott a pikkelyes talpára.

Kék felemelkedett.

— Ha most azt mondod, virág nőtt ki, esküszöm, rád borítom...

— Virág nőtt ki! — nézett rá Piros.

— Na persze. És a szeretet legyőzte a fenevadat, mi? — gúnyolódott Kék.

Piros arca mozdulatlan maradt.

— Nem... A sárkány eltaposta!

Csend lett.

Kék tekintetéből lefagyott a világmegváltó remény, miközben Piros száján lassú vigyor kezdett el kúszni felfelé.

— Miért röhögysz? — kérdezte Kék remegő hangon. — Ez nem is vicces.

Piros a szemébe pillantott.

— Csak a fejedet! Hogy elhitted, hogy ez máshogy is végződhet...

— Ne kelljen már könyörögni! — szólt kérlelően Léna. Öklei fehéredtek a szorítástól.

Lumiera a hideg kövön fetrengett, és tüntető nyugalommal nyalogatta a mancsát.

— Még ráérünk.

— De egy perc, és mi következünk! — folytatta sürgetően a lány.

Lumiera megtorpant, szemei sárga résnyire szűkültek.

— Tudod, egy perc is sok idő... néha.

Léna ajka megrezsent. Nem vitatkozott, felkapta az állatot, és elindult.

A folyosó végén ott magasodott a tölgyajtó. Háromméternyi sötét fa, amibe úgy vésték bele a szabályokat, mint a húsba:

MOSS FOGAT!

KELJ FEL IDŐBEN!

NE KÉRDEZZ!

A küszöbnél megtorpant. A saját pálcája alig moccan a kezében — egy halk roppanás, egy tiltott mozdulat, és az ajtó engedett. Százéves por hullott a vállára.

— Fúj — mordult fel Lumiera.

Sűrű, fullasztó levegő ömlött ki. Olyan volt, mint egy elfeledett borospince, ahol már csak a penész maradt.

— Varázsosat újra, Ms. Rose... — szólt Léna.

A nő a hintaszékben terpeszkedett, nem nézett oda. Csak a szék ütemes nyikorgása törte meg a csendet.

— Kopogni... Varázsos húsz napforduló kevés volt, hogy megtanuld? — mormogta Ms. Rose. Léna elmosolyodott.

— Én akartam, de annyira fontos az a csomag... Gondoltam, ezzel is időt spórolok.

A nő a fejét rázta.

— A szemtelenség az nagyon megy. — A szoba sarka felé mutatott. — Ott van a csomag.

Léna a fehér dobozhoz lépett. A karton hideg volt.

— Biztos nem érne rá... esetleg holnap?

Ms. Rose nyögve tápászkodott fel. Úgy söpörte le magáról a lány tekintetét, mintha csak egy porszemet lökne földre.

— Egy hete küldi a leveleket azzal az elátkozott hollóval, elegendem van.

— De akkor az az egy nap nem mindegy? — kérdezte Léna.

— Még egy kérdés, és te takarítod a felső tornyot! Most pedig eredj, ne is lássalak! — kiáltotta a nő.

Léna némán bólintott.

— Kabátot vedd! Nem fogom rád pazarolni a gyógynövényeket, ha megfázol! — vágta a lányhoz.

A doboz hirtelen megrándult a kezében. A lány megtorpant.

— Ez... ez mozog.

Ms. Rose elmosolyodott. Görbe, kegyetlen mosoly volt.

— Mit hittél? — intett a doboz felé. — Egy hete keltek ki a Mausztus-fiókák.

Léna tüdejé megtelt a dohszaggal, a keze megremegett.

— Ez nagyon veszélyes.

A nő rápillantott.

— Csak ha kinyitod. Szóval ne tedd. Most pedig eredj!

Léna kilépett a folyosóra. Odabent a Mausztusok újra megmozdultak. Egy tompa bumm kíséretében a nehéz fa rázárult a sötétre. Válla a füléhez ugrott. Összerezcent, aztán megindult.

Futott a ködön át, át a fagyott udvaron. A jég beleharapott az arcába, a tüdejébe. A doboz a kezében lüktetett; élő súly volt. Minden lépésnél érezte az apró karmok ütését a kartonon. A karton vékony volt. Túl vékony.

— Csak ki ne nyíljon — ismételte.

Aztán a szürkeség hirtelen kettévált: fekete kerítés. Léna kitartóan nyomta a hideg, ezüst gombot.

— Lehet, hogy nincsenek itthon, vagy a csengő nem jó?

Lumiera füle megrebbent.

— Működik. Hallom. És jön is valaki.

Léna megremegett a jeges huzatban.

— Siethetne... mert idefagyok.

— Miért nem vettél kabátot? — vakkantotta a macska.

Léna vállat vont.

Az ajtó felnyílt. Egy szemkötős, szürke lény állt előttük. Szikár volt, mintha árnyékból gyúrták volna.

— Varázsosat. Miben segíthetek?

— Loiner asszonymak hoztuk ezt a bestiát — felelte Léna, majd a dobozt nyújtotta.

A lény nyelt egyet, majd hátrált.

— Igen. Az úrnő várta. Kövessetek.

Beléptek a félhomályba. A lény megfordult.

— A cipőt vedd le, és a... — majd tekintetét a lány reszkető vállain felejtette. — ...a kabátot... Ja, látom, az nincs.

Léna halványan elmosolyodott.

— Elfelejtetem. — A csomagot nyújtotta újra. — Itt van... tessék.

Az inas elhúzta a kezét.

— Én hozzá nem nyúlok. Tedd oda. — A komódra mutatott.

A szoba mélyéből egy nyúlánk, szőke hölgy lépett elő: Ms. Loiner. Mintha az elegancia és a hűvösség szobra lett volna.

— Szia, Léna. Látom, végre ideért a küldemény.

Léna szeme felcsillant.

— Varázsos napot! Igen, meghoztuk.

Az asszony megfordult.

— Nagyszerű, a fiam már tükkön ülve várta a kísérleteihez. — A barna tölgyasztalhoz lépett. —

Igyál velem egy csésze teát. Persze csak ha ráérsz.

Lumiera az asztalon termett.

— Én azt utálom. Nincs valami hús?

Léna azonnal ölbe kapta.

— Bocsánat! Enyhén nevetlen...

Ms. Loiner szeme mosolyra húzódott, de a tekintete jéghideg maradt.

— Tedd csak vissza. — Az inasra pillantott. — Frank, teát.

Nem sokkal később a gőzölgő csészek felett ültek. A fehér doboz ott maradt a komódon. Magányosan. Vészjóslóan.

— És mondd... hogy sikerült a varázslé?

Léna elfehéredett.

— Tönkrement. Pedig mindent úgy csináltam, ahogy le van írva.

Ms. Loiner nem sietett. Megkavarta a teáját. A kanál kétszer, halkán csing-csing koccant a porcelánon.

— Tudod... legelőször mindig az alapöszönt kell megérteni.

Léna bólintott.

— A vágyat nem?

— Pontosan. — Az asszony elengedte a kanalat. — De tudod is, miért?

Léna a szertefoszló gőzt figyelte.

— Nem igazán...

Ms. Loiner elmosolyodott.

— Hogyan készíthetnék főzetet... ha mi magunkat sem értjük? — Az inasra pillantott. —

Frank, hozzon öt poharat.

Pár pillanattal később egyesével sorba állította őket.

— Ezek jelképezik az érzelmi csatornáidat. Jelenleg mind üres. Mit gondolsz, ha akár egy is eldugul... mi történik?

— Érzelem születik? — vágta rá Léna.

— Pontosan! És tudod, minél több dugul el, annál mélyebb. — Ms. Loiner felemelte a pálcáját. Finoman megkoccintotta az első pohár peremét, mire az csengő hang kíséretében, a semmiből telt meg vízzel. Egymás után koppant a második, a harmadik és a negyedik is; a kristályok sorban felragyogtak, ahogy a víz a peremükig buggyant. Az utolsó pohárhoz ért. — És ha mind eldugul?

Léna a falra nézett. A képen két sárkány nem táncolt, hanem egymás húsába kapaszkodva, egyetlen, lüktető sebbé forrva falta fel a világot.

— Akkor... szerelem? — felelte.

Ms. Loiner arca megmerevedett.

— Néha igen. Néha valami sokkal rosszabb.

Léna arca elféhéredett.

— De nem értem... hogyan segít ez nekem?

A nő megállította a kanalat.

— Sehogy.

A lány felkapta a tekintetét.

— Mert nem a főzet romlik el — folytatta halkán a hölgy. — Hanem az, aki készíti. Te tudod a szabályokat. Tudod az arányokat. Tudod a lépéseket. — Az egyik pohárhoz nyúlt, és óvatosan elfordította. — Csak azt nem tudod, ezalatt mit engedsz át magadon. — Ms. Loiner végre ránézett. — A vágy nem elég, Léna. Az csak nyit. Ami átjön rajtad... csak az a fontos.

Léna kifújta a levegőt.

— Feladom.

Az asszony félnevetett.

— Azt hiszed... eddig próbáltad?

Felemelkedett, a könyvespolchoz lépett, és leemelt egy vaskos, aranyszálakkal átszótt kötetet.

— Ezt olvasd el — mondta. — Nem azért, hogy sikerüljön. — Egy pillanatra megállt. — Csak hogy lásd, mit keresel rossz helyen.

Léna végigsimított a betűkön, majd felolvasta:

— Tiszta szerelem.
Ms. Loiner bólintott.
— Vidd haza nyugodtan.

Egy hirtelen ding-dong hasított agresszíven a csendbe. Ms. Loiner az inasra pillantott.
— Nézze meg, ki az.

Egy falevél koppant az ablakon.

Frank zihálva rontott vissza.
— Asszonyom... a fia. Súlyos baleset érte a Melorennél. Megint a tiltott rítusokkal kísérletezett.
Ms. Loiner elsápadt. A teáscsésze kicsúszott az ujjai közül, és csörömpölve tört szét a kövön.
Úgy terült el a padlón, mint a kiömlött vér.
— Az a hálátlan, felelőtlen... Hányszor... de hányszor kell még ezen átmennem? — suttogta, s a hangja megkeményedett a tehetetlen dühgörcstől. — Egy anyának sem kívánom ezt! —
Frankre pillantott. — Hívja a Szürke Átjárót! Azonnal indulunk a klinikára!

Léna torka összeszorult.
— Tudok... tudok valamiben segíteni?
Az asszony éppen a köpenyét rántotta magára, de a mozdulat félúton megakadt. Végigmérte a lányt. Úgy nézett rá, mint egy sakktáblán felejtett parasztra, aki hirtelen fontossá vált.
— Valójában... igen. Tudod a fiam Sötét-hegyi háza nem maradhat őrizetlenül. Értékes kutatások vannak odabent, a védelmi rúnákat pedig naponta frissíteni kell egy boszorkánynak.
— De... Ms. Rose... — kezdte a lány.
— Rose-t elintézem. Személyesen íratom alá vele a kiküldetési papírokat. Elvállalod?
Léna a macskára pillantott.
— De gombát akartunk gyűjteni...
— Rose már régen szétmarta az eredeti engedélyt — köpte oda Lumiera. — Esélyed sincs.

Ms. Loiner már a kabátját rántotta magára. A drága szövet suhogása úgy vágott bele a levegőbe, mint egy ostor.
— Sárkánygombákat a hegyen is találsz, Léna. A kertje tele van velük, és ott senki nem fog papírokat követelni. Na?
Léna bólintott.
— Persze... akkor szívesen. De... meddig kellene ott maradnom?
Ms. Loiner egy pillanatra visszapillantott.
— Azt még én sem tudom. — Nyitotta az ajtót. — Frank mindent elintéz. Te addig érezd magad otthon.

Az inas Léna mellé lépett.
— Étel van bőségesen, tegnap vittem. — Egy fél lélegzetnyi szünetet tartott. — De lenne itt valami. A könyvtárba... be ne menj!
Léna bólintott.
— Persze... értjük...
Frank az asztalhoz lépett.

— És a könyvet se feledd.

A ház árnyéka rátelepedett a domboldalra, mint egy hatalmas, fekete dög.

— Nézd... mennyi sárkánygomba! — suttogta Léna, amikor megálltak a kőfalnál.

A macska a földre ugrott, és a levegőbe szimatolt.

— Az szerintem később is ráér. Nézzünk szét előbb.

Léna lehajolt, megsimította a macska fejét, majd lassan kinyitotta az ajtót.

— Igazad van, úgyis csak sötétedés után látszik, melyik az érett... Amúgy teljesen átfagytam.

Lumiera elmosolyodott.

— Kérhettél volna egy kabátot...

A lány vállat vont.

Beléptek. A levegő megállt, csak a porszemek lebegtek a fagyos félhomályban. Léna letette a könyvet az asztalra. A pálcája megmozdult: egyetlen hanyag suhintás, és a tűz felvonyított a kandallóban. A lángok vörösre festették a falakat.

— Látod? — fordult Lumierához. — Megy ez.

Lumiera már a belső, zárt ajtó kilincsén csimpaszkodott. A fém halkan megcsikordult a súlya alatt.

— Gyere ide! — morogta a macska. — Ez meg mozdul!

Léna csípőre tette a kezét. A sötétség a folyosó végén mintha közelebb húzódott volna.

— Tudok, mit mondtak? Oda nem szabad!

Lumiera a földre ereszkedett.

— Én csak be akartam lesni. Az nem ugyanaz...

— Pedig ugyanaz — tett egy lépést a nehéz fa felé. — A tekintetteddel mész be.

A folyosó felől hirtelen egy tompa, húsos kopp hallatszott.

Léna megdermedt. A lány tüdeje kiürült, egy pillanatra levegőt sem kapott.

— Te is... hallottad? — a kérdés alig volt több egy lélegzetvételnél. — Biztos csak egy könyv dőlt el odabent.

Lumiera füle a koponyájához simult, a szőre az égnek állt.

— Persze, csak úgy magától... — villantotta meg a fogaát a macska.

A lány szeme kikerekedett, az ajtóhoz lépett és közelebb hajolt.

— Várj... te is hallod ezt a kaparást?

Lumiera elmosolyodott.

— Miért, a fülemmel bemehetek... de a szememmel nem?

Léna keserű, kényszerített grimaszt vágott.

— Igazad van. Gyere el onnan... inkább adok valamit enni.

A tűz ropogása hirtelen túl hangosnak tűnt. Újra felhangzott a zöreje, de ez már erősebb, határozottabb kopp volt. A macska egyetlen ugrással a lány ölébe vágódott, karmai mélyen Léna húsába vájtak.

— Ez nem onnan jött, ahol a könyvek vannak! — sziszegte Lumiera.

Léna a sötét sarkokat leste, próbálta megnyugtatni magát.
— Biztos csak a szél... — suttogta. — Vagy a hasad jelzett.
Lumiera a lány szemébe pillantott.
— A hasamat megismerem... Ez nem ő volt.

A harmadik kopp már közvetlenül az ajtó alsó részéből érkezett, mintha alulról kaparna valami.
Lumiera megmerevedett, sárga szeme tágra nyílt.
— Azért... ha be nem mehetünk, egy fotelt odahúzhatnánk — fújta ki a szót a macska.
— Minek? — rezdült össze Léna szemöldöke.
— Hogy ki ne jöjjön... amíg alszunk — vágta rá Lumiera.

Léna ránézett az ajtóra, aztán a nehéz bútorra. Nekifeszült a bőrfotelnek. A padló felsírt, a láb nyikorgása végigszántotta a szobát, ahogy a fotelt az ajtónak döntötte. Léna megállt, és a lába elé nézett.
— A francba... felkarcoltam a padlót. Ezért kapni fogunk.
Lumiera a mély, sötét csíkot nézte a lakkozott fán.
— Én aztán nem. Te csináltad, még hozzá egyedül — vágta rá hidegen.
Léna elvörösödött, szikrázó tekintete a macskára vetült.
— Jó. De akkor egyedül is eszem!
A macska teste megfeszült, a nyelve félúton megállt a mancsán.
— Na jó... — mormogta végül. — Együtt csináltuk.

Megálltak, és mindketten az ajtóra meredtek. A sötét fa nem mozdult.
— Mehetünk? — kérdezte a macska elvékonyodott hangon.

Nem sokkal később Léna már a másik fotelben ült, a könyvvel a kezében. A mozdulatlanság szinte fáj.
— Nézd... — suttogta a lány, s az illusztráció szélére tette az ujját. — Milyen szép kép.
Lumiera felmászott a vállára.
— Ez csak egy ember fehér ruhában — horkant fel az állat. — Mindennap látni ilyet.
Léna felsóhajtott.
— Miért vagy ilyen ellenséges?
A macska a fülébe fúj, bajsza a lány arcát súrolta.
— Inkább játszanánk. Én nem tudok olvasni. Nekem ez időpocsékolás.
Léna megsimította a feszült hátat.
— Csak még egy fejezetet... és mára befejezem.
A macska megrázta a fejét.
— Hányszor mondtad már?
— De most tényleg! — vágta rá a lány.

Lapozott. A papír nem zizzent. Roppant.
Fény tört fel a lapokból — hideg, vakító. Átvágta a szobát, mint egy borotva. Eltüntette a falakat. A fotelt. A biztonságot. Aranypor ült a lány bőrére, s beette magát a körmei alá, mint a ragyogó rothadás. Égetett.

A könyv nem csukódott vissza.

II. FEJEZET – NAPSUGÁR

Az aszfalt hideg, zord keménysége nyomta az oldalát. Mintha a föld maga súgta volna:

— Nem tartozol ide, kislány.

Hunyorítva próbálta kinyitni a szemét. A fény nem fogadta szelíden; éles, kegyetlen vágásként hasított belé. A zaj nem körvonalazódott, rátört. Fémtestek zúgtak mellette, fények villantak. A hangok örült ritmust vertek, mintha valaki felcsavarta volna a világ hangerőjét.

Felült. Az aszfalt éle belevágott a tenyerébe.

— Aúúú... mi történt?

A macska reszketve kuporgott mellette. Farka lassan, idegesen rezdült. Tekintete suttogott: **Ez nem otthon. Túl hideg. Túl emberi.**

Fémes hang hasított mögöttük. Éles volt és könyörtelen. Léna összerándult, mintha jéglap futott volna végig a gerincén. Az utána következő némaság nem nyugtatott; fenyegetett.

Aztán jött a második hang. Beleremegett a csontjaiba. Nem volt hangosabb, csak közelebb. Sokkal közelebb.

Lélegzete megakadt. Lassan felállt, megfordult. Mintha az idő is nehezebb lett volna. Egy ezüstsínű fémtest tornyosult elé. Lüktetett, morgott, mintha élne. Belül egy szakállas férfi ült, fekete sapkában. Az arca mozdulatlan maradt. A következő hang már nem kérdezett, hanem utasított.

Beszívta a levegőt. A vállai megmerevedtek, ujjai a pálcára csúztak. Előrántotta, majd suhintott.

Csend lett. Síri, metsző csend.

A szörny nem remegett, úgy állt ott, mintha nem ismerné a mágiát. Keze megingott, a pálca vége remegni kezdett.

Az alak kidugta vörös arcát, majd rekedt hangon ordítani kezdett:

— Talán annak a sebhelyes homlokú kölyöknek képzeled magad? Húzz már el... haladnék!

Léna arca lángra kapott. Figyelt egy darabig, majd újra suhintott. Semmi. Mintha nem is létezett volna. A pálcára pillantott, a fejét rázta, majd egyetlen gyors mozdulattal a fémszörnynek dobta.

Tompa pukkanás.

A fehér fa széthasadt, és csörömpölve zuhant a bitumenre, mintha a világ nevetett volna rajta.

Szeme kikerekedett, az állkapcsa megfeszült, ujjai ökölbe rándultak.

— És még azt mondták, a pálcák ezer varázslatot is túlélnek... ez a vacak meg ennyitől eltörik?

Lumiera egyetlen elegáns ugrással a maradványok mellé huppant. Megszaglászta a fehérés fát, majd gúnyos villanással a szemében nézett.

— Kétségtelen, ez gyári hiba!

Léna levegőt sem vett. Az alacsony, dühös ember előredőlt. Most már nem kiabált, hanem üvöltött:

— Remélem, kiszórakoztad magad! Ideje elhúzni, vagy tényleg kiszállok!

A macska a lányra pillantott.

— Ott vannak mások. Szerintem menjünk oda.

Némán bólintott. A lábai remegtek. A társát a vállára tette, odalépett, majd lehajolt a pálca darabjaiért. Egy pillanatig még habozott, aztán elindult.

A szörny felbőgött, mintha csak köszönetet mondana, hogy végre továbbmehet. Az autós végül csak legyintett:

— Látod? Nem volt nehéz...

Tekintete követte, ahogy zsugorodik a távolban, mígnem teljesen eltűnt. A torka száraz volt. Aztán a levegő megmozdult. Egy mély moraj végiggurult a környéken; nem volt ismerős. Ösztönösen hátralépett. Utána egy éles, visító hang hasított bele, túl közel. Az épület falai megremegtek, a föld alól tompa dübörgés jött fel.

— De egyáltalán mi ez a hely?

Körbepillantott. Ismeretlen volt az egész, és mégis túl valós. Túl valós ahhoz, hogy működjön benne bármi, amit ismert.

Ekkor egy alak körvonalai rajzolódtak ki előtte. Minden lépése keményen koppant, hosszú, fekete kabátja elnyelte a testét. Léna intett felé, de a keze félúton megremegett.

— Varázsos napot... meg tudná...

Az idegen rá sem pillantott, csak elment mellette. A léptei visszhangoztak a betonon, mintha észre sem vette volna őt.

Lumiera hirtelen visszarántotta.

— Nézd csak, ott jön egy lány. Érzem, ő segíteni fog!

— Nagyon remélem... mert sötétedik, és mindjárt megfagyok — felelte.

A közeledő alak fehér kabátot viselt. Léna most már határozottan felemelte a kezét. A szembejövő lassított, mosolygott, aztán megállt.

— Varázsosat... A nevem Léna — kezdte bizonytalanul. — Meg tudnád mondani... hol vagyunk?

A megszólított nem válaszolt, csak állt és mosolygott. Léna figyelte egy darabig. A mosoly nem változott, nem mélyült, nem tűnt el; olyan volt, mintha csak rá lenne festve az idegen arcára.

— Valami rosszat mondtam? — dadogta.

A lány szemöldöke összerándult, felemelte a kezét, és kapkodó mozdulatokkal mutogatni kezdett. Léna csak nézte. Az ujjak táncoltak a szürkületben, de nem történt semmi. Nem lett tőlük világosabb, nem nyíltak ki kapuk.

— Én nem értem... — suttogta. — Te érted, Lumiera?

— Szerintem elátkozták — vágta rá a macska.

Arca paprikavörösre változott.

— El tudnád mondani... tudod... a száddal? — csattant fel, majd mutatóujját az ajkához emelte. — Úgy, ahogy én csinálom neked, látod?!

A lány mosolya eltűnt, mintha lekapcsolták volna. A szeme megkeményedett, előrelépett, és a középső ujját fenyegetően Léna arcába tolt. Aztán megfordult, és elviharzott.

— Ez meg mi volt? — kérdezte.

Lumiera szája kissé megnyúlt, felfedve egy villanásnyi túhegyes fogat, miközben hosszú bajuszszálai elégedetten rándultak meg.

— Szerintem errefelé így szokás köszönni.

— Nézd... jön is egy másik — szólt didergő ajakkal, majd az ujjával a következő idegen felé mutatott.

— Tudod, kinek mutogass! Annak, aki megszült! — mordult rá a járókelő nő, majd legyintett egyet, és sietve továbbment.

Léna elfehéredett.

— Ezt nem értem... De induljunk valamerre, mert idefagyok! — mormolta.

Lassan a fényt elnyelte a sötétség. Az utcák elnéptelenedtek, a zaj, amely eddig körülölelte őket, hirtelen megszűnt.

Már a következő ház lépcsőjéhez ért. A kilincset erősen szorította.

— Légyszi... nyílj ki!

De újra, csak a fém csöndje válaszolt. És a remény, amit magával vitt, ott maradt a küszöbön, hátrahullva.

— Ez is zárva van... mit csináljunk? — kérdezte elcsukló, sírásra kész hangon.

Amikor megfordult, a távolban megpillantott valamit. Egy vékony fénycsík húzódott végig az utcán. Nem mozdult. Csak volt.

Megtorpant. A lépcső ott kezdődött, ahol az utca véget ért; fölfelé vezetett, de nem látszott, hová. Amikor rálépett, az ajtó hangtalanul kinyílt. Ekkor valami megmozdult. Nem fény volt, hanem meleg. Átölelte őket.

A macska hirtelen leugrott a válláról.

— Gondolom, a vacsora elmarad.

Léna lehelgetni kezdte a fagyott ujjait, megpróbálta ledörzsölni a körméről a hideget, de nem jött le. Felpillantott.

— Nézd... ott egy ember a falban. De hogy lehet, hogy ilyen picit?

Közelebről szemlélte a vibráló képernyőt, a fény kékesre festette az arcát.

— És csak mosolyog... Talán rajtunk? — suttogta.

A macska odaosont, majd felugrott a szürke kis asztalra.

— Szia, te ki vagy?

De a furcsa alak a kis bajsza alatt csak mosolygott, nem mozdult.

— Miért nem válaszolsz, ha kérdezlek? — folytatta határozottan a macska.

A lány eközben egy furcsa feliratot fedezett fel a falon:

PÉNZFELVÉTEL – ÉJJEL-NAPPAL NYITVA.

A macska szeme összerándult, de pár pillanat múlva már ki is mondta:

— Lehet, ha pénzt kérnénk, nem mosolyogna... inkább segítene!

— Hát... megpróbálhatom — vágta rá a lány. Két lépést tett előre, majd halkán megszólalt. —
Varázsos estét... Esetleg, ha pénzt kérnénk, szóba tetszene állni velünk?

A válasz elmaradt, csak a képernyő vibrálása lüktetett. A lány megszólalt volna, de végül csak becsukta a száját. Aprót bólintott, mintha megértett volna valamit, amit nem mondanak ki.

— Ez odafagyott... vagy én nem értem — szólt fáradtan. — De most mihez kezdjünk szerinted?

A macska ekkor kipillantott az utcára, majd vissza a lányra.

— Szerintem ma aludjunk itt. Aztán reggel ezt is megoldod, mint mindent eddig — bölcsekedett.

A lány hirtelen megtorpant.

— Azért előbb ezt megkérdezem. Lehet, erre már felelni fog... mert senki sem szereti, ha idegen alszik nála.

Lumiera a furcsa alak felé pillantott.

— Szerintem felesleges. Már hallotta, hogy ezt beszéltük. És nézd csak... továbbra is csak nevet.

Léna nyelt egy nagyot.

— Igazad lehet.

Ezután a lány egy sarokba húzódott, és vacogva összekuporodott.

— A padló jéghideg... — nyögte.

A macska odabújt hozzá, próbálta melegíteni a testével, de a bundája kevés volt a beton ellen. A percek súlyt kaptak. Majd hirtelen jégmaró hideg csapott végig rajtuk, ahogy az ajtó újra kinyílt.

Egy újabb alak jelent meg. Léna felpillantott. Az idegen visszanézett, de a tekintete átsiklott rajtuk, mintha ott sem lennének. Mintha csak a berendezés részei lennének, mint a kuka vagy az automata. Nem szólt semmit. Átment a másik sarokba, ledobta a táskáját, majd lecsúszott a fal mellé. Egy hosszú sóhaj szakadt ki belőle. Csak ült ott nehezen, fáradtan.

Lumiera a fiú előtt termett, sárga szemei villantak.

— Köszönni nem tanítottak meg?

A fiú megmerevedett, mintha elfelejtett volna levegőt venni. Az arca elsápadt, a neonfényben szinte áttetszőnek tűnt a bőre.

— Ez... ez... — hangja elcsuklott. — Ez a macska... beszél...

Lumiera meglendítette a farkát, végigsimítva a rideg betont.

— Nézd már, hall minket! — Lénára pillantott. — Sőt, tud beszélni!

A fiú a fejét rázta, makacsul, olyan erővel, mintha ki akarná rázni a füléből a hangokat.

— Két napja nem aludtam — suttogta végül. Megnyalta kiszáradt ajkát, és a sarokba húzta a térdeit. — Biztos csak... kimerültség. Ilyen nincs.

Léna csendben figyelte őt. Láta rajta azt a fajta fáradtságot, amit a mágia nem ismer, csak az, aki a saját lábán hordja ki a világ súlyát.

— Szia... én Léna vagyok. Te... itt laksz? Nem akarunk bajt.

A fiú csak a fejét rázta, tekintete még mindig a macskán vibrált.

— De... igaz, te is hallottad? Ez a macska beszélt hozzám.

Léna ásított egyet, majd a társa felé fordult.

— Nem szokott senkihez. Csak ma... nincs kedve udvariasnak lenni.

A fiú egy pillanatra elhallgatott, majd halkán kibökte:

— Ez valami trükk? Valami... mutatóvány? — A macska felé nyújtotta a kezét.

Lumiera fülei hátrasimultak, teste megfeszült.

— Ugye nem képezed, hogy hozzám érsz? — Lassan, fenyegető eleganciával hátrált egy lépést, miközben a farka hegye idegesen ostromozta a levegőt. — Talán, ha már régóta ismernénk egymást... de új embernek? — Sárga szemeit résnnyire szűkítette, és egy halk, toroki morgást hallatott. — Soha! — Végül megállt, méltóságteljesen leült, és egyetlen éles mozdulattal kieresztette a karmait. — Amúgy igazából... senkinek!

A fiú visszarántotta a kezét.

— Na jó... ez túl sok. Aludnom kell. Legalább pár órát.

Léna szája sarka finoman felfelé rándult.

— Tudod, nem mindig ilyen. Csak nem vacsorázott, ilyenkor vadabb.

A fiú mélyet sóhajtott.

— Mégis... ez hogyan lehetséges?

Léna megállt egy pillanatra, az ujjai tehetetlenül megfeszültek, majd lassan az orrához kapott és megdörzsölte, mielőtt minden kétségbeesése kibukott belőle:

— Esetleg elárulnád, hol vagyunk? Mert a pálcám sem működött, és senki nem segített... kérdeztünk, próbáltuk. Csak haza akarunk menni. — A zsebéből előhúzta a darabokat. — És még el is tört. Láttál már ilyet valaha? — Ekkor hirtelen megremegett. Olyan mélyről jövő vacogás volt ez, hogy a fiú is beleremegett a látványba.

— Nézd... látom, fázol. Vedd fel — kezdte a fiú. Felugrott, levette a kabátját, és a lány felé nyújtotta. A mozdulatban benne volt minden: az utolsó tartalék energiája, a maradék embersége.

— Köszönöm, de a pálcád... — folytatta a lány, még mindig a szilánkokat szorongatva.

A fiú azonban közbevágtott:

— Majd ha felébredek, beszélünk. Szerintem amúgy is csak képzelődöm. És ha megharagszol, az sem érdekel, de most alszom... csak a kabátomat el ne lopd. — Visszaült, majd lehunyta a szemét.

Léna visszafojtotta a lélegzetét. Érezte a szövetből áradó melegséget – a fiú testmelegét. A macskára pillantott, ujját az ajkához emelte.

Most jobb, ha a csend beszél helyettük.

III. FEJEZET – SEGÍTSÉG

Furcsa hang verte vissza a visszhangot.

Egyre hangosabban.

Egyre élesebben.

A fiú szeme lassan felnyílt.

Tenyerét a falnak támasztotta, nehézkesen feltápászkodott, majd az összegömbölyödött lányra pillantott a földön.

És akkor meglátta a kabátját.

— Akkor ez igaz volt... nem álmodtam — mormolta maga elé.

Ahogy tisztult előtte a világ, hirtelen megállt a tekintete.

— De a tegnapi lány haja szőke volt... nem fekete.

Mélyet sóhajtott.

— Szia... ne haragudj — kezdte halkán. — De kelni kell. Nemsokára hasad a hajnal, és jönnek az emberek.

Léna megmozdult. Felült, megtörölte a szemét, majd a fiúra pillantott.
— Kelek... máris. Egy pillanat.

A fiú bólintott, aztán félhangosan megjegyezte:
— Tegnap... szőke hajad volt...

Léna ásítózások közepette motyogta:
— Nem. Soha nem volt!
— De biztos vagyok benne! — jelentette ki a fiú.

Léna lassan feltápáskodott.
— Rosszul emlékszel. Mindig is fekete volt.

A fiú lába megfeszült a hideg kövön. A tüdeje éhesen tágult ki. Szemeivel újra végigmérte a lányt.
— Mindegy is... — mondta végül. — De legalább a macskát csak képzeltem...

Ekkor Léna lábánál két apró, hegyes fül emelkedett meg.
Lumiera határozottan előlépett.
— Ha képzelődsz, haver... azt nagyon hangosan teszed. Mert én hallom. — Megállt a fiú cipője mellett. A farka vége egyet rándult, mint egy dühös korbács. — Amúgy a nevem Lumiera, nem macska. Hívj csak Lumierának.

A fiú egy pillanatig nem mozdult.

Léna ekkor odalépett, és ölbe kapta a macskát.
— Ne legyél már ilyen — szólt rá halkán, miközben a fejét csóválta.
Aztán a fiúra pillantott. Tekintete megpihent Jack kimerült arcán.
— Remélem, nem haragudtál meg... néha nagyon nehéz.
Mély levegőt vett. Az ujjai idegesen doboltak Lumiera bundáján.
— Szóval ott tartottam... kölcsönkérném a pálcádat? Az enyémet mutattam... igaz, milyen hihetetlen? De hagyjuk most. Csak egy perc lenne. Utána visszaadom...

A fiú teste megremegett.
— Ez kész agyrém... mégis ez hogy? — Ujjai mélyen a hajas fejbőrébe túrtak, a halántékát vörösre dörzsölte. — Most ez tényleg komoly?

Léna szeme kikerekedett.
— Ha nem akarod ideadni, azt is megértem. Csak mondd el, merre van Brimstone.

A fiú nagy levegőt vett. Ujjai fehéredésig szorultak a térdén, ahogy végigmérte a lányt.
— De mégis... az a ruha. Meg egy igazi beszélő macska. És már aludtam is...

Lumiera füle hátrafordult. Az álla megemelkedett.

— Én szóltam: nem macska. Mellesleg... kihez beszélsz? — mordult rá.

A fiú egy pillanatig mozdulatlanul, tágra nyílt szemmel nézte őket.

— Fogalmam sincs, merre van, ha létezik egyáltalán — mondta végül. A válla megadóan ereszkedett le. — Neked meg bocsi. Beszélő Lumiera.

Léna arca elvörösödött.

— Persze hogy létezik, vagy azt mondod hazudok?

A fiú megrázta a fejét.

— Nem... nem ezt mondtam. Csak azt, hogy itt nincsenek pálcák. Beszélő... — Torkát megköszörülte, a kezével ösztönösen a nyakához kapott. — ...Lumierák... és varázslók sem...

— Nyelt egyet, miközben végigszántott a tekintetével a neonfényben úszó, üres bankfiókon. — Legalábbis... eddig így hittem.

— De ha nincsenek, miért vagyok itt? — kérdezte Léna.

— Szerinted... ezt nekem kéne tudnom?

Léna az orrához kapott, megdörzsölte.

— És akkor most mit csináljak?

Jack megmerevedett. Tekintete a sötét üvegajtóra tapadt.

— Nem tudom — mondta halkán. — Én ilyenkor visszafelé szoktam menni.

— De nem tudom, hogy kerültem ide, nem érted? — vágta rá Léna.

— Az mégis hogy lehet?

— Egy könyvet olvastam, aztán... Most meg itt állunk előtted. Látod, nem?!

Ekkor Lumiera a földre ugrott, majd mordult egyet.

— Az meg micsoda... ott a kezében?

A fiú felemelte.

— Ez csak a telefonom. Ez ébresztett reggel. — Aztán hirtelen az arcához kapott. — Várj... támadt egy ötletem.

Hevesen nyomkodni kezdte az ujjával, mialatt dörögte:

— Amúgy Jacknek hívnak.

Pár szuszogással később felnézett.

— Megkérdeztem a mesterséges intelligenciát... — Lenézett a kijelzőre, majd felolvasta: —

„Egy varázslóval és a beszélő macskájával vagyok. Haza szeretnének jutni. Hogyan segítek?”

— Felpillantott. — Azt válaszolta: nem szégyen orvosi segítséget kérni!

Lumiera mordult egyet.

Léna egy darabig csak figyelte.

— Akkor... orvoshoz kell menni? — mondta végül lassan. — De nem vagyok beteg.

Jack elmosolyodott.

— Dehogy. Csak azt hiszi, megőrültem. — Egy pillanatig hallgatott. — Bár... még az is meglehet.

Az utca hideg szele besöpört közéjük, mintha a világ nem várná meg, míg eldöntik, mi az igaz. Egy ősz hajú idős hölgy botorkált el mellettük, lassú lépteit kopott, mély hang kísérte.

— Ezek a huligánok mindenütt... már hajnalban sincs nyugta az embernek. Ezt is jelentem.

Némán figyelték, ahogy a falhoz lépett. Rezegő kézzel a zsebében matatott, aztán — mintha megettette volna a mosolygós férfit a kijelzőn — a gép kattogó hangot adott.

Lumiera nesztelenül közelebb lépett, majd lassan felemelte a tekintetét.

— Nézzétek... eltűnt a kis ember.

Az idős hölgy hirtelen hátrapillantott, majd sétabotját fenyegetően az égnek emelte.

Jack ekkor odalépett. Arca kipirult, az állkapcsa megfeszült.

— Tetszik tudni... nagyon nem szép dolog az állatokat bántani.

Az idős hölgy elfehéredett. Szemei Jack arcára vándoroltak, a bot kicsúszott a kezéből, majd tompán a földre ért.

— Én soha életemben nem bántottam egyet sem — mondta halkabban. Remegő kézzel megtörölte a csöpögő orrát. — De nézze meg fiatal ember, milyen öreg vagyok... egyetlen karmolás is végzetes lehet.

Jack megrázta a fejét.

— Tudja... mi is megijedtünk, amikor belépett. Mégsem emeltük fel a kezünket. Pedig bárki tehet kárt a másokban.

A hölgy nagy levegőt vett, majd bólintott.

— A bolt mindjárt nyit... indulok is, amíg friss a kenyér.

Jack tekintete a földön heverő botra tévedt. Habozott, aztán lehajolt érte.

— Ezt... ezt ne tessék itt hagyni.

A hölgy arca hirtelen elvörösödött.

— El akarod lopni? Mit keres nálad?

— Nem. Dehogy. Csak... elejtette.

A csend rájuk nehezedett. A hangok egy pillanatra elhaltak körülöttük. Aztán a hölgy halkan felsóhajtott.

— Jaj... tényleg. Már el is felejtettem. — Megfeszült ujjal szorította meg a fát. — Na... indulok.

Megfordult, és lassú léptekkel távozott.

Jack figyelte, ahogy becsukódik az ajtó, aztán a macskára pillantott.
— Figyelj Lumiera, szépen kérlek, ne szólalj többé meg más előtt!

A macska összehúzta a szemöldökét.

— Hogy micsoda?

— Komolyan mondom... Már mondtam, itt az állatok nem beszélnek. És amit az emberek nem értenek, attól rettegnek.

Léna odafordult.

— De az idős hölgy sem félt.

— Talán mert nem hallotta. Vagy egyszerűen... nem akarta elhinni.

A macska a padlóra szegezte a tekintetét.

— Léna... akkor többé nem beszélhetek?

— Nem ezt mondtam — felelte Jack azonnal. — Csak... mások előtt ne.

Lumiera elmosolyodott.

— Megpróbálok, de garanciát nem vállalok... főleg azért, mert macska vagyok!

Jack szeme kikerekedett.

— De azt mondtad, ne hívjalak macskának, nem értelek.

— Te ne is... de én mondhatom — vágta rá Lumiera.

Jack figyelte egy pillanatig.

— Ez kész agyrém. — Aztán a lányra pillantott. — Tudod... most ugrott be... nem fognak keresni?

Léna vállat vont.

— Aligha. A szüleimet sosem ismertem. Más meg... nem igazán érdekelem. — Kezeit összefonta. — És igazából egy házra vigyáztunk, így nem biztos, hogy észreveszi valaki.

Jack torka elszorult.

— Ne haragudj, nagyon sajnálom.

Léna elmosolyodott.

— Mégis mit?

— Tudod... hogy árva vagy.

Léna határozottan megrázta a fejét.

— Nem... nem vagyok az!

— De hát az előbb mondtad!

— Azt mondtam, nem ismertem a szüleimet — felelte nyugodtan. — A szülőktől csak a testet kapod. A lélek az univerzumból érkezik. Így senki sem árva.

A neon villant egyet. Jack csak nézte a lányt, majd hátrasimította a haját.

— Figyelj... őszinte leszek. Ha Lumiera nem lenne itt, azt mondanám, amit javasolt a mesterséges intelligencia, menj orvoshoz... De itt van. Úgyhogy ez nem kérdés. Viszont... fogalmam sincs, mit tehetnék. — A cipője orrára pillantott. — De őszintén? Én sem állok túl jól!

Ekkor Lumiera halkán tüszentett, majd odadörgölözött Jack lábához. A farkával lassan csapott egyet. Felnézett.

— Tényleg nem akarok beleszólni... de itt nem lehet enni? Mert se vacsora, se reggeli. Próbáltam türelmes lenni, de mind elfogyott...

Jack rápillantott, majd a szája szélén halvány mosoly jelent meg.

— Tudod mit? Ez egész jó ötlet — felelte. — Igazából én sem tudom, mikor ettem utoljára. — Végigtapogatta a kék farmerét, aztán felnézett. — A pénztárcám... szerintem a kabát zsebében van. Ideadod?

Léna elkezdte levenni a kabátot.

— Nem. Maradjon rajtad — jelentette ki Jack. — Rajtam két pulóver van, így nem fázok. Csak azt add ide.

Léna előhúzta a barna kis bőrtárcát, majd átnyújtotta.

— Gondolom, ez az.

Jack bólintott, lehajolt a táskájáért.

— Na, gyertek.

Az utca szürke volt, álmos, mint aki még nem döntötte el, ébredjen-e vagy álmodjon tovább. Léna tekintete az idegen utcaköveken csúszott, kapaszkodót keresve. A fekete cipője alatt a beton tompa csattogással válaszolt minden lépésre. A levegő csípős volt, minden belégzés mélyen hatolt a tüdőbe. Jack ösztönösen felhúzta a vállát. Nem szólt.

Lumiera néhány lépéssel előttük haladt, néha hátrapillantott, mintha számolna, megvannak-e még. A farka lassan mozgott, türelmetlenül. Az éhség nem fájt. Csak ott volt. Mint egy csendes emlékeztető, hogy menni kell tovább.

Jack hirtelen megtorpant.

— Ne siessünk ennyire... két napig gyalogoltam, rosszul is aludtam, nem bírom.

Lumiera megállt, majd visszalépett hozzájuk.

— Miért nem álltál meg?

Jack nagyot sóhajtott.

— Tudod... ezt a kérdést még magamnak sem tettem fel. De ha egyszer lesz rá válaszom... te leszel az első, aki megtudja, megígérem!

Léna odalépett.

— Tudok segíteni valahogy?

Jack a fejét rázta, majd felemelte a kezét.

— Nézzétek. Ott a túloldalon... — Egy fél mosollyal hozzátette: — Az a bolt már nyitva.

Lumiera felkapta a tekintetét.

— Hol? Micsoda?

— Csak kövessetek.

Ekkor egy fémtest suhant el mellettük. Aztán még egy, a fények felvillantak, mint két hideg szem.

Lumiera megállt, farka az égnek meredt.

— Ennyi törpe él itt? Ez már invázió!

Léna felkiáltott:

— Én azt nem értem, hogy engedhetitek őket ide!

Jack félnevetett.

— Hol láttok ti törpéket?

Léna az út felé bökött.

— Tegnap is rám förmedt egy. De nézd, ott is egy!

Jack a hasához kapott.

— Az nem törpe. Az egy autó. Emberek ülnek benne, egy széken. Itt... nincsenek törpék.

Lumiera oldalra billentette a fejét, összeráncolt szemmel mérte végig a kocsi.

— Belül? Ugyan már. Ott senki nem fér el. Biztosan rosszul tudod, azok törpék.

Léna bólintott.

— Szerintem is. Látom, hogy azok.

Jack megtorpant.

— Majd egyszer megmutatom. De most meg kell állni... amíg nem vált a lámpa.

Léna szeme kikerekedett.

— Milyen lámpa? Miről beszélsz?

Jack felemelte a kezét, a túloldalra intett.

— Ott. Velünk szemben. Ha megváltozik a színe, átmehetünk. Különben elütnek az autók.

Léna az állához emelte ujját.

— Akarod mondani... a törpék, igaz?

Jack nagy levegőt vett.

— Nekem erre most nincs kapacitásom. — Fáradtan legyintett. — Tudjátok mit? Legyenek törpék... csak ma ne...

Ekkor egy jeges szellő simította meg az arcukat. A hajnal kíméletlen ujjai emlékeztették őket: a

szavak és a nevetés nem melegítenek, és a gyomruk sem lesz tőle tele.

A lámpa átszíneződött. Jack elindult.

— Kövessetek.

Léna lépett, aztán megállt. Lenézett. A fehér csíkok ott futottak a lába alatt, szabályosan, tisztán. Lehajolt, ujját végighúzta rajtuk.

— Én csak... megpróbálok ezeken a vonalakon maradni.

Jack már pár lépéssel előrébb járt, amikor észrevette. Visszafordult.

— Léna... most kell menni.

Lumiera egy lépést tett Léna felé. A lány felnézett, nyelt egyet.

— Olyan, mint egy játék. Nálunk is van hasonló.

Jack nem szólt. Odalépett, megfogta a kezét.

— Gyere.

Majd egy fáradt félmondat csúszott ki belőle:

— Ez rohadt hosszú nap lesz...

IV. FEJEZET – AZ ÍGÉRET ÍZE

Néhány lépéssel később a kirakat neonja fehérre mosta Léna arcát.

Jack megállt.

— Ne menjetek sehova. Mindjárt jövök — mondta, majd a macskára pillantott. — De legfőképpen: ne beszéljete senkivel... sietek.

Aztán befordult az ajtón.

— Szerinted visszajön? — kérdezte Lumiera.

Léna lehajolt, ölje vette.

— Hogy jutott ez eszedbe?

A macska a füléhez kapott a mancsával.

— Nekem? Sehogy. A hasam mondatja velem. Már nagyon, de nagyon éhes.

Léna elmosolyodott.

— Szerintem megnyugodhatunk. Rendesnek látszik... és rajtam van a kabátja. — Nyelt egyet.

— Engem inkább az aggaszt, hogyan jutunk haza. Meg... ha igazat mondott, és tényleg nincs varázslat?

A macska felhorkant.

— Látod? Én mondtam. Az olvasásból mindig baj lesz. Te meg: „csak még egy fejezet”. Aztán még egy. Na, tessék, mi lett a vége.

Léna végigsimította a macska fejét.

— Ugyan, képtelenség. Vagy Ms. Loiner műve lenne...? De mégsem... Hiszen rátok nem hat sem varázslat, sem átok. Mégis velem vagy, bár te mindig... — Az orrát dörzsölte. — Tényleg nem értem.

Behúzta a nyakát a kabátba. Hallgatta a távoli város morajlását. Aztán léptek zaja törte meg a csendet.

— Na, itt is vagyok. Siettem — lihegte Jack. — Kicentiztem. És nem fogjátok elhinni, pontosan ennyi volt nálam.

Lumiera leugrott a földre.

— Ez biztos nagyon érdekes... de nem nekem, mert éhen halok.

Jack bólintott.

— Menjünk, ülünk le ott.

Egy zöld padhoz érve elővett egy fém tálkát, kinyitotta, és a földre tette.

— Remélem, jól választottam — szólt Jack.

Lumiera mordult egyet.

— Nem egy varázskeksz, de most megteszi.

Léna a padra tette a kezét.

— Ez nagyon hideg... inkább állok. — A könyökét dörzsölgette. — Figyelj, amit már kérdezni akartam... pontosan hol vagyunk?

Jack megállt. Nem válaszolt, inkább elővette a telefonját. Pár mozdulat, aztán Léna elé tartotta a fénylő üveget.

— Inkább megmutatom. Pontosán itt.

A lány közelebb hajolt, a szemében az értetlenség csillant meg. Jack behúzta a térképet, az ujjai között zsugorodott a világ. A keresőmezőbe gépelt, de az algoritmus csak pörgött tehetetlenül. Végül a kijelzőn csak a sűrű üresség maradt.

— Megnéztem azt a Brim... valamit is. Nincs ilyen hely. Vagyis egy tetováló szalon, de az gondolom nem az...

Léna megdermedt. A tekintete elszakadt a kijelzőtől.

— Rájöttem!

Jack egyet hátralépett.

— Mire?

Léna lassan felsemelte a tekintetét.

— Ti is varázslók vagytok!

Jack elmosolyodott.

— Dehogy. Ez honnan jött?

Léna a telefonra mutatott.

— Lehet, hogy nem pálca. De a varázslat benne van.

Jack megrázta a fejét.

— Ez technológia. Precízen összerakott szerkezet. Semmi több.

Léna bólintott.

— A pálca is az.

Jack a tarkóját vakarta.

— De az... csak egy fadarab.

Léna arca elvörösödött.

— Ez szentségtörés. Szívd vissza! — Keresztbe tette a karját. — És csak hogy tudd, az a kezekben... se nem szép, se nem jó.

Jack felvonta a szemöldökét.

— Vagy?

Léna arca megtelt levegővel.

— Vagy többé nem szólok hozzád!

Lumiera tele szájjal felpillantott a tálkából.

— Teljesen mindegy: fa vagy nem fa, a lényeg, hogy megbántottad.

Jack halkán felnevetett.

— Legyen akkor. Bocsánat.

Léna leengedte a karját.

— Rendben, de csak most az egyszer. Ne szokj hozzá!

Jack bólintott.

— Amúgy magunknak szendvicset vettem. Melyiket kéred? — A fehér szatyorban matatott, majd két ezüst fóliába csomagolt szendvicset húzott elő. — Ez zöldséges, a másik csirkés.

Léna közelebb lépett.

— Nekem mindegy, válassz te. — Majd a fiúra pillantott. — Amúgy... itt mindig ekkora a zaj?

Jack az ég felé fordította a fejét.

— Én nem hallok semmit.

Léna az utcára mutatott.

— Azok, amikben a törpék vannak. Meg ez a sok ember egyszerre. Rettenetes.

— Ja... Ez egy nagyváros. Itt ez természetes — vágta rá a fiú. — De nálatok nincs ilyen?

Léna mélyet sóhajtott.

— Hogyne lennének városok... de nem ilyen.

Jack homloka megráncosodott.

— Akkor mégis milyen?

Léna vállat vont.

— Majd egyszer eljössz, és megnézed. Persze, ha egyáltalán hazajutunk.

Amikor Lumiera végre lassított az evéssel, már más volt a csend.

— Add ide a papírt... kidobom, és induljunk — szólt Jack.

Léna ránézett, majd az út túloldalára mutatott.

— Visszamegyünk?

Jack a fejét rázta.

— A pénzkiadóhoz? Ott nem lehet lenni.

Léna vállat vont.

— Akkor mégis merre?

Jack a zöld kukához lépett, hogy bedobja a szemetet, de hirtelen megtorpant. A kuka peremén egy vastag bőrdarab akadt meg. Belenyúlt.

— Valaki kidobott egy pénztárcát.

Léna odalépett.

— Miért?

Jack lassan kinyitotta.

— Lehet, csak baleset, de nézd... van benne pénz! — Elmosolyodott. — Ilyen nincs. Pont ugyanannyi, amennyit az előbb fizettem a boltban.

Léna összevonta a szemöldökét.

— Nem adod vissza?

Jack a lány felé tartotta az üres rekeszeket.

— Nincs kinek, az iratok nincsenek benne. — Zsebre vágta, majd végigpillantott az utcán. — Amúgy indulhatnánk. Csak az a kérdés, merre?

— Amerről a szél fúj! — kiáltott fel Lumiera.

Jack rámeredt a macskára.

— A szél? Itt csak huzat van a házak között.

Lumiera egyet előrelépett.

— Langyos meleget hoz magával, nem érzitek? Ebben a szürke dögkútban ez az egyetlen dolog, ami él. Indulás!

Jack vállat vont.

— Ég nem érzem, de legyen. Gyertek.

Sok utcával és kereszteződéssel később már máshogy fúj a szél. Előttük egy hatalmas, vörös téglából épült csarnok emelkedett. Két oldalán óratornyok magasodtak, középen különös címer díszelgett.

Jack megállt. A keze egy pillanatra a nadrág zsebébe csúszott.

— Ez a központi pályaudvar. Innen indulnak a vonatok.

Léna felvonta a szemöldökét.

— Megyünk valamerre?

Jack a tenyerébe fűjt, de a tekintete rideg maradt.

— Nem. De itt megmelegsünk. Amúgy tudod egyáltalán, mi az a vonat?

Léna rá sem nézett, már az üvegajtót figyelte.

— Persze. Miért ne tudnám?

Jack rápillantott, vállat vont, majd az álla hegyével bökött egyet.

— Ott a bejárat.

Lumiera a fejét oldalra billentette, bajsza megremegett.

— Itt biztos nincs kilenc és háromnegyed vágány!

Léna közelebb húzódott a fiúhoz. A macskát a vállára emelte, az állat farka lustán lógott a levegőben.

— Ti ott! Egy pillanatra! — dördült egy hang mögöttük.

Léna megtorpant, egy furcsa, kerekeken guruló szerkezetet látott meg.

— Ez valami játék? Kipróbálhatom?

Jack hátralépett, a karja megfeszült.

— Ez egy kerekesszék. A bácsi nem tud járni, azért használja. — Az öregre nézett. — Bocsánat... nem látott még ilyet. Távoli országból jött.

A haját vesztett öreg szája sarkában megmozdult valami.

— Hát, inkább egy idegen világból... ahogy elnézem.

Jack a szája elé kapta a kezét, a mosolya egy pillanatra megfeszült.

— Ez jó poén. De mit szeretne?

— Bocsánat! — vágott közbe Léna. — Ezt otthon biztos elmesélem. Nálunk is hasznos lenne egy ilyen furcsa szék.

Jack ránézett, köhintett, szinte csak rezzent a szája:

— Maradj már csendben... légy szíves. Hallgassuk meg, mit akar, idefagyok.

Az öreg egy pillanatig figyelte őket, majd lassan az út túloldala felé fordította a fejét. A keze megpihent a kerék peremén.

— Nem tudom, mennyire siettek — kezdte végül. — De ha segítenétek hazajutnom... nagyon hálás lennék.

Jack követte az öreg tekintetét.

— Messze van?

Az öreg az állához kapott.

— Tíz perc séta. — A székre pillantott. — Kerekeken talán egy perccel több...

Jack mélyet fűjtatott.

— Hát legyen, az még talán belefér. — Hátralépett, majd a szék mögé állt. A fekete markolatra rászorított. — Ez baromi hideg.

Léna elmosolyodott.

— Csinálhatom?

Jack vörös arccal ránézett.

— Biztos, hogy nem. Még a végén felborítod — rázta meg a fejét Jack, majd az öreg felé fordult. — Mutassa az irányt, bácsi.

— Remélem, tényleg ráérték... — mormolta az öreg. — Nem akarok gondot okozni. — Egy pillanatig hallgatott, majd a fekete kabátján feljebb húzta a cipzárt. — Már több mint egy órája próbálkozok, de senki.

Jack bólintott.

— A vonatunk később indul..

Léna megdörzsölte az egyik hajtincsét, majd rávágta:

— De nem is mondtad! — Egy pillanatra Jackre nézett. — Vagy nem értem.

— De mondtam — felelte Jack azonnal. — Átmelegszünk, aztán megnézzük, melyikkel megyünk. — Kacsintott. — Később elmondom.

Már éppen a sarokra gurult be a kerék.

— Lenne még egy kérdésem... — szólalt meg az öreg, majd megtörölte az orrát. Előre bökött az ujjával. — Látod azt a boltot a sarkon? Menjünk már be. — Elhallgatott, aztán vállat vont.

— Dohányt szeretnék venni. Tudom, megígértem, hogy abbahagyom... de tudjátok, ennyi örömöm maradt vénségemre.

A boltban egy szemüveges hölgy mosolyodott el a pult mögött.

— Jó napot, Luis bácsi. Azt hittem, baj történt... a reggeli nyitáskor elmaradt.

Jack Lénához hajolt, halkán suttogta:

— Érzed? Jó meleg van. Ez a kis kitérő megérte.

Luis bácsi felnevetett.

— Csak találkozóm volt. Remélem, nem vagy féltékeny. — Aztán legyintett. — Amúgy is... az a harminchét év korkülönbség csak egy szám. — Elmosolyodott. — És mondtam, tudok várni. Idóm, mint a tenger, szépségem.

A hölgy felnevetett.

— Azt meghiszem. Akkor a szokásost?

Luis bácsi elmosolyodott.

— Nem, lányom. — Egy pillanatra hátranézett. — Ezeknek a gyerekeknek vennék enni... Meg annak a kis tigrisnek ott.

Az eladó a macskára pillantott.

— Tényleg aranyos. És milyen jól nevelt... nem is értem, hogyan képes megmaradni a válladon.

Az enyém bezzeg...

Léna kihúzta magát.

— Nagyon jó kisfiú. Hallgat a szép szóra.

A hölgy szendvicseket és vizet tett a pultra.

— És a dohány, Luis bácsi?

Az öreg szeme hirtelen elhomályosult. Gyors mozdulattal letörölte.

— Ma reggel találkoztam a lányommal. Megbocsátott. — Egyet nyelt. — Húsz év után.

Megígértem neki, hogy abbahagyom. És egy apa mindig tartsa meg a gyerekének tett ígéretet!

Hirtelen csend lett. Az utcai zaj teljesen kint rekedt.

A hölgy elsápadt. Egy pillanatig csak állt, aztán megköszörülte a torkát. A keze a pultra csúszott.

— És... milyen ízű legyen a macskaeledel? — kérdezte halkán. — Van halas, májas...

Felemelte a kis ezüstsínű tálkát, Léna felé tartotta. Egy kicsit tovább, mint kellett volna. Léna bólintott.

Lumiera ekkor megmozdult. Lepillantott, majd egyetlen könnyű ívvel leugrott. A mancsai puhán értek földet, onnan pedig egyenesen az öreg ölébe lendült. Az arcához simult, a bajsza az állát súrolta. Az öreg megdermedt, aztán lassan kifújta a levegőt.

Jack a szájához emelte a kezét, félrefordult, és az orra alatt dörmögte:

— Hát ennyit ér a szavad... Idegeneknek meg senkinek, főleg nekem nem... aztán tessék.

Az öreg szeme megakadt a macskán. A szája sarka finoman megemelkedett. Nem szólt, csak megérintette a bundát, és simogatni kezdte.

— Jean... tudod mit? Legyen inkább két macskaeledel. — Lumierára sandított. — Hátha később is megéhezik ez a kis bestia.

Jean felnézett. A válla megrogyott, mintha egy hatalmas követ tett volna le. Aztán szó nélkül még egyet rakott mindenből a pultra.

— Ma az én vendégeim vagytok — mondta végül.

Jack odalépett. Az arca kipirult, a keze kissé remegett, ahogy a dolgokat a táskába pakolta. A fejét leszegte.

— Nagyon szépen köszönjük — mondta.

— Nem, én fizetek! — vágott közbe az öreg. A karja megfeszült a szék kartámaszán, mintha fel akarna emelkedni. — Ragaszkodom hozzá. Elvégre... nekem segítettek!

Jean bólintott, majd elővett egy tollat, maga elé húzott egy papírt.

— Akkor ezt is felírom a számlájára — mondta, majd felnézett. — Adhatok még valamit?

Luis bácsi szeme megvillant.

— A kezedet! — Aztán elmosolyodott. — A válaszáért reggel nyitásra itt leszek.

— Szép napot... még egyszer köszönjük — mondta Jack.

Jean puhán bólintott.

— Igen. Reggel... — Egy pillanatra Léna szemébe nézett. — Ti pedig vigyázzatok magatokra.

Luis bácsi már kifelé fordult, a szék kerekei halkán megnyikordultak a padlón. Az ajtó becsukódott mögöttük. Egy pillanatra senki nem szólt, aztán lassan visszazivárgott a külvilág moraja.

— Nézzétek, ott az a piros téglás ház, ott lakom — szólt az öreg. — De nem szeretik, ha idegenekkel látnak az otthonban, innentől egyedül is menni fog.

Jack megállt, bólintott.

— Rendben, akkor mi el is köszönünk. És köszönünk mindent, vigyázzon magára.

Léna a macskát újra a vállára kapta.

— Igen, tessék vigyázni nagyon.

Egy kósza nejlonzacskót görgetett a huzat a szürke oszlopok között.

A sarkon túl Jack a cipőfűzőjéhez hajolt.

— Tudod... szégyelltem elfogadni könyöradományt. Mindig is. — Mélyet sóhajtott, majd felegyenesedett, és elmosolyodott. — De most... nagyon jól jött.

Végignézett a vállon ülő macskán, aki elégedetten csámcsogott.

— Amúgy nem is tudtam, hogy a macskák rágóznak!

V. FEJEZET – JÉGHEGY

Léna Lumierára pillantott. Arca elvörösödött.

— Mi az? Köpd ki. Azonnal!

A macska az ég felé emelte a tekintetét. A mellkasa mozdulatlan maradt.

Léna felemelte a tenyerét.

— Utoljára szólok!

Lumiera rápillantott, nyálcsomót gyűjtött, aztán egy nagyot köpött.

— Csak megfürdettem, nyugi.

Jack közelebb lépett, elmosolyodott.

— Tél közepén... de honnan?

Ekkor Léna közelebb hajolt, majd óvatosan lehelt egyet az apró rovarra.

— Ahogy látom, semmi baja.

Jack az orrát dörzsölte.

— Hiszen ez csak egy légy. Amúgy is elpusztul.

Léna ekkor felpillantott.

— Tudod, az élet hozta, a sors majd megoldja. Mi csak arról dönthetünk, most mihez kezdünk.

Ahogy a lány szavai repültek a levegőben, a kis lény is vele együtt távozott.

— Látjátok? — Léna utána pillantott, aztán a macskára nézett. — Tudod ugye? Mindennek lelke van, szóval többé ilyet ne csinálj!

Lumiera a mancsát nyalogatta, majd bólintott.

Jack szipogott egyet.

— Haladjunk...

Léna kettőt lépett. Megtorpant.

— Nézzétek, mit találtam! — Lehajolt, és egy fekete sapkát szorongatott a kezében.

Jack odakapta a tekintetét.

— Valaki elhagyta. Előfordul az ilyen...

Léna ekkor az ujjával mutatott a közeli kirakat felé.

— Az micsoda?

Jack közelebb lépett az üveghez.

— Ezt úgy hívják, hogy televízió. És nézzétek... anyukám kedvenc filmje megy éppen. Mindjárt jéghegynek ütközik a hajó, és elnyeli az óceán.

Léna közelebb hajolt, tenyerét az üvegre támasztotta.

— De hogyan férnek oda be az emberek?

Jack megköszöörülte a torkát.

— Tudod, mik azok a fényképek?

A lány ránézett, bólintott.

— Na, akkor képzelj el... nagyon-nagyon sok fényképet raknak egymás után, olyan gyorsan, hogy mozogni látszanak. Ezt látod most.

Léna elmosolyodott.

— Ez varázslatos... Ms. Rose biztosan imádná!

Ekkor Lumiera az üvegnek tolta a bajszát.

— Nézzétek! Ó hogy került oda?

Jack összehúzta a szemöldökét.

— Ugyan, az nem lehet...

Léna megköszöri a torkát.

— A hátán ott a fehér folt.

Lumiera bólintott egyet.

— Ő az, megismerem. Csak én fürdettem!

Jack az üveget kezdte kocogtatni.

— De mégis, hogy került oda?

Léna arca elféhéredett, nagy levegőt vett.

— Tudod... lehet, hogy rájöttem, miért kerültünk ide. Nálunk a felnőttek mindig mesélnek a Sorstárcsáról.

Jack megakadt.

— A miről?

Léna szemében fény lobbant.

— Sorstárcsáról. Arról, ami elgördít az ösvényedre. Egy ember. Egy történés. Egy fájdalom. Egy szerelem. — A szürke égboltra pillantott. — Ha végigmész rajta, megváltozol. Ha nem... maradsz, aki vagy.

Jack pislogott egyet.

— Ez... kicsit sok a semmiből.

Léna vállat vont.

— Lehet. De úgy tartják, az igazi erő akkor ébred, amikor az ember átégeti magán a sorsát. Mint tűzön a vasat. Aki kibírja, abból penge lesz.

Hideg szél suhant át rajtuk.

— Bár... kislány koromban hallottam egy varázslót, aki a saját Sorstárcsáját mesélte. — Szája mosolyra görbült. — Állítólag egy repülő seprűn ült, és egy aranygolyót kellett elkapnia!

Jack félrenyelt.

Léna a hasához kapott.

— Hogy találta ki ezt? Még hogy repülő seprű! — A szemét törölgette a nevetéstől. — Ennél nagyobb ámitást azóta sem hallottam!

Lumiera megmozdult. A farka a levegőbe emelkedett... finom mozdulattal rajzolni kezdett a párával terhes levegőbe. Egyetlen szó rajzolódt ki:

KLISÉ TÖRVE.

Ott maradt egy lélegzetvételnél ideig, aztán a huzat széthúzta.

Jack lesütötte a szemét.

— Én... sokszor próbáltam már hinni ilyesmiben — kezdte halkán. — Próbáltam. Tényleg. — Egy pillanatra elakadt. — De ha van sors... akkor az kegyetlen.

Léna nem válaszolt azonnal.

— Nálunk is sokan gondolják, hogy minden itt és most történik — mondta végül. — Pedig nem.

Jack hátralépett.

— Ezt nem igazán értem.

Léna megdörzsölte a szemét.

— Van, hogy csak később érnek utol a dolgok. Amikor már nem tudod pontosan, miért volt olyan nehéz... csak azt, hogy az volt.

Jack nyelt egyet.

— Akkor... talán mi sem véletlenül találkoztunk?

Léna elmosolyodott.

— Erre senki nem tudja előre a választ. — Egy pillanatra elhallgatott, majd vállat vont. — Viszont amit te kegyetlennek látsz, az lehet csak egy ajtó. Amúgy is, a sorsnak sincsenek érzései. — Levegőt vett. — De egy dolog biztos: mindenki azt hiszi el, amit akar. Nálunk is így van. És ez így is marad.

Jack mélyet sóhajtott.

— Hát ezzel sokra nem megyek.

Ebben a pillanatban tompa moraj futott végig alattuk. A föld megremegett. Léna összerezzent, a gondolat kisiklott benne.

— Tegnap... ma is... — Felnézett. — Mi ez egyáltalán?

Jack a távolba emelte a tekintetét.

— Egy villamos. De induljunk végre.

Belépve az állomásra fehér oszlopok fogadták őket, a tömeg hömpölygött.

Jack fêlemelte a kezét.

— Menjünk arra, talán ott le tudunk ülni.

Léna követte. Pár lépcsôfokkal késôbb betonból öntött székek sorakoztak.

— Na, itt megpihenhetünk — sóhajtott fel Jack, és leült. Elôvette az ételt, majd a lány felé nyújtott egyet.

Néhány falattal később Jack nyelt egy nagyot. Az üvegfalra pillantott.
— Tudod... most értettem meg valamit. Te más világból jöttél!

Léna rápillantott.
— Igen. És?

Jack mélyet lélegzett.
— Tudod... gondolni valamire egy dolog. De most jutott el a tudatomig, hogy tényleg van egy másik világ... — A keze megremegett. — ...és ez félelmetes.

Léna bólintott, majd az arca előtt legyezett egyet.
— Ugyan már, nem csak az enyém van, megszámlálhatatlan. — A fiúhoz fordult. — Ettől nem kell félned. Mellesleg ez a szendvics nem valami jó. Hát a tiéd?

Jack szeme kikerekedett, az arca elvörösödött.
— Te hallod, miről beszélek? És jössz nekem a szendviccse!

Lumiera egy lendülettel Jack ölébe ugrott.
— Én is kérnék valamit! — döntötte félre a fejét. — A hasam még mindig nagyon éhes.

Jack kifújta a levegőt, megrázta a fejét, majd kinyitott egy macskaeledelt.
— Persze. Tessék. Úgyis ez a legfontosabb...

Lumiera elmosolyodott.
— Pontosan.

Jack az ablak felé fordult, vállat vont, majd ujjjaival végigszántott a haján.
— Mindegy. Nem idegesítem magam. — Egy pillanatra elhallgatott, aztán odavetette: — De szerencse, hogy legalább nem esik a hó, mert rühellem.

Léna szeme azonnal felcsillant.
— Hó? Itt esik a hó?

Jack ingerülten felé fordult.
— Persze. Tél van. Miért?

Léna nyelt egyet.
— Mert... szeretnék havat látni, legalább életemben egyszer...

Jack féloldalasan elmosolyodott.
— Más világokról beszélsz, de nem láttál havat?

Léna a szemébe nézett.
— Azok természetesek, de a hó nem!

Jack megvonta a vállát.

— Az csak fagyott víz. Hidd el, semmiség...

Léna lassan megrázta a fejét.

— Nem! Nálunk hó csak akkor esik, ha csoda történik!

Jack legyintett.

— Ugyan már. Miféle különleges dolog kellene?

Léna elhallgatott. Nagy levegőt vett.

— Ha két lélekpár keresztezi egymás útját.

Jack összevonta a szemöldökét.

— Lélekpár? Egyáltalán... hogy lehet egy léleknek párja?

Léna a térdére tette a kezét.

— Tudod, a lelkek mindig párban érkeznek.

Jack homloka megráncosodott.

— Ez mitől olyan különleges?

— Mert azonosak — felelte halkan. — Mintha egymás tükröződései lennének. A világra, az érzésekre... és a szerelemre is ugyanúgy rezegnek.

Jack felhorkant.

— Rezgés? A szerelem csak egy biokémiai koktél, Léna.

Léna megrázta a fejét.

— Nem. Sokkal több annál!

Jack keresztbe tette a karját.

— Nekem eddig nem úgy tűnt.

Léna arca elvörösödött.

— Hatalmas energia. Teremt, alkot. Fényt gyújt ott is, ahol sötét van. De a lélpárok, együtt indulnak... de nem biztos, hogy egyszerre érkeznek. Ez a sors játéka. És szinte esélytelen, hogy összeérjenek. — Köhögött egyet. — De ha mégis megtörténik... az egész világ megérzi. És elkezd hullani a hó!

Jack egy darabig nem szólt.

— Igen... ez szépen hangzik — mondta végül halkan. Felnézett az üvegfalon túl mozgó fényekre. — És hallgatnálak tovább is. Tényleg. Meg érdekelne sok más is... — Egy pillanatig csak ült. Az ujjai megfeszültek, majd lassan elernyedtek. — De most, hogy leültem... most érzem igazán, mennyire megfáradtam. — Hátradőlt a hideg támlának. — Mondtam, hogy

hosszú nap lesz.

Nem várta meg a választ. A szemét lehunyta. Lumiera összegömbölyödött a lábánál. Léna bólintott, a kabát ujját az ujjai közé gyúrte.

A zaj lassan tompa lett. A fények elmosódtak. A testük előbb megpihent, aztán észrevétlenül rájuk zuhant az éjszaka.

— Keljetek, ébresztő! — mormogta valaki.

VI. FEJEZET – VEZETÉK

Léna kezével a levegőbe csapott, nyelt egyet, majd dűnnyögte:

— Majd elmegy... ne izgulj.

Ekkor hideg érintés simult az arcához.

Léna szeme felnyílt, arca elfehéredett, kiáltani kezdett:

— Többé hozzám ne érij! Elkapom a törpe-influenzát!

Nagy röhögés tört ki. Gúnyos hang követte:

— Bocsásson meg, királyi felséged. Legközelebb csókot adok, hogy szájából az alma kihulljon.

Léna elvörösödött.

— Na, csak azt próbáld meg! Le is ütlek.

Aztán a fúhoz fordult, és rázni kezdte.

— Ébredj! Itt vannak a törpék, nagyon félek!

Ekkor egy tüsszentés visszhangzott fel.

— Te, Hapci, nincs egy zsebkendőd?

A kis szerzet a zsebébe nyúlt, majd a fejét rázta.

— Nincs nálam, Tyrion, szerintem ott hagytam a Vastrónon.

— Na, fejezzétek be, nem a Megyében vagyunk, kis hobbitok! — vágta rá hátulról egy másik.

Jack a száját törölgette.

— Jó estét, vagyis reggelt...

— Látod őket? Kék ruhában mászkálnak, ezek valódi kerti törpék! — vágott közbe Léna.

Jack Lénára pillantott.

— Ezek kis növésű emberek. Nem törpék. Ez egy betegség.

Majd az emberekre emelte tekintetét.

— Már elnézését.

Léna homloka megráncosodott.

— Nyisd már ki a szemed, tényleg nem látod?

Az egyik alak előrelépett, torkát megköszörülte, majd Jackre pillantott.

— Nem vett be valamit esetleg?

Jack a levegőbe legyintett.

— Nem... csak fáradt, sokat gyalogoltunk...

A férfi vállat vont.

— Érdekes... viszont mit kerestek itt?

Jack bólintott, lesütötte a szemét.

— Engem kirúgtak az iskolából, pedig semmi rosszat nem tettem. Haza meg nem mehetek, mert nem értik.

Lénára pillantott.

— Ő meg a legjobb barátom. Elkísért... csak nem tudom, hogyan tovább.

A férfi az egyik társával arrébb vonult.

Pár perccel később visszalépett, majd a zsebéhez nyúlt.

— Figyelj, ha rám hallgatsz... itt egy jogvédő szervezet pár utcára. Megkeresem a címüket.

Talán ők segítenek.

Pár pillanat múlva a telefont a fiú felé tartotta.

— Itt is van, írd fel a címet. Reggel nyolckor van a nyitás.

Jack lefotózta a kijelzőt.

— Köszönöm szépen. Nagyon hálás vagyok.

A kis ember bólintott.

— Viszont ez nem szálloda, de most az egyszer szemet hunyok.

Majd hátrafordult a többiekhez.

— Kövessetek, itt végeztünk, viszont Mordor még messze, a gyűrű ereje meg csak egyre nő!

Léna a távolodó alakokat figyelte, egyszer csak felugrott.

— Nézd, ott egy kopasz, eddig észre sem vettem! — Lendületet vett.

Jack felpattant, utána nyúlt.

— Hová mész?

— Nem látod? Heten vannak! Hatalmas szerencse, ha rácsapsz a kopaszra! — vágta rá, mialatt próbálta kiszabadítani magát a fiú fogása alól.

A macska felrikkantott.

— Szerintem is törpék! És biztos van náluk varázskeksz is.

Jack elvörösödve csattant fel:

— Elég volt!

A macskára zuhant szikrázó tekintete.

— Te meg még biztatod is?

Aztán Lénára pillantott.

— Állj le! Örülj, hogy nem az utcán alszunk! Ezek nem törpék, miért nehéz ezt felfogni?

Biztonsági örök, és ki fognak dobni!

Léna megdermedt.

Jack szorítása nem engedett, az ujjai fehéredtek a lány vékony csuklóján.

— Ülj már vissza, varázslólány... — suttogta, és a hangja most először megremegett a kimerültségtől.

Néhány órával később az ébresztő hangjára Jack megtörölte a szemét.

— Végre... Úgy érzem, kialudtam magam... bár az ágy nagyon hiányzik — kezdte Jack.

Léna a szemét dörzsölte.

— Ne is mondd. Jó volna már hazajutni.

— Visszont mondtad a vonatot, oda megyünk?

Jack vállát húzta.

— Nem... de nem is mondtam ilyet.

Léna rápillantott.

— Dehogy nem, Luis bácsinak!

Jack a levegőbe emelte kezét.

— Ja... csak próbáltam teregni, mert itt nem szokás mindenkivel, mindent megosztani.

Lumiera nyújtózott egyet.

— Én nem akarok panaszkodni... de nem hiányzik valami?

Jack körbepillantott, majd hirtelen felkiáltott:

— A táskám! Valaki ellopta!

A zsebéhez kapott.

— Telefon, pénztárca, töltő... megvan.

Fejét rázta.

— Pont erre volt szüksége valamelyik nyomorultnak...

Lumiera a lány ölébe ugrott.

— Én ezt nem sajnálom... de azt a szendvicset megkóstoltam volna.

— Ilyen nálunk elő sem fordulhatna — szólt Léna.

— Miért, nem tudnak lopni? — kérdezte Jack.

— Tudni tudnának... — mosolyodott el Léna.

— De ha megteszed, fekete lesz a két kezed, nagyon... de nagyon sokáig...

Jack felnevetett.

— Ezeket az sem érdekelné, járnának kesztyűben, nyáron is.

A telefonra nézett.

— Viszont indulni kéne, lassan nyitnak.

Lumiera elé ugrott.

— És a reggeli?

Jack mélyet sóhajtott.

— Majd ha végeztünk ott, utána intézzük.

Lumiera körbenyalta a száját.

— Akkor siessünk.

Jack még egyszer rápillantott.

— Szólnék, hogy tartsd a szád... De láttam tegnap is betartottad, amit kértem, szóval nem oktatlak.

Jó pár utcával később megérkeztek egy fehér épülethez.

Apró ablakok futottak végig rajta.

Jack intett.

— Gyertek, itt megyünk be.

Odabent barna pultok sorakoztak, mögöttük szorgos emberekkel.

Jack megállt.

— Várjatok, sorszámot kell húzni.

Odalépett egy géphez. Elmosolyodott.

— Hatszáztizenöt... hiszen ennyien be sem férnek.

Körbe pillantott, majd továbbindult.

— Ott, a sarokban. Le tudunk ülni.

Léna közelebb hajolt.
— Itt aztán jó meleg van.

Jack bólintott, a szeme a földre tévedt.
— Nézd... egy konnektor.

Felállt, és odasétált az egyik pulthoz.

Léna ölbe vette a macskát, majd odasúgta:
— Te hallod, mit mond?

Lumiera felpillantott, majd visszasúgta:
— Most a fülemmel odamehetek? Szabad ezt?

Léna nyelt egyet.
— Igazad lehet...

Jack nagy léptekkel visszasietett, a zsebében matatva.
— Megengedték, hogy feltöltsem a telefonom.

Léna homloka megráncosodott.
— Tölteni? Miért, nem értem...

Jack elővette a kábelt, majd a telefonjába dugta, és végül a konnektorba.
— Mert lemerül... Úgy ahogyan az emberek, csak mi ételt eszünk, ez pedig áramot.

Visszaült a lány mellé.
— De ahogy elnézem, egy darabig itt leszünk. Ha akarsz, aludhatsz.

Az órán a kis mutató lépett egyet.

Jack feje elvörösödött.
A kezében lógó kábel megfeszült az ujjai között.
— Nézd meg... a macska kettéharapta a kábelt!

Lumiera felnézett, egy szökelléssel Jack vállán termett, füléhez hajolt. Az egyik mancsát előrenyújtotta. A körmei finoman kicsusszantak.
— Mondtam már — szólalt meg nyugodtan.
— A nevemen szólíts, ami nem macska!

Jack szeme kikerekedett, majd Lénára nézett.
— Látod, mit művel? És még ő van felháborodva!

Léna mélyet sóhajtott.
A tekintete nem Jackre, hanem mögé siklott. Aztán vissza.

Közelebb hajolt. A hangja alig volt több leheletnél.

— Mindenki minket néz.

Nyelt egy nagyot.

— Engem amúgy nem zavar... ha téged sem...

Jack a kábel végét lengette. A vállai lassan estek vissza.

— Akkor is haragszom — mondta végül, félrenézve.

— De majd később.

Ekkor egy hosszú hajú, szőke hölgy nevetve szólt oda:

— Itt az enyém, amíg itt vagy... viszont egy állattal vitázni felesleges.

Lumiera a földre ugrott, majd ledobta magát, és a himbálózó kábel után kapkodott.

Jack felállt, ledobta elé.

— Itt van, játsszál..

Léna a kabát zsebét tapogatta.

— Elhagytam a sapkát... észre sem vettem.

Jack a combjára csapott.

— Csodás. Mi jöhet még?

Megtorpan.

— Ilyen tényleg nincs.

Körbe pillantott.

— Eltűnt a sorszám!

Aztán Lumierára szegeződött a tekintete.

— Ugye azt nem?

— Papírt ritkán eszik — jegyezte meg Léna, majd ajkához szorította az ujját.

— Bár egyszer... vagy talán kétszer... nem, többször, talán megesett!

A pult mögül a nő felegyenesedett.

— Tudod melyik volt a számod? Mert ha igen, akkor nem kell újat kérni.

Szemüvegét megigazgatta.

— Viszont ha kérdezik, mondd hogy elvitte a cica... — egy könnycsepp csillant a szemében, kezét szája elé húzta.

Hangos nevetés tört fel.

Jack feje elvörösödött.

— Nagyon köszönöm...

A macskára pillantott.

— Neked meg külön!

Lumiera megtorpant, mancsát megnyalta, majd Jack szemébe pillantott, aztán kacsintott.

Jack mélyet sóhajtott.

— Ezért...

A kijelző felvillant:

— 615... Hármas szoba...

Pár perccel később Jack intett.

— Gyertek, végeztem.

Kiléptek.

— Most merre? — kérdezte Léna.

— Vissza az állomásra. — felelte Jack.

Léna lassan lépett.

— De nem fognak kirakni?

Jack a farmernadrágjába csúsztotta kezét.

— Jobb ötletem nincs, amúgy nem hiszem. — mormolta, majd folytatta:

— De képzeld beszéltem egy ügyvédnővel, utána néz az ügyemnek. Ma vagy holnap keresni fog, és azt mondta tud segíteni.

Léna széttárta a karját.

— Az meg micsoda?

Jack elmosolyodott.

— Olyan, mint egy varázsló. Csak ő nem pálcával hadonászik, hanem törvénykönyvekkel.

Lumiera felrikkantott:

— Akkor eszünk végre?

Jack rápillantott.

— Persze. De ha még egyet nyávogsz... én esküszöm...

A város nem várta meg, amíg felkészülnek. Csak kinyitotta a hatalmas, szürke száját, és elkezdett lélegezni. Zajt, füstöt és sietséget. Elnyelte őket a pályaudvar egyik mély, szürke árnyéka.

Az órák nesztelen követték egymást, mialatt a falakon kívül megérkezett a következő reggel.

Amikor Jack kinyitotta a szemét, a város már teljesen ébren volt.

— Fent vagy? — suttogta.

Léna a szeméhez kapott.

— Nem igazán, de miért kérdezed?

Jack a telefonjára pillantott.

— Újra kéne tölteni... visszamegyek... a hölgy biztos segít. Ti viszont pihenjeteK nyugodtan.

Léna rápillantott.

— Biztos?

Jack bólintott.

— Persze, csak egyet kérek. El ne mozduljatok!

Léna bólintott, majd szeme lassan visszazárult.

A pályaudvar moraja lassan háttérzajjá törpült, de a pihenés nem tartott sokáig. Léptek feszült rázkódása közeledett

— KeljeteK! — szólt Jack levegőt kapkodva.

Léna dörzsölte a szemét.

— Vissza is jöttél? Ez gyors volt.

Jack nyelt egyet, hátrapillantott.

— Elmentem. De nem engedteK be. ElküldteK.

Megállt egy pillanatra.

— Voltak mögöttem. Megálltam a sarkon. Láttam... mindenki mást bemeheteK.

Léna maga alá húzta a lábát, a macskát az ölébe vette.

— De miért? Vagy most mi van?

Jack ujjai rászorultak a karjára.

— Nem kérdeztem.

A tekintete elkalandozott, majd visszatért rá.

— De mindegy.

Azután leült.

— Kifújom magam, utána kitalálom hogyan töltsen fel.

Léna a telefonra mutatott.

— Azt viszont még mindig nem értem, hogyan keresneK ezzel...

Jack a lányra pillantott.

— A filmekben és a könyvekben, soha nem ennyire bonyolult ez a rész...

Léna összehúzta szemöldökét.

— Tessék, nem értem?

Jack a fejét rázta.

— Csak magammal beszéltem, nyugi.

— Tudod hívni fognak, és akkor tudunk beszélni, remélem.

Léna a tarkójához kapott.

— Ezen? Beszélni? Ez tiltott!

Jack rápillantott.

— Miért?

Léna nyelt egy nagyot.

— Ha mondani akarsz valamit, azt csak személyesen szabad!

Lumiera Jack lábához dörgölözött, majd felsziszegte.

— Jó reggelt, nem szeretnék panaszkodni, de valami nagyon hiányzik.

Jack lepillantott, mélyet sóhajtott.

— Gondolom a reggeli?

Majd a zsebét tapogatta.

— Tegnapról csak egy kis apró maradt.

Ekkor felállt, maga elé tekintett.

— De egy pillanat.

Elindult.

Lumiera utána pillantott.

— Ez meg hova megy?

Léna tekintetével követte.

— Oda, a lányhoz.

Szipogott.

— Lehet ismeri?

Lumiera oldalra fordította fejét, majd elmosolyodott.

— Ő lehet, de a lány biztos nem.

Léna közelebb hajolt.

— Ezt meg honnan tudod, hallgatózol?

Lumiera a fejét rázta.

— Soha, csak meghatoltam, és ez nem ugyanaz.

Léna lejjebb hajolt.

— Esetleg, nem hallasz még valamit véletlenül, tudod.. hogy miről beszélnek?

Lumiera szemöldöke összerezett.

— Az hallgatóság lenne?

Léna rámosolygott.

— Nem, mert csak véletlen, és az megengedett.

Lumiera nyelt egyet.

— Na jó, a telefonját kérte el, hogy fel-e tudja neki...

Léna bólintott.

— És még?

Lumiera nyújtott egyet.

— Ennyit hallottam véletlenül...

Léna intett.

— Jön, egy szót sem.

Jack visszalépett, kezében egy kék zacskót szorongatott.

— Nézzétek mit szereztem.

Felbontotta.

— Csokoládé, de lefelezem nektek.

Léna a macskára pillant.

— Ez kimaradt!

Lumiera fejét rázta, majd a fiú keze felé szimatolt.

— Nem figyelsz? Meghallottam, nem hallgatóztam!

Jack lehajolt.

— A telefonomat is elintéztem, de miről van szó?

Léna vállat vont.

— De miért adta neked?

Jack felsóhajtott.

— Üzletelünk... hagytam üzenetet küldeni, és azért, de mielőtt kérdeznéd, igen azt is tud a telefon.

Léna legyintett.

— Most nem akartam kérdezni... de te miért nem eszel?

Jack a fejét rázta.

— Ideges vagyok, ilyenkor nem megy.

Lumiera elmosolyodott.

— Ez eddig a legjobb reggelim.

Jack ekkor a folyosó felé emelte tekintetét.

— Ez hiányzott... rendőrök, minket figyelnek!

VII. FEJEZET – ELSŐRE MOND AZ IGAZAT...

Léna hátrapillantott.

— Kik ezek? Ismered őket?

Jack zsebre tette a kezét.

— Még csak az kéne... ezek tartják fenn a rendet. Elvileg...

Elmosolyodott.

— Amúgy van hozzájuk felhasználási útmutatóm.

Léna vállat vont.

— Mi az?

Jack megköszöri a torkát.

— Figyelj. Először mindig mondd az igazat.

Közelebb hajolt.

— Másodszorra meg hazudj!

Léna a fejét rázta.

— Ezt nem értem.

— Elsőre nem hisznek el soha semmit — vágta rá Jack. — Szóval ha kérdezik, mondd, hogy varázsló vagy, ő meg a beszélő macskád, és haza akartok jutni.

Léna felhúzta a szemöldökét.

— És utána?

Jack bólintott.

— Utána én beszélek és elmondom, hogy az iskolában sem értették a viccet, és hazaküldtek.

Lumierára pillantott.

— Mondjuk lehet, az is közrejátszott, hogy őt is magunkkal vittük.

Lumiera két mancsával Léna térdének támaszkodott.

— Szerintem nem kell. Nézzétek, elmennek.

Jack odapillantott, majd fejét rázva a székbe süppedt.

— Francba! Pedig elképzelttem a jelenetet.

A levegőbe csapott.

— Sebaj, talán legközelebb...

Az arcán megmozdult a levegő.

— Itt a telefonod, nekem mennem kell — szólt a hosszú, barna hajú lány.

Jack bólintott, átvette.

— Még egyszer köszönöm.

A lány lepillantott, majd leguggolt.

— Szia, te meg ki vagy? Milyen szép macska... és a hasán azok a foltok. Milyen furcsa.

Léna elmosolyodott.

— Ő itt Lumiera. És azok a napfordulók.

Ring. Ring. Ring...

— Maradjatok csendben, hívásom van — mondta Jack, majd a füléhez emelte a telefont. — Igen, tessék?

Csend...

— Hogy micsoda?

Csend...

— Engem ez nem érdekel!

Csend...

— Pontosan tudja, de szerintem hagyjuk ezt.

Csend...

— Arra várhat, amíg él. Többé ne keressen!

Jack feje elvörösödött. Remegő kézzel maga elé tartotta a telefont.

— Menjünk innen. Gyertek!

Léna rápillantott.

— Miért?

Jack körbenézett.

— Majd kint elmondom, siessünk.

Gyors léptekkel haladtak.

A kijáraton kilépve Jack megtorpant.

— Nézzétek, a komp. Szálljunk fel!

A váróterem steril csendje után az utca zaja úgy vágta őket pofon, mint egy jégtábla. Jack tüdeje megtelt gázolajszaggal és párával. A víz fodrozódását figyelte.

— Az ügyvédnö volt — kezdte a fiú.

Léna bólintott.

— De nem értem. Erre vártál, nem? Vagy ő mondta, hogy el kell jönni?

Jack mély levegőt vett.

— Figyelj, tudod a reggeli dolog önmagában gyanús volt. Mert megkérdeztem azt is, mi lenne, ha nem mennék be. Csak feltölténém a telefonom, és később visszajövök.

Lénára pillantott.

— Ezt is megtagadták. Ezért megálltam a sarkon, és akkor láttam, hogy másokat beengednek.

Az állomás felé intett.

— Most meg minden második kérdése az, hogy hol vagyok, hol leszek? Hiszen pontosan tudta! Tegnap négyszer is megkérdezte!

Kifújta a levegőt.

— Aztán most a rendőrök... de nekem ők egyek. Pedig most semmi rosszat nem tettem. Nem sértettem egyetlen törvényt sem.

Ökölbe szorult a keze.

— Sőt! Engem bántottak... vagyis próbáltak.

Léna keresztbe tette a karját.

— Hogy érted, hogy most nem, és kik bántottak?

Jack legyintett.

— Tudod, még régebben csináltam pár dolgot, de az már a múlt... és kit érdekel? A többi most nem fontos.

A fejét rázta.

— De a legszebb a végére maradt: ajánlatot tett az iskola nevében.

Léna a korlátba markolt.

— Milyet?

Jack mélyen sóhajtott.

— Menjek vissza. És még pénzt is kínáltak. Nyelt egyet. — De ezzel megszegte a törvényt! Engem kellett volna képviselnie, ezt meg sem tehette volna. És még a végén elkezdte: ha meggondolom magam, keressem...

Köpött egyet a tengerbe.

— De hívjon téged az a jó édes...

— Csokis keksz? — szakította félbe Lumiera.

Léna keze ökölbe rándult.

— Félni kéne?

Jack vállat vont.

— Nem hiszem, bár ezek után...

Léna a partot figyelte.

— És most merre?

Jack megrázta a fejét.

— Nem tudom. De eszembe jutott egy kérdés. Te homnan tudod, hogy jó irányba mész? Hiszen nem kerültél te sem közelebb az otthonodhoz.

Léna lehajolt, ölbé vette a macskát.

— Tudod, ha a rossz úton haladnék, az élet visszatérel. Néha igen keményen. Nálatok nincs ilyen?

Jack rápillantott.

— Lehet... ez volt az, persze ha hinnék a sorsban. Viszont ezt már kérdeztem: neked mellettem kell lenned szerinted?

Léna vállat vont.

— Azt nem tudom, de itt vagyok, nem?

A szél belekapott Léna hajába. Hideg volt. A túlsó fényei türelmetlenül közeledtek.

A világ megint szilárd lett, de nem barátságos. Kiléptek a partra, ahol a szél már nem csak játszott, hanem mart. Az órák nesztelenül koptak el a lábaik alatt.

Egyik utca követte a másikat: szürke falak, leeresztett redőnyök. A nap elvérzett a tetők felett, maradt a neon és a sűrű sötét. A város elhallgatott, mintha visszatartaná a lélegzetét. Az utolsó buszok is elvitték a reményt, a kirakatok fényei egymás után hunytak ki.

A visszhang lett az egyetlen kísérőjük. Saját lépteik koppanása a kihalt betonon. A távolság már nem kilométerekben volt mérhető, hanem a lábak fáradtságában. Már nem volt hová sietni. Csak menni kellett, mert a megállás egyet jelentett volna a feladással. Már senki nem volt az utcákon. Csak a sötét, meg ők hárman.

— Tényleg ez a vacsora? — Lumiera elhallgatott egy pillanatra. — Ez háborús bűncselekmény!

Léna vállat vont.

— Szerintem nem is rossz.

Jack felpillantott.

— Ezt tudtam venni, mondtam, egy kis apró maradt. Összehúzta a száját. — Mondjuk a kenyér tényleg nem túl finom. Főleg így, magában.

Léna lenyelte a fátatot.

— Tényleg itt alszunk? Nagyon hideg van!

Jack bólintott.

— Nincs jobb ötletem...

Léna szorosabban magára húzta a kabátját.

— Mégis mi ez a hely?

Jack megfordult.

— Egy buszmegálló.

Felemelkedett, odalépett a mellettük álló szemeteshez.

— Támadt egy ötletem. Ezt a lócára terítjük! — Nagy lendülettel kihúzta belőle a fekete szemeteszsákokat.

Léna felállt.

— De... miért van ez itt?

— Itt megállnak a buszok, amolyan nagyobb autók... Felveszik azokat, akik nem akarnak gyalogni.

Léna a földre nézett.

— Mi miért nem használjuk? Hiszen fáj a lábad!

Jack a cipőjére pillantott.

— Igen... fáj... De pénzbe kerül, az meg nincs. — Egy tárgyra mutatott a padon. — Valaki itt hagyta. Észre sem vettem.

Léna közelebb hajolt.

— Az mi?

Jack kifújta a párás levegőt.

— Egy öngyújtó. Nézd, működik!

Léna keresztbe tette a kezét.

— Ettől nem lett melegebb.

Jack nyelt egyet, leült.

— Nem is erre való, de gyere... bújjunk össze. Talán az segít.

A lehetük már nem oszlott szét. Az éjszaka nem ment tovább, inkább maradt. A percek észrevétlen osontak.

Jack megmozgatta a lábujjait.

— Menjünk innen. Reggelre hóember lesz belőlünk.

Léna remegő kezeit lehelgette.

— Hóból is vannak emberek?

Jack felsóhajtott.

— Mi leszünk azok, mert megfagyunk, ez amolyan szófordulat!

Lumiera felpillantott Léna öléből.

— De nemrég feküdtünk le, és én nem fázok!

Jack felállt.

— Neked vastag a bundád. Nekem viszont kabátom sincs.

Lénára pillantott.

— Vagyis érted...

Pár megállóval később egy aluljáróhoz értek. Jack tépni kezdte a posztereket a falról.

— Te mit csinálsz? Szabad ilyen? — torpant meg Léna.

Jack vállat vont.

— Érdekel? Rakásba hordjuk őket, meggyújtjuk és átmelegszünk.

Néhány pillanattal később már egy szép kis kupac tornyosult az út közepén.

— Gyulladj már be! — ismételte Jack, mialatt az öngyújtót próbálta életre ösztönözni.

Léna fűjt egyet.

— Bezzeg ha a pálcám működne...

Léptek koppanása verte vissza a visszhangot.

Lumiera az alagút végére pillantott, ahol egy árny suhant el.

— Láttátok? — Egyet előrelépett. — Hogy sietett!

Jack feje megfeszült.

— Lehet, hogy ő is fázik...

Lumiera bajsza megrándult.

— Vagy ennél is szörnyűbb: lehet ő is éhes!

Jack tekintete felemelkedett. Két sötét alak suhant el. Felegyenesedett.

— Induljunk.

— De hova? — kérdezte Léna.

— Utánuk! — vágta rá Jack.

— De nem gyűjtöd meg? — mutatott Léna a papírra.

Jack megrázta a fejét.

— Most nem. Gyertek!

Kiléptek az aluljáróból. Jack tüdeje felszisszent a hirtelen jött fagytól.

— Nézzétek! Üldözik a lányt! — mormolta.

A teste előbb reagált, mint az agya: vállai előrebuktak, a lábai pedig már marták is a betont. Futott.

— Hé! Mít csináltok?! — kiáltott. A hangja megcsuklott a futástól, a torkát marta a hideg pára.

Nem válaszoltak.

— Álljatok meg! — folytatta. Jack öklei begörcsöltek, minden lépésnél a tüdőjébe szúrt a levegő, de a szemeit ráakasztotta a távolodó szilüettekre.

A lépteik visszaverődtek a falakról. Túl közel voltak, aztán már nem. A távolság úgy nyúlt meg közöttük, mint egy rossz gumi.

— Süketek vagytok?! — üvöltötte, arcán az erek kidagadtak, a feszültség vörösre festette a nyakát.

A két alak hátrafordult. Egy pillanatra látni lehetett a szemük fehérjét a sötétben. Nem álltak meg. Az egyik vállon ütötte a másikat, mintha döntöttek volna, majd egy hirtelen, rántásszerű mozdulattal befordultak egy sötét utcába.

Jack megállt. A mellkasa úgy emelkedett és süllyedt, mint egy túlterhelt dugattyú. Kezét a térdére támasztotta, a feje lógott, a betonra csöpögő verejtéke gőzölögve fagyott meg a néma

sötétben.

A lány még futott, aztán egy lámpánál megtorpant.

— Na... most már nem fázok — jegyezte meg Jack.

Léna odaért.

— Miért történt? Miért követték?

Jack nyelt egyet.

— Azt inkább nem részletezem.

Felpillantott. A szőke lány visszanézett, majd az egyik utca felé mutatott. A lámpa pislantott egyet, majd kialudt.

— Hová tűnt? — rikkantotta Lumiera.

Jack a feketeséget figyelte.

— Nem tudom. De te látsz a sötétben, vagy nem?

Lumiera a fejét rázta.

— Nem minden esetben...

Léna kezét a kabátba tolta.

— Honnan gondoltad, hogy baj lehet?

Jack lassú léptekkel elindult.

— Valahogy gyanús volt. — A kezére pillantott. — Persze tévedhettem volna, bár sajnos ilyenekben szinte soha.

— És ha azok ketten, nem futnak el? — sóhajtott Léna.

Jack megtorpant.

— Erre nem is gondoltam. Meg már nem is akarok.

Léna hátrapillantott.

— Akkor... most vissza?

— Nem. Kövessük, amit mutatott — felelte Jack.

Léna bólintott.

A nedves beton csattogott a talpuk alatt. A hajnal meghasadt.

Jack hirtelen megtorpant.

— Mégis... hogyan? — Egy vörös téglás ház fölé mutatott. — Nézd a tornyokat! A központi pályaudvar. Újra.

Ekkor egy fehér galamb suhant el a füle mellett.

Jack arca elféhéredett, a hangja megremegett.

— A dolgok hova vezettek... Ha Lumiera nem rágja el a kábelt, akkor én nem megyek vissza, és ha az ügyvédnő nem ilyen... akkor nem vagyunk ott, lehet, az a lány már... — Megtörölte a szemét. — Ez előre meg volt írva?

Léna lassan felé fordult.

— Nem, Jack. Az út... az lehet, hogy adott. De hogy hogyan mész rajta végig... azt te döntöd el.

Jack szeme kikerekedett.

— Ez nekem zavaros.

Léna a haját igazította.

— Elmagyarázom. Képzeld el egy folyót. Rajta egy hajót... és azon vagy. A folyó medre az út. Az adott. Nem te ástad, nem te hajtogattad kanyargósra. De hogy hogyan haladsz rajta... azt te döntöd el.

Jack bólintott.

Léna folytatta:

— Nézheted a vizet, vagy a partot. Evezhetsz, vagy sodródhatsz. Jöhet vihar, ami felborítja a hajót... de hogy megfogod-e a kormányt, vagy hagyod, hogy magával vigyen... Ez egyedül rajtad áll!

Jack fújta egy nagyot.

— Most már értem. De támadt is egy ötletem!

— Micsoda? — vont össze a szemöldökét Léna.

Jack szája szélén apró mosoly jelent meg.

— Menjünk, és végre aludjunk ki ezt az egészet.

VIII. FEJEZET – UTAZÁS

A nap már lefeküdt.

Jack szájában a keserűség és a szárazság volt az úr. Megmozdította a vállát, a csontjai úgy ropogtak, mint a száraz ágak. Csak bámulta a sötétedő plafont, és azt kereste, hol szakadt el a folyó medre, és hová vetette ki.

— De jót aludtam — törte meg a csendet.

Egy pillanatig még nem mozdult.

— Eszembe jutott valami...

Léna ásított egy nagyot.

— Mi lenne az?

Jack felegyenesedett.

— Menjünk át egy másik városba.

Léna vállat vont.

— De miért?

Jack fűjt egyet, lassan.

— Mert azt tudják, hogy itt vagyok, de ez eszünkbe sem jut... és lehet, ott segít majd valaki.

Lumiera feltápászkodott.

— Szerintem, van ennél nagyobb gondunk.

Léna lepillantott.

— Mi az?

Lumiera a hasára pillantott.

— Az éhség kibírhatatlan.

Jack megköszörülte a torkát.

— Tudod, ha elég ügyes lennél, foghatnál egy egeret.

Lumiera a nyelvét nyújtotta.

— Még hogy én? Minek nézel te engem?

Jack elmosolyodott.

— Macskának?

Lumiera nem nyávogott. Nem fűjt. Egyszerűen csak megfeszítette a hátát, a szőre egyetlen rándulással tüskés védőfallá vált, és olyan lassú, kimért mozdulattal fordult el Jacktől, mintha egy idegen szobrot kerülne ki. A farka hegye egyet rándult — egy utolsó, néma pofon a levegőbe —, aztán mozdulatlaná dermedt.

Léna elvörösödött, felsóhajtott.

— De... azt nem lehet, tudod...

Jack az állához kapott.

— Tényleg, el is felejtettem, mindennek lelke van, és nem mi döntünk. — Ekkor felegyenesedett, majd a macska elé lépett. — Ne haragudj, nem akartalak megsérteni!

Lumiera rápillantott.

— Nem ezzel bántottál, hanem hogy lemacskáztál. Újra!

Jack bólintott.

— Nem teszem többé, vagyis próbálok... — Nyelt egyet. — De hiszen macska vagy, és ezért nehéz!

Lumiera kieresztette a karmait.

— Látod... megígérted. Hát emyit ér a szavad?

Jack a fejét rázta.

— Nem... én próbálok elmagyarázni. Lehet, rosszul... — Elhallgatott. — De miért vitázunk?

Léna felsóhajtott.

— Tőlem ne kérdezd, inkább mondd, merre.

Jack felegyenesedett.

— De nem értem, ha más mondja rá, az nem baj, de ha én? — A macska felé emelte a kezét.

— Akkor meg ez?

Léna elmosolyodott.

— Neked bemutatkozott, másnak nem. Mit nem értesz?

Jack figyelte egy darabig.

— Rendben, már világos! Ne haragudj, megértettem végre.

Lumiera bólintott.

Léna felállt, a macskát az ölébe vette.

— Indulhatunk?

Jack bólintott.

A lépteik automatikusan vitték őket. Egyszer csak fém keretek sorakoztak előttük. A padló hideg volt. A kapuk halkán villogtak.

— Örök vannak, nem jutunk be — mormolta Jack.

Léna körbepillantott.

— De miért?

Jack hátralépett.

— Hogy fizetés nélkül ne tudjon senki utazni. — A fejét rázta. — Így nem fog menni. — Elővette a telefonját, majd nyomkodni kezdte. — Nézd, nincs is olyan messze...

Léna odahajolt.

— Tényleg.

Jack tüszszentett.

— Bocsi. Viszont itt mutatja pontosan. — Megdörzsölte az orrát. — Tizennégy mérföld, pontosan.

Léna megvakarta az arcát.

— Az soknak számít?

Jack vállat vont.

— Én hatvankilencet gyalogoltam két nap alatt, megállás nélkül. — Nyelt egyet. — Ahhoz képest... nem vészes. Szerintem. — Ujjával végigsimított a kijelzőn. — Mehetnénk az autópályán, a felhajtó itt van nem messze. — Jack a fejét rázta. — Bár igazából nem lehetne, de a szélén megyünk, és ilyenkor a forgalom is enyhül.

Léna a földre pillantott.

— És a lábad?

Lumiera felmordult.

— És tudod már miért nem álltál meg?

Jack a levegőbe csapott.

— Azt még nem... de a lábam még bírja... és most nem fontos.

Mire Léna újra felhézett, az út már emelkedett előttük.

— Maradjatok mögöttem — szólt Jack.

Elindultak.

Léna megtorpant.

— Rendben... de nézd. Közeledik valami!

Jack hátrapillantott.

— Ez csak egy autó. — Vállat vont. — Majd elmegy.

Ebben a pillanatban elhaladt mellettük. Fény gyulladt. A kerék csikorogva húzott el az út szélén, majd megállt.

A motor járt. Jack nyelt egyet, odalépett.

— Baj van, vagy mit csináltok itt? — kérdezte a fiatal férfi.

Jack elmosolyodott.

— Szia. Hosszú történet.

A férfi szája megnyúlt.

— De mégis... merre mentek?

Jack előre nézett.

— Innen el.

A fiatal férfi megvonta a vállát.

— Én a következő városba megyek. Elvihetek titeket, ha akarjátok. — A visszapillantóba nézett. — Csak gyorsan dönts, mert itt nem szabad megállni.

Jack bólintott.

— Nem vagyok egyedül...

— Láttam, gyertek — vágta rá a férfi.

Jack kinyitotta a hátsó ajtót.

— Szálljatok be. Gyorsan. — A sofőrhez fordult. — Van egy Lumieránk... nem gond?

A fiatal férfi homloka összeráncolódott.

— Egy micsoda?

Jack Lénára pillantott.

— Mondd ki te. Mert ha én teszem, megint háború lesz.

A férfi elmosolyodott.

— Ja, hogy ő? Persze. Szeretem a macskákat.

Az ajtó tompán puffant mögöttük. A kinti zaj elhalt, maradt a benti, sűrű csend. Meleg volt. Lumiera megfeszült Léna karjában, fülei a koponyájához simultak, testével minden idegen rezgést elutasított.

A motor egyenletes morajlása kitöltötte a kabint. Odakint az autópálya sűrű szalagja elmosódott csíkká olvadt, bent viszont a kárpitok közül mesterséges illatfelhő áradt. Jack érezte, ahogy a fűtés marni kezdi fagyott bőrét; a zsibbadás lassanként elszivárgott a lábaiból, és vele együtt a gyanakvása is tompulni kezdett.

— Szép... ööö... macska — szólalt meg a sofőr, miközben a visszapillantó tükörben a hátsó ülést pásztázta. — Ritka az ilyen jeges tekintetű jószág.

Jack félmosollyal nyugtázta a megjegyzést.

— Azt elhiszem.

— Olyan, mintha repülnék — jegyezte meg Léna szinte suttogva.

Jack nem felelt azonnal. Az ablakon túl a város fényei összefolyt csíkokká nyúltak. A mellkasa lassan, nehézkesen emelkedett.

— Igen — préselte ki magából végül.

— Amúgy Dennis vagyok — törte meg a jeget a férfi.

Jack megköszöri a torkát.

— Jack vagyok. Ő Léna, az ölében pedig Lumiera.

Dennis bólintott, a kormányra dobva a fél kezét.

— És tényleg gyalog vágtatok neki... ilyet még a hírekben sem láttam.

Ekkor zene harsant fel, megtörve a motor duruzsolását.

— A barátom keres — mondta Dennis, és már nyúlt is a kijelzőhöz. — Kihangosítom.

— Szia tesó, mikor érkezel? — recsegett a hangszórókból.

— Fél óra és ott vagyok — vágta rá Dennis.

— Le kell mondanom a bulit, jön Vivien. Tudod, milyen — felelte a hang némi büntudattal.

— Most szórakozol? Már a sört is behűtöttem... — mordult fel Dennis, arca elfelhőzött.

— Hétfvégén bepótoljuk. Esküszöm.

Dennis fanyarul félnevetett.

— Akkor a kocsit tele tankolod, az biztos.

— Arra várhatsz napestig — vágta rá a hang.

Dennis a kormányt markolva bólintott maga elé.

— Reggel hívlak. Vivien... na szevasz. — A tükörbe pillantott, tekintete már rideg volt. — Hallottátok, mi van. Így én sem megyek tovább. De itt egy állomás nem messze, ott kiraklak titeket.

Jack az előtte lévő sötét aszfaltra mutatott.

— Nekünk itt is jó lesz, ne raboljuk az idődet.

Dennis torkán akadt a szó, dühösen nyelt egyet.

— Ne viccelj, két perc. Onnan menjtek tovább. Én meg húzok haza.

Néhány éles kerékcsikorgás és egy rántásszerű fékezés után megálltak.

— Remélem, itt megfelel. Na, szevasztok — vetette oda Dennis, és amint az ajtó becsapódott, már el is tűnt az éjszakában.

Léna mozdulatlanul állt a sötétben, a szél belekapott a hajába.

— Hol vagyunk?

Jack hitetlenkedve rázta a fejét.

— Szerinted én tudom? — mormogta, majd a távolban vibráló fények felé bökött. — Ott menjünk fel. Látom az állomás fényeit.

Léna elindult, de pár lépés után hirtelen megtorpant. A teste megfeszült.

— Mi az ott?

Jack megállt, türelmetlenül hátrapillantott.

— Mégis micsoda?

Léna szótlánul a fiú nadrágszárára mutatott.

Jack lehajolt, és egyetlen mozdulattal lefejtette a szövetről a tapadó tárgyat. Egy gyűrött papírpénz simult az ujjai közé.

— Egy bankjegy... — suttogta, és az arcán a döbbenet lassan átadta a helyét valami másnak.

— Lehet, hogy az ülésről tapadt rám.

Léna keresztbe fonta a karját, a szemeiben gyanakvás csillant.

— És most? Mi legyen vele?

Jack válla lassan megereszkedett, a szája sarkában félmosoly derengett.

— Szerinted...? Megvan a vacsora!

Lumiera nesztelenül leugrott a lány karjából, és Jack lábához simult. Felpillantott, sárga szemei szinte világítottak a sötétben.

— Tudod, eszembe jutott valami — dorombolta a macska, miközben a farka hegye elégedetten rándult meg. — Már minden haragom elmúlt!

A fekete, kopott tolóajtó nyikordult előttük.

Léna elindult.

— Most merre?

Jack követte a tekintetével a padsorokat, majd megállt, és körülnézett.

— Menjünk oda. A könyvespolchoz.

Léna bólintott, bár az értetlenség ott ült az arcán.

— Miért van ez itt?

Jack leült az ablakpárkányra, érezve a falból áradó hűvöset.

— Ül ide. Kényelmesebb, mint a pad. — Kezével a roskadozó polcok felé intett. — Itt cserélgetnek az emberek könyveket. Néha mást is ott hagynak. — Feltápáskodott, és a távolabb vibráló neonfelirat felé bökött. — De ott egy bolt. Hozok enni.

Léna bólintott, majd szinte mágnesként vonzva a papír illatától, a könyvespolc elé lépett.

— Ugye ezt nem gondolod komolyan? — mordult fel Lumiera a lába mellett.

Léna elmosolyodott, ujjai végigszántottak a gerinceken, aztán leemelt egy kopott kötetet.

— Inkább ezt nézd, mit találtam!

Lumiera szeme résnyire szűkült, a felismeréstől elhűlt.

— Ez megalázó!

Léna lehajolt, és a színes borítóra bökött.

— A Csizmás kandúr. Szerintem aranyos... — Nagyot nyelt, a hangja elhalkult. — De ha otthon jutott volna eszembe ez... már lenne neked is egy pár csizmad...

Lumiera háta megpúposodott, a szőre szálasra borzadt.

— Csak azt próbáltad volna meg. Ennél kínosabb már nem is lehetne...

Léna nem válaszolt. Végigsimított a borítón, aztán az ablaküvegre nézett. A saját tükörképe mögött csak a sötétséget látta, meg egy magányos lámpát, ami ütemesen pislantott.

A távolban egy tolóajtó csattant. Aztán csend lett, olyan sűrű, mint Ms. Loiner teája.

— Megjöttem — fújtatott Jack. — De van egy kis gond.

Léna felegyenesedett.

— Micsoda?

Jack sóhajtott egy nagyot.

— Éjszaka bezár az állomás, keresni kell valami fekvőhelyet.

Léna vállat vont.

— Rendben.

Ezután nekiláttak a vacsorának. Jack evett pár falatot. Rágott. Lenézett a kezében lévő papírra. A zacskó megroppant az ujjai között. A hang nem állt meg azonnal.

— Felmerült bennem egy kérdés. — Megdörzsölte az arcát. — Mi lenne, ha feladnád ezt az egész próbát? Ha az egyáltalán az... hazakerülnél, nem?

Léna nem válaszolt azonnal.

— Meglehet — mondta végül, és a hangja szilárdabb volt, mint a pályaudvar oszlopai. — Viszont nem akarok egész életemben azzal a gondolattal élni, hogy „mi lett volna, ha?”. — Jack szemébe pillantott, és a tekintete most először volt igazán éles. — És te? Miért nem adod fel?

Jack vállat vont.

— Nem igazán tudom. — Bólintott. — De folytatom!

Léna mélyet sóhajtott.

— Elmondod végre, mi történt veled?

Jack megrázta a fejét, és a tekintetét a padlóra szegezte.

— Ez nagyon bonyolult, talán máskor... — A macskára pillantott. — Inkább azt mondd meg... mik azok a foltok a hasán? Amikről a lány is beszélt.

Léna elmosolyodott.

— Azok a napfordulókat jelzik. Minden évben kijön neki egy új, pontosan az én születésem napján. Ez a mi pecsétünk.

Jack a tarkóját dörzsölte, fejben gyorsan számolt.

— Akkor, ha jól látom, húsz van belőle... — Megállt a mozdulatban. — Én is pontosan ennyi idős vagyok. — Feltápáskodott az ablakpárkányról. — Indulhatunk, ha végeztetek. Keressünk egy lyukat, ahol nem fagyunk meg reggelig.

Kiléptek. Az ajtó mögöttük visszacsúszott. A hang tompán elhalt.

— Most merre? — kérdezte Léna.

Jack körbepillantott, aztán elindult lefelé a lépcsőn.

— Kövessük a síneket.

Léna utána ment.

— Micsodát?

Jack hátrafordult.

— Azon jár a villamos. — Az út felé mutatott. — Ott az a fényes.

Léna bólintott.

— De miért?

Jack lehelete lassan tovaszállt a sötétben.

— Mert ha eltévedünk... akkor is visszatalálunk...

Pár sarokkal később lakóházak bukkantak fel. Jack megállt, végignézett rajtuk. Egy ajtó. Aztán a következő.

— Itt minden zárva... — sóhajtotta.

A szeme sarkában megvillant valami. Egy kék doboz. Megállt.

— Nézzétek — mondta halkán. — Egy hordozható vécé. — Lénára pillantott, aztán bólintott.
— Talán mára... ez is megteszi.

Lumiera megdermedt.

— Ez most... komoly?

Jack vállat vont.

— Ugyan, csak egy éjszaka. — Odalépett, kinyitotta az ajtaját. — Nézzétek, tele van ruhával.
— Lehajolt. — Egy kabát.

Léna közelebb lépett.

— De mi ez egyáltalán?

Jack felvette.

— Abba ne menjünk bele. — Megfordult, és minden ruhadarabot kihúzott. — Ezeket magunk alá tesszük... bár a hely kicsit kevés. — Legyintett. — De legalább belülről zárható.

Lumiera fűjt egyet.

— Azt hittem, a Csizmás kandúrnál már nincs lejjebb... — Belépett. — Mekkora tévedtem!

IX. FEJEZET – A DESZKA KÉT OLDALA

A fal hideg volt és nedves.

Jack ujjai a térdei közé kulcsolódtak.

Nem mozdultak.

A lábában furcsa érzés ült.

Nem fáj.

Ez volt benne az idegen.

A levegő műanyagzagú volt.

Leheletük apró felhőként jelent meg, majd eltűnt.

Léna a falnak dőlve aludt.

Az arca sápadt volt, mint a hajnali pára a sínek felett.

Mozdulni nem lehetett. A tér nem engedett. Sem fordulni, sem kinyújtózni.

A hideg mindenhol jelen volt, beleivódott a ruhákba, a pórusokba, a gondolatokba.

Jack az ajtó felé nyúlt. Megtapintotta a reteszt. A fém fagyos volt.

Megállt. Hallgatózott. Kint a szél egy üres dobozt görgetett az aszfalton. A hang fémesen kongott, majd elhalt.

Aztán Lumiera megmozdult.

Nyújtózkodott, a csontjai halkán pattogtak.

A farka végigsimította a műanyag falon, mintha csak egy selyemfüggönyt érintene.

Kikászálódott a rongyok közül, megállt, majd sárga szemével visszapillantott.

— Nem tudom, ti hogy vagytok vele? — mondta ásítva, és a nyelve rózsaszín ívben villant meg.

— De én rég aludtam ilyen jól!

A hely nem változott. A hideg sem. Csak valami elindult.

Jack pislogott.

— Örülök... hogy legalább te... kipihented magad — mormolta.

A zsebében matatott.

— Mennyi az idő?

A telefonra pillantott, majd fejét megrázta.

— Lemerült...

Léna kilépett. Vacogott.

— Nagyon hideg van.

Jack körbepillantott.

— Menjünk vissza az állomásra.

Léna bólintott.

A váróterem tele volt.

Jack intett.

— Ott. Üres.

Egy barna, kopottas lóca felé indultak.

— Várjatok. Mindjárt jövök. — szólt újra.

Aztán elindult a terem közepén álló információs fülke felé.

Léna leült.

Egy idő múlva Jack visszatért.

Két papírpoharat szorongatott.

— Nézd, kaptunk teát. — Fejével hátrabiccentett.

— Attól a hölgytől a fülkében.

Leült.

— A telefont is töltőre tette.

Léna elvette az egyik poharat.

— Nagyon rendes tőle, de ez forró...

Jack bólintott.

— Igen, vigyázz vele... amúgy azt mondta, az unokájára emlékeztetem.

Léna homloka megráncosodott.

— Az meg micsoda?

Jack hátradőlt.

— Az unoka? Tudod, a gyerekednek, a gyereket hívják így.

Nyelt egyet.

— Legalábbis úgy rémlik... de ne vedd készpénznek!

Lumiera Léna ölébe mászott, majd Jackhez hajolt.

— Tudod, utálok ismételni magam.

Száját körbenyalta.

— De valami mintha hiányozna?

Jack a bolt irányába nézett.

— Tudom! Néztem, de a bolt még zárva, viszont ha kinyit intézem.

A bolt rolója már fent volt.

A zacskó a kezében zörgött.

— Megnéztem a neten — kezdte.

— Van sok szervezet, akik talán segíthetnek.

Nyelt egy fálatot.

— Írtam is egynek, remélem, válaszolnak, bár közelednek az ünnepek...

Léna szeme felcsillant.

— Milyenek?

Jack legyintett.

— Később elmondom. De ha még itt leszel, meglátod...

Ring. Ring. Ring.

Jack a zsebéhez kapott, a kijelző hideg fénye az arcába vágott. Az ujjai megálltak a gomb felett.

— Anya az — mormolta, és a tekintete a padlóra tapadt.

— Maradjatok csendbe, kérlek.

Füléhez emelte a készüléket. A válla megfeszült, egészen a füléig húzta.

— Szia. Mit akarsz?

Csend.

Jack arca elvörösödött, a szabad keze ökölbe rándult a combján.

— Hányszor mondjam el? — sziszegte, és a nyakán kidagadtak az erek.

— Nem tettem semmit!

Csend.

— Mi az, hogy mégis?

Nagyot nyelt, az ádámcsutkája megugrott. Megpördült a tengelye körül, elfordult Lénáéktól.

— Bevallottam, mit érzek. Mindent elmondtam...

Csend.

— Látod, ezért nem megyek haza — mondta, és a hangja most először bicsaklott meg. A falnak támasztotta a homlokát, lehunyta a szemét.

— Ti sem álltok mellettem.

Csend.

Jack kifújta a levegőt, a válla hirtelen élettelenül lógni kezdett.

— Nem érdekel sem karácsony, sem újév. Nekem ez nem ünnep.

Csend.

— Tudod, mit?

Jack félegyenesedett, a tekintete megkeményedett.

— Hagyjuk egymást. Ne keress soha többé!

Letette. A mozdulat határozott volt, de a keze remegett, ahogy a zsebébe süllyesztette a telefont. Megtörölte az orrát a kabátja ujjával, majd gyors, kapkodó mozdulatokkal a szeméhez kapott.

Léna odafordult, a keze megállt a levegőben, végül halkán megszólalt.

— Tudok segíteni?

Jack megrázta a fejét, de nem nézett rá. A fogaival a szája szélét marta. Nem szólt.

Ding. Ding. Ding.

A hang élesen hasított bele a gyászba. Jack a kijelzőre pillantott. Az arca rezzentelen maradt, de a szemeiben valami végleg kihunyott.

— Anya pénzt küldött — mondta érzelemmentesen.

Egy darabig újra csend lett.

Jack csak bámulta a kijelzőt.

— Na jó, van egy ötletem. Bár nem sok...

Az ablak felé nézett.

— Ott egy gyorsétterem. Ülünk be.

Léna felegyenesedett.

— Az micsoda?

Jack intett.

— Ott lehet enni... melegedni...

Lumiera szemei kikerekedtek.

— Most a gyomromból szóltál. Indulás!

Az ajtó tompán csukódott mögöttük.

Meleg csapta meg őket.

Fény. Zaj. Zsíros illatok keveredtek valamivel.

Léna megtorpant.

— Itt mindig ilyen világos?

Jack bólintott.

— Igen. Ez a lényeg.

Egy sarok felé indultak.

Levette a kabátját, a székre dobta.

Léna utánozta.

A vállai lassan ereszkedtek le.

Lumiera egy ugrással az asztalra érkezett.

Körbenézett.

Az orra megrezzent.

— Ez... érdekes — mondta.

— Senki sem néz rám.

Jack kifújta a levegőt.

— Itt elleszünk ma.

Lumiera leült, a mancsát maga alá húzta.

— Akkor jöhet a lényeg.

Jack a pultra pillantott.

— Mindjárt jövök.

Felállt. A fény elnyelte.

Pár perccel később egy barna műanyag tálcát tett az asztalra.

— Nézd csak. Itt egy hamburger. Meg egy kóla.

A macskához fordult.

— Neked meg sült krumpli.

Lumiera megszaglászta. Fintorgott.

— Ezt biztos nem. Minek nézel?

Jack rápillantott.

— Ennek nem dőlök be...

Letört egy darabot a hamburger pogácsájából, elé tette.

— De nézd meg ezt.

Lumiera elmosolyodott.

— Na... ez már valami.

Jack Lénára nézett.

— Vigyázz vele, mert lecsöpög.

A hamburgerre mutatott.

— Ott alul fogd össze. Nézd.

Léna bólintott.

— Értem...

Harapott egy nagyot.

— Ez nagyon finom.

Jack kortyolt egyet.

— Tudod, mit? Nézzünk meg egy filmet...

Léna összehúzta a szemöldökét.

— Micsodát?

Jack elővette a telefonját.

— Azt, amit a kirakatban láttunk, azt a hajósat.

Átült a lány mellé.

— Egy pillanat, és indítom.

Pár falattal később Léna felnézett.

— Ezek a képek... beszélnek....

Jack elmosolyodott, az arca kékes fényel vibrált a kijelző tükrében.

— Igen. Ezért hívjuk filmnek. Egy darabka ellopott valóság, amit dobozba zártak.

Léna hirtelen felkiáltott, az ujjja hegyével szinte belefűrt a kijelzőbe.

— Pont úgy hívják, mint téged! Jack! Hallod?

Jack sóhajtott egy nagyot, a tekintetét a pult felett vibráló neonfeliratra emelte.

— Nekem mondd?

Megvakarta a tarkóját, egy pillanatra elkalandozott.

— Tudod, ha perelni lehetne azért, mert valakit egy filmtragédiáról neveztek el, garantálom, én lennék az első a sorban.

A film véget ért. A stáblista lassan kúszott felfelé a fekete háttérben, de a szoba sarkaiban még ott derengett az óceán hidege.

Léna szemében apró könnycsepp ragyogott fel.

— Ezt nem értem! — csattant fel, és a hangja megtöltötte a szomszédos üres asztalok közötti teret.

— Azon a deszkán mind a ketten elfértek volna! A szerelem nem érhet így véget!

Jack felsóhajtott.

— Tudod... emberek milliói vitáznak erről azóta is.

Ivott egy korty kólát, a jégkockák tompán koccantak a pohár falán.

— És ne szépítsük: teljes joggal!

Ekkor egy sovány, félig kopasz férfi lépett oda.

— Ugye tudjátok...

Lumierára mutatott.

— Őt tilos behozni.

Jack felpillantott.

— Elnézést, nem tudtam.

Nyelt egyet.

— De máris megyünk.

Ekkor egy tömzsi, szakállas férfi csatlakozott.

— Milyen aranyos!

Közelebb hajolt.

— Mi a neve? Megsimogathatom?

— De főnök, nem a szabály... — kezdte a sovány.

— Ő maradhat. Menj, hozz neki jégkrémet — vágott közbe a tömzsi.

A sovány megtorpant.

— Biztos?

A tömzsi ránézett.

— Az enyém is imádja. Biztos ő is.

Lénára pillantott.

— Persze, csak ha nem gond.

Léna elmosolyodott.

— Nem. De mi az?

Jack közbeszólt.

— Akarta mondani... csak a banánosat szereti...

A tömzsi szeme kikerekedett.

— Biztos?

Tarkóját kezdte kaparászni.

— Ilyet még nem hallottam..

Jack bólintott.

— A többitől kiütéses lesz.

A tömzsi a sovány után kiáltott:

— Hallottad?

A sovány bólintott. Pár perccel később már ott hevert a jégkrém Lumiera előtt.

Jack féldalról odavetette:

— Nem hiszem el.

Lumiera felpillantott, nyelvet öltött, majd folytatta.

A fény már nem ugyanúgy esett be az üvegen.

Odakint sötétebb lett.

Jack felpillantott.

— Menjünk a mosdóba, tisztálkodni, és utána aludni.

Léna felállt.

— Rendben.

Az ajtó mögött maradt a fény. Odakint már nem nézett senki.

Jack megtorpant, a fejét rázta.

— De miért mentél el közöttük?

Léna hátrapillantott.

— Nem értem, mit csináltam?

Jack megfordult, majd a távolodó nőre és férfira mutatott.
— Ők ott egy pár, és illik kikerülni.

Léna homloka megráncosodott.
— De hát nem is fogják egymás kezét.

Jack a fejét rázta.
— Tudod... nem mindenki szereti.

Léna figyelt egy darabig, aztán mélyet sóhajtott.
— Nekem ez úgy esne, mintha szégyellnének.

Jack a földre pillantott.
— Igazából ez nekem is sokszor eszembe jutott.
Felhézett. Elindult.
— De nem a mi dolgunk, gyertek.

Léna elindult.
— Ott alszunk ma is?

Jack vállat vont.
— Jobbat nem tudok.

Lumiera előreszaladt.
— A nap fénypontja!

X. FEJEZET – CSILLAGOK ÉS FLAKONOK

A hideg csípett.

Léna a kezét dörzsölte.
— Már látom azt az állomást. Nemsokára odaérünk.

Jack bólintott, tekintete a túloldalra szaladt.
— Nézzétek, ott egy Télapó.

Léna megtorpant.
— Hol? — Tekintete követte a fiút. — Az nem is ő!

Jack ráemelte a tekintetét.
— Miért? Ismered?

Léna arca elvörösödött.
— Azt hiszed, buta vagyok? Őt mindenki ismeri!

Jack szemöldöke összerándult.

— De csak kitalálták, nem?

Léna ökle elfehéredett.

— A varázslókra is ezt mondtad, mégis itt állok. — Nyelt egyet, a hangja megremegett. — Ő a három esthajnalcsillag őre. Minden évben ő ereszi fel őket az égboltra.

Jack a fejét rázta.

— Ez nem így van. A Földet körbeutazza egy éjszaka, és ajándékot oszt a gyerekeknek.

Léna gúnyosan elmosolyodott.

— A Földet? Nagyon nem tudsz te semmit... Az egész univerzumot bejárja egy éjszaka. A csillagok az ajándékok. — A túloldalon lévő férfi felé bökött. — De nézz oda, a ruhája nem is piros.

Jack kifújta a levegőt, a pára megtorpant előttük.

— A szakála miatt mondtam... Tudom, hogy nem ő az. — Megállt, nézte a férfit. — Flakonokat gyűjt a szemetesből. Amúgy nem is rossz ötlet. Később mi is csinálhatnánk.

Léna összefonta a karját a mellkasa előtt.

— Miért kéne?

Jack mélyre tolt a kezét a zsebében.

— Pénzért.

Léna némán figyelte a férfit a távolban.

— De miért dobják ki? Nem értem.

Jack elindult, a cipője csikorgott a fagyott betonon.

— Nem azt dobják ki. — Fellépett a lépcsőn. — Amit gyűjt, azt be lehet cserélni. — Az ajtónál megtorpant, és hátrapillantott a válla felett. — De gyertek. Itt vagyunk.

Bent megrekedt a meleg. Léna megállt, szeme tágra nyílt.

— Nézzétek, egy zongora! — Körbepillantott a csarnokon. — És ezt miért csinálják?

Jack mellé lépett.

— A díszítést? Két nap múlva karácsony. Ez az ünnep része.

Léna ráemelte a tekintetét.

— Az meg mi?

Jack torka megmozdult, ahogy nyelt egyet.

— A legnagyobb ünnep. Aznap jön a Mikulás.

Léna homloka megráncosodott, mintha egy idegen szót ízelgetne.

— Az nálunk a Nagy Lakoma napja.

Jack a kezét dörzsölgette, a hideg még a csontjaiban volt.

— A micsoda?

Léna elmosolyodott, a tekintete valahová messzire révedt.

— A Nagy Lakoma! Olyankor összegyűlik mindenki. Közösen eszünk, az öregek az ősi nyelven kántálnak, és megelevenednek a legszebb emlékeink. Olyan, mintha újra átélnél mindent, ami jó volt.

Lumiera Jack lábához simult.

— Nem megyünk oda, ahol tegnap voltunk?

Jack lepillantott a macskára.

— Arra nincs pénzem. Örülök, ha a reggelire jut. — Elindult a pultok felé. — Maradjatok itt. Megyek, intézem. Már tudom, mi a következő lépés.

Lumiera leült, farkát a mancsai köré fonta.

— Minding ezt csinálja — jegyezte meg Lénának. — Elmegy, aztán visszajön.

Léna nem felelt. Csak a zongora lakkozott feketeségét figyelte.

Pár perc múlva Jack kivált a tömegből. Egyik kezében két papírba csomagolt szendvicset szorongatott, a másikban gőzölgő teát. A zsebéből egy lapos macskakonzerv széle látszott ki.

— Ennyire telt — mondta.

— A zongorát kipróbálhatom? — kérdezte Léna.

Jack odapillantott.

— Talán később. Előbb gyűjtsünk pénzt. — A telefonjára nézett. — Venni kell egy új vezeték is.

Lumiera rámeredt.

— De nem rácsának!

Jack a kijelzőt figyelte.

— Válasz még nem érkezett. Elküldöm több helyre is az ügyem. — Megállt. — Hátha.

A szendvics utolsó falatja Jack torkán akadt, amikor a tolóajtó rányitotta az utcát a váróra. A meleg tea egy másodperc alatt párologott el a jeges szélben. Nem volt több idő: a flakonok nem várták meg őket.

— Itt egy zsák — szól Jack, és kivette a szemetesből. — De csak azokat szedjétek, amiken ez a címke van. Mutatom.

Léna körbepillantott.

— És nem fog szólni senki?

Jack vállat vont.

— Gondolod, érdekli ez bárkit? De ha valakinek nem tetszik, adjon pénzt. Na, megyek a túloldalra, ti meg maradjatok itt.

Jó pár útkereszteződéssel később Lumiera szőre az égnek állt.

— Állítsák meg!

Léna hátralépett, az út túloldalára kiáltott:

— Gyere, segíts! Valami van itt!

— Egy tolvaj! — tette hozzá Lumiera.

A kisállat megdermedt.

Jack átsietett.

— Ez csak egy mosómedve. Hadd vigye... csak egy flakon.

Lumiera a fejét oldalra billentette.

— De miért nem mozdul? Megfagyott?

Jack elmosolyodott.

— Szerintem ő sem látott még beszélő Lumierát.

Az állat szeme megrebbent, hátrapillantott, fűjt egyet, majd futásnak eredt.

Jack Lénához fordult.

— Látjátok? Semmi gond. — A zsákra pillantott. — Na, mennyit sikerült gyűjteni?

Léna maga elé emelte.

— Teljesen tele van.

Jack szeme kikerekedett.

— Az meg hogy lehet? — A sajátját mutatta. — Nekem alig néhány. — Belepillantott Léna zsákjába. — Ezek nem jók. Mondtam: feleslegesen cipekedtél.

Léna az arcához kapott, mutatóujját a macskára emelte.

— De ő mondta...

— Rám ne nézzetek! — vágta rá azonnal Lumiera. — Én csak egy macska vagyok, vagy nem?

Jack a fejét rázta.

— Na jó, biztos nem megyek ebbe bele, de folytassuk...

A feleslegesen megtöltött zsákokat Jack egy mozdulattal a fal mellé lökve hagyta ott. A műanyag zörgése úgy visszhangzott az üres utcán, mint egy félbehagyott mondat. Mentek tovább, befelé a város gyomrába, ahol a sötétséget már nem a lámpák, hanem a kirakatok agresszív fénye marta szét. Egy hatalmas üvegajtó sziszegve nyílt ki előttük, és a mesterséges meleg úgy csapott az arcukba, mint egy nedves rongy.

— Ezt úgy hívják, hogy mozgólépcső — magyarázta Jack. — Csak lépjetek rá, és kapaszkodjatok.

Léna felhúzta a vállát.

— Látom, mi ez. Nem vagyok gyerek.

Jack rápillantott.

— Meg ne egyél, csak segíteni akartam.

Léna fűjt egyet.

— Nem azért, de ha egyszer eljössz hozzám, megtudod, mi az a furcsaság. — A lépcsőre lépett, hátrapillantott. — Itt viszont sok dolog más, de néha ugyanaz.

Jack vállat vont.

— Ez nekem zavaros, de nézzétek, ott a bolt.

A bejáratot sárga–fekete léggömbök díszítették.

Léna megállt.

— Miért van itt ez a fa, és miért tették rá ezeket? — kérdezte halkán.

Jack vállat vont.

— Ez is az ünnep része. És gondolom, hogy ne legyen üres. — Száját mosolyra húzta. — De igazából fogalmam sincs. Ezt soha senki nem mondta még el. — A fejét vakarta. — Hmm... nem is kérdeztem.

Léna keresztbe tette a karját.

— De így elpusztul!

Jack bólintott.

— Dehogy, nézz alá, cserépben van. Később majd kiültetik. — Elindult. — Gyertek, haladjunk.

Ahogy beléptek, a gyümölcsök sorban álltak, a friss pékárú illata betöltötte a teret. A lámpák fénye úgy vakított, mintha odakint ragyogna a nap.

— Itt mennyi minden van... — szólalt meg a lány.

Jack körbepillantott.

— Hát, ez a bolt lényege. Nálatok nem?

Léna az arcához kapott.

— Nincsenek boltok. Cserélgetünk, így mindenki azt kapja, amit akar. Nincs felesleg.

Jack megállt, a nadrágjába törölte a tenyerét.

— Azt megnézném, ahogy a szomszédnak tojást viszek, és elhoznám a tyúkot. — Aztán hirtelen félbeszakította a mondatot. A gép felé fordult, és a zsák alját megragadva a lyuk elé rántotta. — Ti adogassátok, én bedobálom.

Léna elmosolyodott.

— Azért tudod, ez elég vicces.

Jack homloka megráncosodott.

— Micsoda?

Léna egy flakonért nyúlt.

— Hogy oda dugdosod befelé.

Lumiera félágaskodott.

— Emeljetek fel, hadd nézzem!

Léna lehajolt, a vállára tette.

— De hová megy?

Jack torkát megköszörülte.

— A túloldalon van egy kosár, oda esik. — A kijelzőre mutatott. — És itt látjuk, mennyit gyűjtöttünk eddig.

Lumiera közelebb hajolt.

— Jó sok vonal, biztos sok pénz.

Jack a levegőbe csapott.

— Dehogy, de több, mint a semmi.

Egy papírdarab csúszott ki a gépből.

— Végeztünk, indulás.

Léna odahajolt.

— De az nem pénz!

Jack felé tartotta a blokkot.

— Majdnem ugyanaz, de meglátod. Gyertek.

Pár lépéssel később.

— Itt vannak a macskaeledelek — szólt Jack, majd a macskára pillantott. — Milyet szeretnél?

Lumiera szeme kikerekedett.

— Olyat, mint reggel...

Jack végigpásztázta a sorokat.

— Úgy látom, az nincs.

Lumiera a sor eleje felé bökött.

— Nézd, ott van!

Jack megfordult.

— De az valaki más kosara, és már megvette. De tudod mit? Várjatok. — Pár perc múlva fejét rázva tért vissza. — Sajnos nem adja. Az ő macskája csak ezt szereti.

Lumiera nyelt egyet.

— Milyen egy kényes jószág... De tudod mit? Nekem bármelyik megteszi.

Jack karjait szélesre tárta.

— Kezdhettek volna így!

Lumiera elmosolyodott.

— Én nem kértem hogy menj oda!

Jack oldalra pillantott, levett egy konzervet.

— Akkor legyen ez. Mi meg iszunk kakaót és valami pékárut.

Lumiera előrehajolt.

— A vezetéket el ne felejtsd!

Jack bólintott, levette az akasztóról a frissen vásárolt töltőkábelt, majd a pénztár felé vették az irányt. A gép pittyegése úgy hasított a fülébe, mint egy riasztó, de a blokk és az apró végül elrendezett mindent.

Ahogy kiléptek a bolt vakító fényéből, a meleg már nem fojtogatott.

— Gyertek, ott le tudunk ülni — mondta Jack, majd egy lépcsőhöz sétált. A fal mellett talált egy szabad konnektort, bedugta az új vezetéket, és töltőre tette a telefont. A kijelző felvillant, de a bejövő üzenetek között még mindig nem volt válasz a beküldött segélykérésekre. Jack felsóhajtott.

Léna végigpillantott rajta.

— Ez hova vezet?

Jack felnézett.

— Szerintem két bejárata van, de ez nem mozog, ülünk le.

Lumiera már a konzerv szélét nyalogatta.

— Tudjátok, kezdek titeket megszeretni. Hiányozni fogtok, ha elmentek — kezdte Jack halkán, a sötét kijelzőt bámulva.

Lumiera felkapta a fejét.

— Tudod, ezt bárki tudja mondani, hogy szeretlek, ezek csak szavak. — Közelebb lépett, lefeküdt. — Nem az a fontos, amit mondasz, hanem az, mennyit tudsz ebből átadni, szavak nélkül. — Magára pillantott. — Szóval gyere, simogasd meg a pocakom!

Jack elmosolyodott, simogatni kezdte a macskát.

— Sokáig tartott.

Léna nyelt egyet, elmosolyodott.

Kint már a lámpák világították meg az utcát. Jack kihúzta a telefont, zsebre tette, majd felállt.

— Ott alszunk ma is? — kérdezte Léna.

Jack bólintott.

Lumiera felpillantott.

— Már kezdem megkedvelni, csak nektek szűkös.

— És hideg — vágta rá Jack. — De a lábam nagyon fáj. Ez az egész napos séta... De haladjunk.

Már csak pár autóhossznyira jártak a helytől...

— Jó helyen járunk? — szólt Lumiera.

Jack rápillantott.

— Persze, miért?

Léna nyelt egyet.

— Lehet, mi igen... de az már nincs.

Jack ökölbe fogta a kezét.

— Ilyen nincs... Elvitték.

Léna csípőre tette a kezét.

— Menten mi lesz?

Jack körbepillantott.

— Nézzük meg valamelyik ajtót, hátha nyitva. — Elindult, fellépett a lépcsőn, megszorította a hideg kilincset, majd suttogetta: — Nyílj ki, légy szíves. — Lénára pillantott. — Nyitva. — Fejével intett. — Gyertek, de nagyon halkán, mert ha meghallanak, kidobnak.

Belépve egy hosszú, fehér folyosóra értek.

Jack egy jobb oldali üvegajtó felé mutatott.

— Az alagsorba vezet. Ott nem vesznek észre.

Léna a földre ült, hátával a falnak támaszkodott.

— Nincs valami meleg.

Jack követte.

— De jobb, mint kint.

Lumiera odaugrott.

— Remélem, egerek nincsenek. Igazából tőlük félek. — Jackre pillantott. — És mielőtt megszólalsz: mi macskák sem vagyunk egyformák!

XI. FEJEZET – KÉTIRÁNYÚ MAGÁNY

Jack kinyitotta a szemét.

A mennyezet fehér volt.

Túl fehér.

Felkönyökölt. Elővette a telefonját. A kijelző felvillant.

Lumiera megnyújtózott.

— Na végre, egy újabb csodás reggel, már a hasam jelezte.

Léna felegyenesedett.

Jack is lassan felállt.

— Menjünk akkor, reggelizzünk. — Elindult, majd hátrapillantott. — Halkan, kövessetek.

Az alagsor fehér csendjét csak a cipőjük tompa puffanása törte meg a betonon. Az üvegajtó sziszegve nyílt ki, a kinti fagy pedig úgy csapott az arcukba, mint egy jeges pofon.

Pár perccel később már újra a bolt vakító fényében álltak, ahol a sárga léggömbök már ráncosra aszalódtak a bejárat felett. A hideg még a ruhájukban maradt.

— Emlékszel, hogy merre van a macskaeledel? — kérdezte Jack.

Léna bólintott.

— Menjetek, válasszatok egyet, én hozok magunknak valamit — folytatta Jack. Pár perc elteltével szürke arccal tért vissza. — Itt is vagyok, de van egy kis gondunk.

Léna rápillantott.

— Mi a baj?

Jack mélyet fűjt, majd a kabátzsebére mutatott, aminek a nyílásánál kibújt egy kartondoboz sarka.

— Nem elég a pénz, így ezt zsebre tettem.

Léna arca elfehéredett.

— De ilyet nem lehet, ebből baj lesz!

Jack nyelt egyet.

— Ne izgulj, a kezem nem lesz fekete, maximum a lelkiismeretem bánja. — A földre pillantott.

— Viszont inkább ez, mint az üres gyomor...

Lumiera a lábához simult, a hátát megívelve.

— Egyetértek! — A fiú arcába pillantott. — De tudd... ha elkapnak, mi nem ismerjük egymást!

Jack elmosolyodott.

— Benned aztán meg lehet bízni. Induljunk.

A pénztárhoz lépett, a maradék aprót a pultnak csúsztatta, majd a pittyenés után megállás nélkül léptek ki a jeges szürkeségbe.

— A torkomban dobogott a szívem — mondta remegő hangon Léna.

Jack legyintett.

— Ugyan már... De nézd, ott egy pad, menjünk oda.

Léna követte a tekintetével.

— De miért nem maradtunk bent?

Jack elmosolyodott.

— Mert hogy nézne ki, ha ott esszük meg a bolt előtt amit elloptam?

Léna végigsimította a lócát.

— Én le nem ülök, nagyon vizes.

A lába alatt a kő teljesen áthűlt. Jack kibontotta a konzervet, majd Lumierát feltette a padra.

— Gondolom, neked jó így. — Zsebéből elővette a süteményt. — Vegyetek nyugodtan. — A fára tette. — Itt lesz.

Ekkor egy madár szállt le a pad túlsó szélére. Lumiera felpillantott.

— Te ki vagy?

A madár az égbe tekintett, kettőt szökkent előre, felkapott egy szelet süteményt, majd felrepült.

— Láttátok? Ellopta! — rikkantott fel Lumiera.

Jack elmosolyodott.

— Ez csak egy szarka, jut neki is, ne izgulj.

Léna bólintott.

— Igen, ő is éhes.

Pár percig nem szóltak. Csak a rágás zaja hallatszott, meg a szarka távoli vijjogása a háztetők felől. A sütemény édes volt, ragacsos és gyári. Léna az ujjairól nyalogatta le a morzsákat, Lumiera pedig elégedetten dörzsölte az arcát a pad széléhez. Aztán a szél újra megerősödött, és a vizes fa hidege átütött Jack nadrágján. Nincs tovább maradás.

Csirr—csirr.

Lumiera az égboltra pillantott.

— Nézzétek, követ minket. A szájában meg ott a szajré.

Léna felpillantott.

— Biztos jött megköszönni.

Lumiera a fejét rázta.

— Szerintem inkább azt mondja... mekkora pancserek vagytok.

Jack vállat vont, majd intett.

— Itt vagyunk. Láttam egy konnektort a könyvespolc mögött. — A zsebében kezdett matatni, és elővette a telefonját. — Ott feltöltöm.

Nyolcvankét százaléknyi némasággal később Jack lehúzta a kábelt. Minden egyes százalék, ami felkúszott a kijelzőre, egy-egy újabb gyomorszájas volt: a telefon élt, de a világ továbbra is halottnak tette magát. Semmi válasz. Semmi remény.

— Indulhatunk flakont gyűjteni — mondta Jack, és a hangja olyan üres volt, mint a postaládája.

Léna ölébe kapta a macskát, és elindultak.

Fél zsákkal később Lumiera félrikkantott:

— Álljatok meg!

Jack hátrafordult.

— Mi történt?

Lumiera az egyik ház ablaka felé biccentett.

— Szerelmes vagyok!

Léna odapillantott.

— Milyen szép...

Jack is odafordult. Az üveg mögött egy szürke, borzas macska ült. A szeme körül mély hegek fütottak, és úgy nézett ki, mint aki túl sokszor vesztett már az aszfalttal szemben. Jack bólintott.

— Az ablakban? Persze, de hiányzik a fél füle. — Elmosolyodott. — A szerelem tényleg vak!

Léna a fiú szemébe pillantott, a tekintete szikrát szórt.

— Ezt mégis hogy merészeled?

Jack szemöldökét felhúzta.

— Már megint mit?

Léna nyelt egyet.

— A szerelem nem vak... nem lehet rajta gúnyolódni.

Jack a levegőbe csapott.

— Ne haragudj, de ez itt megszokott. Ebben a világban a szerelmet pénzért is megveheted...

Léna arca elvörösödött, kezei ökölbe rándultak.

— Mit mondtál?

Jack ekkor az út irányába mutatott, egy piros színű kocsi felé, melyet ló embléma díszített.

— Nézd csak. Ha az a kocsi az enyém lenne, a lányokat nem tudnám levakarni.

— De ez csak önámítás! — vágta rá Léna. — A szerelem vagy jön, vagy nem, és nem csereáru!

Jack elmosolyodott, de a mosolya megkeseredett.

— Ezt mondd a többieknek. Nem én mostam bele ezt az agyukba.

Egy hatalmas teherautó zúgott el mellettük, elnyelve a szavaikat.

— Már el is múlt... csak fellángoltam — szólalt meg Lumiera megtörve a csendet. — Indulhatunk. — Az ablaküvegre pillantott. — Viszlát, szépség.

Jack széttárta a karját.

— Ez meg miért van?

Léna elmosolyodott.

— Ez csak pillanatnyi vonzalom akkor.

A percek rohantak. Jack megrántotta a vállát, a zsák a lábához ütődött. A műanyag zörgése volt a napjuk egyetlen ritmusa.

— Na, végeztünk. Irány vissza, mielőtt a hideg teljesen megeszi a lábamat — intett, és elindult az ismerős fehér oszlopok felé.

Léna némán lépdelt mögötte, de a saroknál hirtelen megtorpant. Egy keskeny sikátor bejáratánál állt meg, ahol a neonfények már nem értek el, csak egy magányos, pislákoló lámpa vetett hosszú árnyékokat.

— Mi az ott? — kérdezte Léna.

Jack visszalépett mellé.

— Egy jelmezbolt.

Léna az üvegre mutatott.

— És az a figura?

Jack elmosolyodott.

— Egy boszorkány... de hát neked ismerned kéne őket.

Léna közelebb hajolt az üveghez. Egy pillanatig nézte a zöld arcú, bibircsókos bábút, aztán megrázta a fejét.

— Nem igazán hasonlít.

— Mire? — lépett mellé Jack.

Léna nyelt egyet.

— Arra, aminek lennie kéne. Az igaziakra.

Jack összevonta a szemöldökét.

— Ezt hogy érted?

Léna nem nézett rá, csak a figurát figyelte.

— Ismeritek a neveket. Ezt-azt még talán tiszteltek is. — A fejét rázta. — De ha tényleg hinnétek bennük... — Felnézett rá. — Miért nincs itt semmi varázslat?

Lumiera megszaglászta az üveget alul.

— Plusz még nem is büdös. Egy igazi banyának puskapor és mocsárszaga van — jegyezte meg.

Jack felhorkant.

— Ez csak dísz.

Léna bólintott.

— Pont ez a baj. Ráadásul még csak nem is hasonlít. — A mellette lévő ijesztő maszkokra

mutatott. — És az?

Jack odafordult.

— Az egy álarc. Közéleg az év vége, a bálók ideje...

Léna bólintott.

— Úgy hangzik, mint nálunk a hosszú éjszaka ünnepe.

Jack rápillantott.

— Mert szerintem az is, csak más a neve. Amúgy nálatok is van tűzijáték?

Léna elmosolyodott.

— Persze, nagyon fontos esemény. — Az állához kapott. — Viszont kérdezni akartam: küldöd azokat az üzeneteket, de hogyan fognak neked segíteni?

Jack az ujjával végigsimított a kirakat hideg üvegén.

— Őszintén? Fogalmam sincs. — Nyelt egyet. — Viszont holnap itt a szenteste, ilyenkor már nem dolgozik senki, választ így nem várok. — Az ajtóra mutatott. — De most hagyjuk ezt... Benézhetünk, ha akarod.

Léna bólintott.

— Lehet?

Jack vállat vont.

— Persze, de a zsákot nem lehet bevinni, kint kellene hagyni.

Lumiera felmordult.

— Még csak az kéne, hogy eltűnjön! Hogy lesz akkor vacsora?

Jack körbepillantott a sötét utcán.

— Igazad van. Talán majd legközelebb.

Az állomás esti zaja már tompább volt. A flakonok súlya nem húzta többé a zsákot, leadták őket. Lumiera összegömbölyödött a sarokban, Léna a falnak dőlt. Nem mozdult tovább. Egy fehér kalapos öregurat figyelt, aki a csarnok közepén álló zongorán játszott.

Pár dallal később az öreg felállt és távozott. Léna megszólalt:

— Szabad a zongora... odamehetek?

Jack bólintott, majd a közeli ablakpárkányra ült.

Léna elmosolyodott, ölje kapta a macskát, és odasietett. Odaérve Lumierát a fekete zongora lakkozott tetejére rakta, aztán leült a billentyűk elé.

És elkezdte.

Mintha valami világon túli kapu nyílt volna meg a csarnokban. A levegő hirtelen meleg lett. Nem forró, csak... otthonos. Az emberek lassan megtorpantak, közelebb húzódtak a hangszerhez. Párok szorosan ölekeztek össze a fagyos huzatban. A gyerekek nevetve szaladtak körbe-körbe a zongora körül.

Az apró ünnepi fények az ablakban megmozdultak. Nem villogtak többé, inkább úgy tűnt, mintha figyelnének. Aztán lágyan táncolni kezdtek a dallam ritmusára.

Miután Léna leütötte az utolsó hangot, a csarnokban egy másodpercnyi csend támadt, majd az emberek hangos tapsba kezdtek.

Léna nyelt egyet, az arca kipirult. Felállt, Lumierát újra ölbé vette, és visszasietett Jackhez. Leült a fiú mellé. Jack rápillantott, elmosolyodott, és a kezét a lány kezére helyezte.

Lumiera a füle tövét vakargatta a mancsával.

— Ha tudom, hogy ez ennyire bejön a kétlábúaknak... szerettem volna egy kalapot. — Felpillantott. — Gyűjtöttem volna egy rakás pénzt... az éhező macskáknek.

Odakint a köd teljesen magához ölelte a sötétet.

— Menjünk, tisztálkodjunk meg egy kicsit — szólalt meg Jack. — A gyorsétterem mosdója úgyszólván nyitva van még. — Nyelt egyet. — Utána keresünk valami helyet éjszakára.

Léna felsóhajtott, a fázós tagjait nyújtóztatva.

— És ahol tegnap voltunk? Az alagsor?

Jack megrázta a fejét.

— Lehet, hogy az az ajtó már zárva lesz. Amúgy is, baromi hideg volt ott.

Lumiera szeme kikerekedett.

— Lesz jégkrém is az étteremben?

Jack lepillantott rá.

— Tudod jól... pénzünk sincs. Kéregetni meg nem fogok, még neked sem! — Megropogtatta a nyakát. — Amúgy is, be sem mehetnénk így fogyasztás nélkül, elméletileg...

Az étterem ajtaja végül becsukódott mögöttük, miután sietősen megmosakodtak. A meleg, a fény és a zaj bent maradt, odakint a köd azonnal visszatalált hozzájuk az utcán. Léna szorosan összehúzta a kabátját.

Jack hirtelen megtorpant.

— Nézzétek.

Odasietett egy szemközti, társasházhoz. A nehéz fémkilincs hidege beleharapott a tenyerébe. Lefelé nyomta. A zár kattant.

— Nyitva...

Szótlanul beléptek a huzatos épületbe.

— Mi ez a hely? — suttogta Léna, a hangja visszhangzott.

Jack körbepillantott a csupasz betonfalak között.

— Egy előtér. De menedéknek megteszi. — A sarokhoz lépett, és egy ott felejtett, tiszta gipszkarton lapot borított a földre.

Léna tüszentett egyet.

— A fény nagyon erős.

Jack bólintott.

— Viszont nincs szél, és nincs olyan hideg.

Lassan letelepedtek a lapra. Léna megtörölte az orrát.

— És ha jön valaki?

Jack a falnak döntötte a hátát.

— Kít érdekel? — Vállat vont. — Majd köszönünk!

A csend hirtelen melléjük ült, de nem maradtak sokáig egyedül. A nehéz bejárati ajtó nyikorogva tárult ki, és egy hosszú, barna kabátos, zilált férfi lépett be rajta.

— Sziasztok — mondta rekedtes, mély hangon. Megállt, végigmérte őket. — Ti mit kerestek itt?

Léna ijedten a szájához emelte a kezét, Jack füléhez hajolva suttogta:

— Most kell köszönni?

Jack felnézett a férfira.

— Mi csak...

— Az utcán laktok? — vágott a szavába a jövevény.

Jack kiegyenesedett, majd bólintott.

Az idegen a liftajtóhoz lépett, és megnyomta a gombot.

— Gondoltam. Gyertek velem! — Hátrapillantott a válla felett. — De előre szólok: mást nem hozhattok ide. Ez az én helyem. Világos?!

Nyílt a liftajtó. Beléptek mindannyian. A férfi megnyomott egy gombot, a lift megindult, majd amikor megállt, a fülke túoldalali ajtaja csúszott szét.

— Ezt nem is gondoltam volna — szólalt meg meglepetten Jack.

Az idegen ránézett.

— Mit?

— Hogy a liftek két irányba is nyílhatnak.

A férfi fáradtan elmosolyodott.

— Ehhez nem kell egyetem.

Az ajtó becsukódott mögöttük. Hatalmas, félhomályos, befejezetlen tér nyílt meg előttük. Mindenféle építési anyagok és gipszkarton bálák heverték.

— A nevem Jack, és ő itt... — kezdte a fiú, de a férfi leintette.

— Bruce — vágott közbe. — Viszont nem érdekel, kik vagytok. — Felkapott egy sötét hátizsákot a földről. — Csak azért mutattam meg ezt a helyet, mert pont itt voltatok a bejáratnál, és nem tudtalak kikerülni tőletek.

Jack bólintott, próbálta kifürkészni a férfit.

— Te is az utcán élsz?

Bruce gúnyos mosolyra húzta a száját.

— Mit gondolsz? Másként szerinted miért nem dobtalak ki titeket, vagy miért nem hívtam rendőrt, mint a rizsfőzők?

Jack értetlenül rázta a fejét.

— A rizsfőzők? Azok meg kicsodák?

Bruce megfordult, a vállára vette a táskáját.

— Ébredj fel, öregem! Ők azok, akik harminc évig fizetik a hitelt egy kalitkáért, reggel elmennek, este hazajönnek, és teljesen belesüllyedtek a saját kis biztonságos illúziójukba. — Megropogtatta az ujjait. — Na, én most visszamegyek a városba. Csinálok egy kis pénzt az éjszakában.

Jack nyelt egyet.

— Mégis... hogyan? ilyenkor?

Bruce rekedten felnevetett.

— Én vagyok a környék legjobb tolvaja. — Belenyúlt a kabátja zsebébe, és két fémdobozos üdítőt húzott elő. — Tessék. Van itt pár iaital. Én utálok az ilyesmit. — Jack kezébe nyomta őket. — Igyátok meg, vagy ha nem kell, dobjátok ki a fenébe.

Jack bólintott, átvéve a hideg dobozokat.

— Köszí. De még egy gyors kérdés... Nem jön ide valaki? Építőmunkások, vagy a tulaj?

Bruce a lift felé indult.

— Csak újév után jönnek legközelebb. Addig teljesen áll az építkezés. Most lépek...

Megfordult, visszalépett a fülkébe. A liftajtó bezárult előtte, Bruce egyetlen pillantás nélkül tűnt el a mélybe.

Lumiera oldalra billentette a fejét, a gipszkartonok között szaglászva.

— Na... — kezdte halkán. — Azért macskaeledelekből is lophatott volna egy-két dobozzal, ha már ő a legjobb.

Léna tüszentett egyet, majd fáradtan elmosolyodott.

— Itt legalább tényleg meleg van... — Lefeküdt az egyik puha gipszkarton bálára, és szorosan összekuporodott. — Nagyon fáj a fejem. Aludni kéne.

Jack mellé ült, a hátát a falnak döntötte, és a sötét ablakokon át a ködös várost figyelte.

— Egyetértek... Viszont ez a fickó akkora szerencse volt, amit el sem hiszek.

Léna már nem válaszolt. Behunyta a szemét.

Csend lett, a kétirányú magány csendje.

XII. FEJEZET – A DESZKA ÉS A JÉGRÉM ÁRA

Léna köhögött álmában.

Jack felült.

— Fent vagy?

Léna ajka remegett.

— Igen... de nagyon fázom...

Jack odalépett, a homlokára tette a kezét.

— Lázad van.

Léna felnézett, szemeiben fáradt fény csillant.

— A fejem is szétmegy.

Jack elővette a telefonját.

— Már minden nyitva van. — Ránézett a lányra. — Megyek, szerzek valami gyógyszert. Te maradj.

Léna felsóhajtott.

— De vidd magaddal Lumierát.

Jack a macskára pillantott.

— Minekt?

Léna tüsszentett egyet.

— Mert ha nagyon unatkozik... piszkálni kezd.

A macska felkapta a fejét.

— Akkor most el fogsz lopni?

Jack szája széle elhúzódott.

— Csak kölcsönveszlek. Nyugi.

Lumiera elmosolyodott.

— És a reggeli?

Jack odaintett neki.

— Annyit eszel, mint mi ketten. Ki győzi ezt? Gyere...

Lumiera végigpillantott magán.

— Azt mondd, kövér vagyok?

Jack megrázta a fejét.

— Nem. Csak azt hogy állandóan éhes...

A lift ajtaja elé léptek.

— Siessünk.

Az állomás ajtaját becsapta mögöttük a szél. Jack pár pillanatig lihegett, a pultnak támaszkodott. Szaggatottan szólt a bajszos úrnak:

— Jó napot... A hölgyet keresem... aki itt szokott lenni.

A férfi felpillantott az újságból.

— Ma szabadnapos. Szenteste van. — Közelebb hajolt. — Te a kis unokája vagy, igaz?

Jack a macskára pillantott, majd a férfi szemébe.

— Igen, az. — Gombóc szorult a torkába. — Gyógyszer kéne a barátomnak. Azt mondta a nagyim, itt lesz.

A férfi felegyenesedett.

— Lehet, elhízta a beosztást. Mi a baja?

Jack a torkához intett.

— Lázás. A feje... meg a téli nyavalya. Szerintem megfázott!

A férfi a fekete bőrtáskájáért nyúlt.

— Lehet, szerencséd lesz. Adj egy percet.

A szél hidegebb volt kifelé. Jack nem nézett vissza. Pár lépés után megszólalt:
— Tudod... — A kezében tartott gyógyszerre pillantott. — Mindig azt hiszik, hogy a hazugság a rossz döntés.

Lumiera felnézett.
— És most?

Jack megvonta a vállát, mintha le akarná rázni az éjszaka súlyát.
— Nem tudom. De egy dolgot igen!

Lumiera összehúzta a szemöldökét.
— Mit?

— A hölgy nevét nem kérdezte... — vágta rá Jack, majd Lumierára pillantott. — És nem is tudtam volna. — Széttárta a karját. — Nem láttad? A lábam is beleremegett.

Lumiera szeme kikerekedett.
— Azt hittem, csak fázol.

Jack megrázta a fejét.
— Dehogy... levert a víz! Gyere, adjuk oda.

Lumiera a lift ajtóját figyelte.
— És a reggeli?

Jack belépett.
— Megyünk flakont gyűjteni... Holnap minden zárva lesz! És gondoldj bele: se reggeli, se ebéd... és a vacsora is elmarad. De most a gyógyszer...

Lumiera előresietett a lányhoz.
— Léna, kelj! Siess! Hoztunk gyógyszert, de nagyon sietünk, mert ha nem... — Az arcához dörgölözött. — Azt ki sem mondom!

Jack odalépett. Felbontott egy üdítőt, a gyógyszert átnyújtotta.
— Egészen nyeld le. — Aztán megfordult. — Most megyünk, te addig pihenj tovább.

Pár óra múlva már újra a flakonokat lesték. A cipőjük alatt csikorgott a fagyott sár, a szürke betonrengeteg pedig egyformára mosta a sarkokat.

Jack vállát felhúzta a hidegben. A szél végigfutott a házak között.
— Miért fordultunk le? — csattant ki belőle. Megállt. — Eltévedtünk! Most hogy találunk vissza?

Lumiera leült.
— Miért hallgattál rám?

Jack rápillantott.

— Mert egy idióta vagyok. De ez volt az utolsó.

Lumiera felállt, a fiú elé sétált.

— Van egy ötletem. Kérdezzük meg a hasamat!

— Micsodát? — vágta rá Jack.

Lumiera becsukta a szemét.

— Szia, hasam. Ha szeretnéd, hogy megetesselek... — Fél szemét kinyitotta. — Mondd meg, hogyan jutunk vissza?

Jack a kezében tartott zsákot a földre csapta.

— Ez már sok. Egy beszélő macska, aki a hasával társalog... feladom. Itt a vége...

Lumiera kinyitotta a másik szemét is.

— Mehetünk?

Jack fúj egyet.

— Talán beszélt hozzád. Ne szédíts.

Lumiera elmosolyodott.

— Igazából kiszagoltam. Ha figyeltél volna, végigjelöltem az utat. Tudod, ez amolyan macskás dolog. — A fiú mellé lépett. — A macskázástól viszont most eltekintek.

Jack a fejét vakarta.

— Na jó, bocsánat. De siessünk, nagyon aggódom...

— Nem kell. Minden rendben vele — mondta Lumiera.

Jack megtorpant.

— Mégis honnan tudod?

Lumiera a bundájába nyalt.

— Úgy, hogy érzem. Kötésünk van.

Jack széttárta a karját.

— Micsoda????

Lumiera a szemébe pillantott.

— Egy láthatatlan fonál, ami összeköt.

Jack lassan elindult.

— Akkor... sosem veszíted el?

Lumiera bólintott.

— Sajnos párszor előfordult. Viszont reggel mindig mellette ébredek. De nagyon utálok, mert ilyenkor visszaköszön a macskaszőr.

Jack vállára vette a zsákot.

— Akkor most is érzed?

Lumiera fűjt egyet.

— Nem az érzéseit. Az energiát, ami körülveszi. — A fiúra pillantott. Tekintete mintha átfúrta volna Jack arcát. — Ahogy a tiédet is.

Jack végigpillantott magán. A kabátján, a kezén, a zsák vállpántján.

— Tényleg látsz ilyet? — kérdezte halkabban. — Az enyém milyen?

Lumiera elhúzta a száját. Nem válaszolt azonnal. Megállt.

— Tudod... kötés nélkül nehéz pontosan... — Oldalra billentette a fejét. — De várj. — Megmerevedett. A levegő mintha besűrűsödött volna körülöttük. — Most látom tisztán!

Jack szeme felragyogott.

— Akkor mondd!

Lumiera ránézett. Nem az arcát nézte, hanem mögé. Oda, ahová Jack sosem mert.

— Olyan, mint egy csillag nélküli éjszaka, sötét és üres...

Jack arca elsápadt.

— Sértegetsz?

Lumiera megrázta a fejét. Lassú, határozott mozdulattal.

— Ebben? Soha. — Hallgatott. A zajok eltávolodtak, csak a saját lélegzetük maradt. — Valamit cipelsz, ami nem a tiéd... és nem engeded el.

Jack egy lépcsőhöz lépett, letelepedett, szeméit lesütötte.

— Mire gondolsz?

Lumiera hátralépett.

— Pontosán tudod! — Felugrott egy autó motorháztetejére. A fém tompán roppant alatta. Hangja mélyebbnek, közelebbinek hatott. — Mondanék valamit.

Jack megtörölte a szemét.

— Mi az?

Lumiera az égre pillantott. Üres volt.

— Tudnod kell, vannak határok. Nem mindent szabad kimondani, vagy megmozdítani. — Visszanézett Jackre. — Nem avatkozhatok bele semmibe. De muszáj megkérdeznem: biztos

végigviszed?

Jack elfehéredett.
— Miről beszélsz?

Lumiera elmosolyodott.
— Ott a válasz a fejedben, ahogy eddig is.

Jack megvonta a vállát.
— Na jó, elég a játékból!

— Nézz körül, ez neked játék? És egy beszélő macska? — vágott közbe Lumiera. — Hiszen ez vagyok neked, nem holmi illúzió. — Egy pillanatig figyelte őt. — De adok egy lehetőséget: kiszállhatsz ebből az egészből.

Jack keze megremegett.
— Nem értelek! Miért kéne? Egyáltalán mi ez az agyrém?

Lumiera leült. A farka lassan mozdult a motorháztetőn.
— Nem csak rólad szól. Kettőtökről. Léna tudja, viszont te még mindig nem akarsz elfogadni, pedig érzed, miről szól, mióta elindultál. Őt jól ismerem, mindent végigvisz. Viszont ti, emberek... inkább bele sem kezdek...

Jack a lépcsőre rogyott.
— De ki vagy?

Lumiera leugrott, majd odasétált hozzá.
— Jól figyelj szavaimra. Nincsenek válaszok. Legalábbis számotokra, nem a ti ügyetek! — Mancsával a levegőbe csapott egyet. — De nézd, adok neki értelmet, mert ilyen esemény ritkán fordult elő. A válasz akkor születik, ha végigmész az úton, és te magad mondod ki. Persze ha nem így alakul, akkor a válaszoknak nem is szabad megszületniük...

Jack arca elvörösödött, ökle elfehéredett.
— Egy ekkora szerelemmel ezt tenni, és velem? Mégis milyen joggal?

Lumiera megrázta a fejét.
— Hallgass. A fájdalom elvakít! Tudd: nem minden szerelem azért születik, hogy beteljesüljön, de mind céllal érkezik, így egyik sem hiábavaló. — Leugrott a járdára. — Nekem viszont nem hagytál választást, mert ha sikerül, utána úgyszólván megtudod a dolgokat, és azt hinnéd, nem dönthetél szabadon. Mert valljuk be, napok óta ezen jár az eszed.

Jack a járdára köpött.
— És ha sikerül, igazságot kapok?

Lumiera nem szólt egy darabig.

— Az élet nem csereüzlet, és ne akarj bíraskodni, nem a te feladatod!

Jack a földhöz vágta a telefonját.

— Akkor ha jól értem, ha feladom, továbbra is itt rohadok meg a semmiért? És akik ezt tették, nyugodtan élnek?

Lumiera oldalra biccentette a fejét.

— Ugyan már, arra gondolsz: igazad volt? Ez a ti nagy igazságotok?

Jack bólintott.

— Megmondod, ki vagy?

Lumiera elmosolyodott.

— Egyik sem, de csak gondolkozz tovább. — Egyet előrelépett. — De tudd, ezt te indítottad el. Most pedig kérem a válaszod!

Jack megfeszült.

— Utállak. És olvasol a fejemben? A gondolatok az enyéme! Milyen jogon?

Lumiera meghajolt.

— Köszönöm, nem csalódtam. Mellesleg, ha a tiéd, zárd el jobban, akkor én sem hallom. — Felugrott a lépcsőre, Jack füléhez hajolt. — Szavaimra szálljon vissza a fátyol. — Szeme felcsillant. — Amikor átfordult a tárcsa, láss tisztán újra, a szerencse kövessen végig az utadon, kis ember.

Jack szeme lecsukódott. A szél elhalt.

— Gyere már — szólalt meg Lumiera. — Ne itt aludj. Éhen halok.

Jack kinyitotta a szemét.

— Szétfagy a fenekem... — morogta. — A telefonom is kiesett. — A macskára pillantott. — Jövök már. És nem aludtam... vagy nem tudom...

A nappali fény észrevétlenül estére váltott. A bolt neonfénye elcsúszott az utca betonján. A redőny a földet nyomta. Odabent sötét.

— Nem hiszem el... — kezdte Jack. — Lekéstük, bezártak...

Lumiera felpillantott.

— Most mi lesz?

Jack megrázta a fejét.

— Nincs ötletem. Menjünk vissza. Elfáradtam.

Lumiera Lénához sietett.

Jack letette a zsákot, a sarokba húzódott, hátát a falnak döntötte.
— Ez aztán a szeretet ünnepe... Előbb az utcán kötök ki, most meg már éhezünk is. — Lénára pillantott. — De legalább te alszol. Követlek. Talán holnap jobbra fordul minden..

Csend lett. Sűrű csend.

A sötétség észrevétlenül nyelte el a raktár falait, kint pedig az üres, fekete éjszaka rátelepedett a városra. Órák teltek el mozdulatlanul, mély, nehéz, álomtalan alvásban.

Ding–Dong.

Jack szeme felpattant. A nyaka sajgott, a fal hidege a csontjáig hatolt.
— Fent vagytok? — súgta.

Nem érkezett válasz.

Ding–Dong.

Felegyenesedett.
— Támadt egy ötletem!

Lumiera előszökkent.
— Szerepel benne esetleg vacsora? Mert ebben az esetben veled tartok.

Jack megvonta a vállát.
— Nem ígérem. De talán gyógyszert szerezhetünk.

Néhány sötét utca után Jack megtorpant. Felhézett.
— Látod azt a két angyalt? Ott fenn. — Egy pillanatig csak álltak. A kőszobrok mozdulatlanul néztek vissza rájuk. — Az egy templom — mondta végül, és a macskát a vállára tette. — Ide jöttünk.

Beléptek. Bent hűvösebb volt a levegő. A mennyezeten angyalfestmények húzódtak végig halvány színekben, mintha nem is a teret díszítenék, hanem őriznék. Az emberek fapadok előtt álltak, sorokba rendeződve. Énekeltek. Elöl egy fehér ruhába öltözött férfi állt. Aranyszínű kalap ült a fején. Mögötte egy másik, fehér köpönyegben, ugyanolyan kalappal. A kezével lassan mutatott.

Nem siettetett. Nem magyarázott. Csak vezette az éneket.

Lumiera a fiú füléhez tolta a fejét, majd halkán odasúgta:
— Ez sem egy Roxfort.

Jack lehajtott fejjel egy gyertyákkal megvilágított asztalhoz lépett. Oldalról kihúzott egyet.

Meggyújtotta, és egy pillanatig csak nézte, ahogy a láng megállapodik. Aztán letette, majd a macskára pillantott.

— Most nézd meg... évek óta nem jártam ilyen helyen — kezdte halkán. Felsóhajtott. — De elég volt egy perc, hogy vétkezzek.

Lumiera körbeszimatolt.

— Én nem látok semmit... mit tettél?

Jack a gyertyatartó felé biccentett.

— Fizetni kellett volna. — Egy félmosoly. — De hogyan? Nincs pénzem. — Megvonta a vállát. — Viszont mentségemre szóljon... észre sem vettem, úgyszólván mindegy. — Szemét lehunyta, kezét összekulcsolta. — Nem... nem emlékezem már, hogy is kell ezt... — Egy pillanatig hallgatott. — Tudod, a barátom nagyon beteg. Kérlek... segíts rajta. — Megköszönte a torkát, köhintett egyet. — Persze tudom, hogy sokan csak akkor jönnek ide, ha baj van — tette hozzá gyorsan. — És azt is, hogy ez nem így működik... — Felsóhajtott. — Ha segítesz, ígérem, gyakrabban jövök. — Nyelt egy nagyot. — Ámen. És köszönöm.

Lumiera fejét oldalra biccentette.

— Azt ugye tudod, hogy senki sincs itt?

Jack rápillantott.

— Később elmondom.

Ekkor Jack elvett még egy gyertyát, meggyújtotta, majd újra lehunyta a szemét.

— Remélem, békében töltöd az ünnepet, az angyalok legyenek melletted... — dörzsölte meg a szemét.

Lumiera a fejét rázta.

— Ezt most kinek?

Jack vállat vont.

— Nem fontos...

Ekkor a hosszú, fehér ruhás férfi lépett oda hozzájuk.

— Boldog karácsonyt, fiam. — Szemüvegét igazgatta. — Nem zavarnálak az imádban, de az Úr házába állatot behozni tilos!

Jack a földre szegezte a tekintetét.

— Elnézést, atyám... — szólt halkán. — A barátom nagyon beteg. Gyógyszerért imádkoztam.

A pap bólintott.

— Ne aggódj, fiam. Mondok érte egy imát. Az Úr meghallgat.

Ekkor egy megráncosodott hölgy lépett oda melléjük.

— Először is... békés karácsonyt. — Egy pillanatig habozott. — Nem akartam hallgatózni, de

meghallottam, hogy gyógyszer kéne. — Megemelte kissé a táskáját. — Az unokámhoz készültem délután, és ő is beteg, de a francos migrénem előbújt, így nálam maradt... — A pap felé emelte a tekintetét. — Bocsásson meg, atyám, nem akartam káromkodni...

A pap némán bólintott.

Jack szeme felragyogott.

— Azért... nagyon, de nagyon hálás lennék.

Kiléptek a templomból. Jack hátrapillantott.

— Tudod... gyerekkoromból nem erre emlékeztem. A segítség cselekedetéből kéne álljon, nem szavakból, pont ahogy az idős hölgy tette!

Lumiera megállt, és megnyalta a mancsát.

— Ugyan már, figyelj... Nálunk a hit ott él, ahol a szeretet szabad. Engem kiraktak, mert macska vagyok, de itt az utcán illet senki nem tesz! — Farkát a levegőbe tartotta. — Viszont engem nem érdekel, hát téged?

Jack bólintott.

— Dehogy, csak néha kötelező panaszkodni, és amiért jöttem, az legalább megvan, viszont meg sem kérdeztem mire jó ez a gyógyszer.

Lumiera elmosolyodott.

— Igen, még több is, ahogy láttam...

Jack rápillantott.

— Ezt mire mondod?

Lumiera elhúzta a száját.

— Tudod, miről beszélek. A második gyertya. Azt azután gyújtottad, miután tudtad, hogy fizetni kéne.

Jack a fejéhez kapott.

— Igen, de tudod, szeretek egy lányt, és ezért...

Lumiera szemöldökét felhúzta.

— Szerinted ő is gyújtott neked?

Jack félnevetett.

— Gondolod, érdekel?

Lumiera nyelt egyet.

— Ahogy látom, nem.

Jack a földre pillantott.

— Vajon ezért megbüntet az élet?

Lumiera felnevetett.

— Miből gondolod?

Jack vállat vont.

— Csak egy templom, meg szenteste, és lopás...

Lumiera fűjt egyet.

— A választ magadban keresd... de tényleg egy macska véleménye számodra az irány?

Jack Lumierára pillantott.

— Hát te vagy itt, csak veled beszélek...

Lumiera elmosolyodott.

— És meg is találtad, mert ez a megbocsátás napja, így feloldoztad önmagad.

Jack a kezével az állomás felé mutatott.

— Még a lámpák világítanak, nézzünk be?

Lumiera a fejét rázta.

— Te viszel engem, miért akarod, hogy én döntsek?

Jack vállat vont.

A terem elnéptelenedett. A zongora egyedül búslakodott. Jack a szemetesek felé indult.

— Nézd, mi van ott! Mennyi táska... — Lehajolt, belekukkantott. — ...tele étellel. Erre mondják mifelénk: a szerencse szülötte.

Lumiera oldalra fordította a fejét.

— De ki rakta ide? Szerinted nekünk?

Jack elmosolyodott.

— Aki elviszi... Az ünnepek miatt, gondolom, a bolt rakta ki, félnek, hogy megromlik. — Lehajolt, és hat táskát a kezébe fogott. — Nagyon örülök, nem fogunk éhezni.

Lumiera a táskák irányába szimatolt.

— Pedig már felkészültem lélekben.

Az ajtó csendesen zárult mögöttük. Lumiera az orrára pillantott.

— Valami ide esett. Ez hideg...

Jack megtorpant, a szürke égboltra pillantott.

— Esik a hó!

Lumiera követte a tekintetét.
— Megérkezett Léna ajándéka.

Jack bólintott, elindult. A lift ajtaja bezáródott. Jack letette a táskákat, és Lénához lépett.
— Alszik, biztos a láz miatt — súgta.

Lumiera a fiú lábához dörgölözött.

— Na, te meg mit szeretnél? Adjak enni? — mormolta Jack.

— Most nem. De a hó vízzé változott a bundámon, most beléd törölöm — vágta rá Lumiera. —
Vizesen mégsem mehetek hozzá...

Jack bólintott. Lumiera finoman Lénához lépett, hozzábújt. Jack a kabátját lassan levette, majd óvatosan rájuk terítette. Azután a sarokhoz lépett, leült, hátát a falnak támasztotta, szemét lecsukta, mélyet nyelt, majd felsúgott:

— Boldog karácsonyt mindenkinek...

XIII. FEJEZET – 9 ÉS 3/4

— Keljél! — rikkantotta Lumiera, a fiú hasán ülve.

Jack szeme felpattant.
— Baj van?

Lumiera rápillantott.
— Tegnap este a hasam szólt, hogy éhes... a fejem viszont elfelejtette... — Nyelt egyet. — De most mind a kettő egyszerre üvölt. És nem bírom!

Jack felült, megdörzsölte az arcát, majd a telefonjáért nyúlt.

— Jó reggelt — szólt meg Léna.

Jack rápillantott.
— Ahogy nézem... inkább már estét... — Felemelkedett. — Jobban vagy?

Léna felült.
— Azt hiszem, igen.

Jack elmosolyodott.
— Lehet, az ima segített?

Lumiera prüszkölt egyet, mintha porszemet fújt volna ki az orrából.
— Ha az ima segítene, a papnak nem lenne szüksége arany sapkára meg egy kalitkára, hogy

észrevegyék. Viszont lehet, a szándék a fontos, vagy nem?

— Mit műveltél? — kiáltott fel Jack. — Miért cincáltad szét a szatyrot?

Lumiera leült, mancsát végignyalta.

— Én csak meg akartam etetni magam. . . de mint láthatjuk, nem igazán sikerült...

Jack mélyeket fűjtatott, majd odalépett, egy ezüst tálat vett a kezébe.

— Na gyere. Ez csirkecomb. Remélem, ízleni fog.

Lumiera odarohant.

Jack közben Léna felé pillantott.

— Neked is muszáj valamit enned.

Léna felhúzta a szemöldökét.

— Mégis honnan szereztétek?

Jack elmosolyodott.

— Tudod... az ünnep miatt a boltok zárva vannak. Ilyenkor kiteszik, ami megromolhat. Ingyen elviheti bárki. — A lányhoz sietett, majd a kabátjáért nyúlt. — Viszont nézd... — Elővette. — Szereztünk gyógyszert is. Vedd be.

Lumiera felpillantott.

— Amúgy a hó is esett.

Léna szeme felcsillant, majd hirtelen felpattant.

— Tényleg... megnézhetem?

Jack elmosolyodott.

— Először eszünk... az úgysem megy sehova.

Csak a csont maradt. Lumiera elégedetten dorombolt. Léna ismét felegyenesedett, a kabátjáért nyúlt.

A liftajtó halkán csukódott mögöttük.

Léna lassan pislogott.

— Miért mondtátok? — Körbepillantott. — Hiszen itt nincs semmi...

Jack közelebb lépett.

— Tényleg esett, csak elolvadt, nézd, minden csupa víz. — Felpillantott a sötét égboltra. — De ne szomorkodj, bármikor újra eshet. — Elmosolyodott. — Hiszen itt nem kell hozzá semmilyen csoda.

Lumiera megrázta magát, leült.

— Megmondom őszintén, én a vizet nagyon nem szeretem. — Bundáját végignyalta. — Így ezt sem siratom.

Léna mélyet sóhajtott, majd visszaindult. A fény lassan hátrált, mire a lépteik elhaltak, a félhomály visszafoglalta a teret.

Csend lett.

Az éj sötétje lassan lejjebb kúszott, és a fény töredezetten törte meg a terem szürkeségét.

— Ti még mindig itt vagytok? — mormolta Bruce, majd egy festékes vödörhöz lépett, és rátelepedett.

Jack vállat vont.

— Szia neked is. Amúgy boldog karácsonyt.

Bruce a száját ferdén húzta.

— Csak akkor... ha eltűnnétek. — Táskáját maga elé vette. — Mondtam, ez az én helyem.

Jack egy pillanatig figyelte, aztán Léna felé pillantott.

— Gyertek, menjünk, ne zavarjuk ezt a...

Elindultak kifelé. Az ajtó némán záródott.

Jack feje elvörösödött. A keze ökölbe szorult.

— Gyűlölöm az ilyen embert!

Léna megfogta a karját.

— Ne mondj ilyet.

— Nem is az övé a hely, és elfértünk bőven... — vágta rá Jack.

Léna nagy levegőt vett.

— Szerintem nem rossz. Csak magányos.

Jack vállat vont.

Lumiera a lábukhoz lépett.

— Mivel nem tudtam beszélni, lenne egy fontos észrevétel, valami ott maradt... — Száját körbenyalta. — Szerintem az ételért vissza kéne menni.

Jack a fejét rázta.

— Tudod ki? Felejtst el. Reggel a boltok nyitnak. Megyünk, szedünk flakonokat.

Léna széttárta a karját.

— Mégis miért?

Jack nyelt egyet.

— Mert nem alázodom senki előtt.

Léna a fejét rázta.

— De hát ez nem az, a miénk!

Jack elmosolyodott.

— Egye meg, és lehet önféjűség, de akkor sem.

Aztán elindultak.

Léna Jack válla felé nyúlt.

— Mégis hová megyünk?

Jack előre intett.

— Ahol múltkor is aludtunk, az alagsorban, hátha nyitva...

Léna felsóhajtott.

— De ott nagyon hideg volt.

Jack a torkát köszörülte.

— Tudom, de ez van.

A hajnali szürkület lopakodott be az ablaküvegen. Egy magas férfi, a levegőt megzavarva, haladt el mellettük. Léna félhítootta a szemét, rápillantott.

— Ne ijedj meg, nem érdekel, hogy itt vagytok — szólt a fiúra.

Léna Jack lábát megrázta, aztán odasúgta:

— Ébren vagy? Van itt valaki.

Jack szemet dörzsölve felült, az alak után pillantott.

— Többé itt nem alhatunk.

Léna homloka megráncosodott.

— De miért? Azt mondta, nem érdeklí.

Jack félegyenesedett.

— Pontosan! Ha tényleg nem érdekelné, egy szót sem szólt volna.

Léna félhúzta a kabátján a cipzárt.

— És most?

Lumiera nagyot ásított.

— Kezdhethénk talán... na, ki találja ki, mire gondoltam?

Jack elmosolyodott.

— Ez jó ötlet. De előbb irány pénzt keresni.

A déli időt a harang elütötte.

Jack kinézett az ablakon.

— Tudom, hogy szakad az eső. És lehet, hogy egész nap így marad.

Léna az utcát figyelte, ahogy a víz csorgott végig az aszfalton.

— Teljesen el fogunk ázni.

Jack megvakarta a fejét.

— Meglehet. De ha nem megyünk, vacsora nem lesz!

Lumiera felugrott az ablakpárkányra.

— Mint mondtam, utálok... de van, amit ennél is jobban... az nem más...

— Igen — vágott közbe Jack. — Mint az üres has! Akkor ez eldőlt. Gyertek...

A bolt redőnye már a földön pihent. Jack nyelt egy falatot, lepillantott a ruhájából lecsöpögött víztócsára.

— Biztos nem megyek vissza az esőbe — szólt remegő ajkán Léna, mialatt a hajából a vizet csavargatta.

Jack körbepillantott.

— Itt nem maradhatunk, mindenhol kamera. — Felegyenesedett. — Megyek, körbenézek. — Elindult a lépcsőn. — Mindjárt jövök...

Lumiera megrázta a bundáját.

— Én meg is szárítkoztam, a hasam is tele, kívánhatnék ennél többet?!

Néhány vízcseppel később.

— Gyertek! — szólt Jack a lépcső tetejéről.

Léna felegyenesedett, elindult, majd a lépcsősor tetején megtorpant.

— Mégis, mi ez a hely?

Jack felpillantott.

— Ez itt a bolt parkolója, ezen átmegyünk, és ebből nyílik egy lépcsőház. — Elindult. — A bolt

melletti tömbházé...

Pár perccel később már felfelé pillantottak a magasba kúszó lépcsősoron.

Jack felfelé intett.

— Szerintem irány a tetejére.

Lumiera a fejét rázta.

— Valaki segítene? — Magára pillantott. — A lábaim túl aprók ennyi lépcsőhöz.

Jack nyelt egyet, ölbe vette.

— Gondolom, a lustasághoz semmi köze nincs?

Lumiera elmosolyodott.

— Ugyan, hisz ismersz... az távol áll tőlem.

Sok lépcsőfokkal ezután.

Jack két kezével a térdét támasztotta.

— Itt álljunk meg, majdnem a teteje. — Felegyenesedett. — Ez itt a kilenc és fél emelet.

Léna szuszogott.

— De miért itt?

Jack rápillantott.

— Úgy gondolom, innen az emberek lusták gyalog lesétálni... így nem jön erre senki.

Lumiera rikkantott egy nagyot.

— Csak pontosítanék: ez itt a kilenc és háromnegyed. — Elmosolyodott. — És itt nincs semmiféle átjáró!

Jack a kabátját a korlátra terítette, majd sorban a többi ruháját is.

— Szerintem van elég hely a tiédnek is.

Léna remegő kézzel követte.

— De így megfagyok.

Jack nyelt egyet, a ruhák felé pillantott.

— Hidd el, ha rajtad marad, abból lesz igazán baj.

Leültek egy lépcsőfokra. A kezeik a térdükre csúsztak, majd ráborultak. Az éjszaka elillant. Az esőfelhők is továbbálltak.

Jack a kezét dörzsölgette, a lányra nézett.

— Te hogy aludtál?

Léna egész teste remegett.

— Nem tudom, aludtam-e egyáltalán... vagy csak beképzelttem.

Lumiera nyújtózott egy nagyot.

— Bár tőlem senki nem kérdezte, de panaszra most sincs okom.

Lassan újra magukra vették a ruhákat.

— Ez még mindig nedves... ez nem igazán segített — jegyezte meg Léna.

Jack mélyen felsóhajtott.

— Csak nem érzed még. Minden nyirkos.

Egy ajtócsapódás hangja futott végig a lépcsőházon.

— Menjünk a gyorsétterembe — suttogta Jack. — Megtisztálkodunk, leülünk, megvárjuk, míg minden rendesen megszárad.

Az óra már majdnem deket mutatott. A zsákokban már gyűltek a flakonok.

Jack megállt. A tekintete a távolba ragadt.

— Miért álltál meg? — kérdezte Léna.

Jack egy épület felé mutatott.

— Oda kéne menni. Olyanok, mint mi.

Lumiera két lábra ereszkedett.

— Miért? Milyenek vagyunk?

Jack rápillantott.

— Bajba jutottak.

Lumiera elmosolyodott.

— Azt hittem, azt mondod: hontalanok.

Léna megemelte a kezében lévő zsákot.

— Ezzel mi lesz? Vagy nem gyűjtünk tovább? — Az égboltra pillantott. — És ha megint elered... örülök, hogy sikerült megszáradni.

Jack elindult.

— Előbb megkérdezem, mi az. Azután meglátjuk.

Pár méterrel később megállt.

— Állatot bevinni tilos — olvasta fel hangosan, majd Lumierára pillantott.

— Miért nézel így? — nyelt egyet a macska. — Ja, már értem. Teljes kirekesztés.

Jack legyintett.

— Ugyan. Ne vedd magadra. Lehet, csak macskaszőr-allergia.

Megnyitotta az ajtót.

— Maradjatok. Megkérdezem, mi ez...

Léna tekintetével egy hajót követett. Finom szellő simította végig az arcát.

Jack lépett ki, kezében a telefonja.

— Kaptam egy címet. Egy nappali melegedő. Talán ott tudnak segíteni. — Hátrapillantott. — Itt viszont bevándorlóknak és menekülteknek próbálnak utat találni.

Léna a fiú szemébe pillantott.

— Az mégis micsoda?

Jack zsebre tette a kezét.

— Tudod... más országból érkeznek, de sokszor hiányoznak a papírok, így nem tudnak új életet kezdeni.

Léna széttárta a kezét.

— Ezt nem értem. Hiszen ez egy föld. És mindenkié. Miért van erre szükség?

Jack elindult.

— Mert régen valaki kitalálta. Azóta meg vakon követi szinte mindenki. Ezt meg elnevezték rendszernek.

Léna a fiú mellé lépett.

— És ahová megyünk?

Jack vállat vont.

— Szerinted tudom? A neve alapján hajléktalanoknak segíthetnek. Mielőtt megkérdeznéd: ezek olyanok, akik az utcán alszanak. Pontosan, mint mi.

A zsák ütemesen zörgött Jack kezében. Minden egyes lépésnél a műanyag éle belevágott a tenyerébe, emlékeztetve rá: ez az ő „vagyon”. A folyó tiszta szele hamar elhalt, ahogy beljebb értek a városba. Itt már nem volt sós illat, csak a kipufogógáz és a vizes aszfalt párolgó szaga.

— Messze van még? — kérdezte Léna.

Jack nem nézett rá, csak a távolba bámulva bólintott.

— Már nem sok.

Lumiera a lábuk között cikázott, ügyesen kerülve a tócsákat.

— Érdekes — jegyezte meg a macska, miközben egy rozsdás korlát mellett haladtak el. — Ahogy közeledünk, úgy lesz egyre „szürkébb” az emberek aurája. Mintha elfogyna belőlük az élet.

Jack csak szorosabban markolta a zsákokat. Negyvenöt perc. Ennyi idő kellett, hogy a csillogó karácsonyi kirakatoktól eljussanak oda, ahol a vakolat már nem dísz, hanem csak egy hámló seb a falakon. Ahol az autók nem lassítanak a gyalogos kedvéért, és ahol a névtelen arcok kerülnek a szemkontaktust.

Végül megálltak. A város zaja itt tompább volt, mintha a falak elnyelnék a hangot. Egy szürke kerítés elé értek.

— Ez lenne az? — kérdezte Léna.

Jack a cipőjele pillantott.

— Szerintem igen. Ráadásul igen messze.

Lumiera felnézett.

— Hogy jutunk be?

Jack észrevett egy fehér kabátos férfit kísétálni.

— Ott, ahol ő kijött.

Pár lépéssel később egy világosbarna, tölgyfa pult előtt álltak.

— Sziasztok, a nevem Christine. Miben segíthetek? — szólalt meg a nő.

Jack a tarkóját vakargatta.

— Jó napot... a nevem Jack. Ő meg a barátom, Léna. Kaptuk ezt a címet...

Christine elmosolyodott.

— Mióta vagytok az utcán?

Jack nyelt egyet.

— Pár napja.

Christine a számítógép monitorára pillantott.

— Szükségem lenne egy igazolványra, és beregisztrállak titeket.

Jack a nadrágzsebében matatott.

— Az enyém megvan... de ő elhagyta. Már kértünk időpontot, hogy pótolja, de az ünnep miatt... de amúgy is tudod, milyenek...

Christine a fülcimpáját dörzsölte.

— Tudod, nem lenne szabad... — Kacsintott. — De beírom őt is. — Azzal egy ablak felé mutatott. — Amint ezzel végzek, bemehettek, viszont nemsokára zárunk. — Majd egy szoba felé emelte tekintetét. — Viszont George végighallgat, és eldönti, mi a helyzet, vagy hogyan segíthetünk. Tudod, ő a szociális munkásunk.

Jack a földre pillantott.

— Viszont lenne itt még valami, van velünk egy...

Christine kihajolt.

— Igen, egy macska, láttam. De így szabadon? Bevihetitek, de csak ha nem okoz galibát.

Jack nagyot sóhajtott.

— Ez milyen jó, hogy te mondtad ki. — Elmosolyodott. — Mellesleg csak az ételre veszélyes.

Christine a túloldalra mutatott.

— Jó, hogy mondd. Ott tudtok enni és inni. Mosdáshoz viszont reggel fel kell iratkozni, és kaptok tiszta ruhát is.

Jack bólintott.

— Köszönjük... de remélem, arra nem lesz szükség.

A terembe belépve hosszú asztalok sorakoztak, zsúfolásig emberekkel. A fehér neonfény szinte vakított.

Jack intett.

— Ott van két szabad hely.

Léna leült. Lumiera az ölébe ugrott.

Jack a hosszú, fekete pult felé fordult.

— Megyek, hozok valamit.

Pár perc múlva két bögrével és szendvicsekkel tért vissza.

— Ez tea. Korlátlanul lehet menni. — Leült, zsebéhez nyúlt. — És volt macskaeledel is... Azt mondta az a férfi, elég gyakori, hogy valaki állattal érkezik.

Léna mélyet sóhajtott.

— Akkor nem kell flakont gyűjteni? És amit kint hagytunk?

Jack megtörölte az orrát.

— Négykor zárnak. Így ha vacsora is kell, muszáj lesz, azt meg visszafelé beváltjuk.

Léna kortyolt egyet.

— És ezért nem kell fizetni?

Ekkor a mellettük ülő fiú odafordult.
— Dehogynem. Azzal fizettek, hogy itt vagytok.

Jack szemöldöke megrándult.
— Mégis hogyan?

A fiú nyelt egyet.
— Minden ember után támogatást kapnak.

Jack a csészére nézett.
— De azt mondták, segítenek...

A fiú felnevetett.
— Nézz körül. Ugyanezt kapja mindenki. De soha nem történik semmi.

Ekkor egy sötét bőrű férfi lépett oda, tetőtől talpig feketébe öltözve.
— Sziasztok. A nevem Mr... Te vagy Jack?

Jack felnézett.
— Igen. Rosszat tettem?

A férfi elmosolyodott.
— Ezt miből gondolod?

Jack a pulóverére mutatott.
— A feliratból. Biztonsági...

A férfi megrázta a fejét.
— Nem. George szeretne veled beszélni. Ezért jöttem.

Jack bólintott, felegyenesedett.

A teáscsésze már üresen állt Léna előtt.

— Végeztem — szólt Jack, és leült.

Léna a haját igazgatta.
— Mit mondott?

Jack kifújta a levevőt.
— Elmondtam, mi történt. Ajánlott egy szervezetet... — A telefonjára pillantott. — De nekik már írtam.

A mellettük ülő fiú újra odafordult.
— Én mondtam előre, ennyi a segítség... Amúgy... miért vagytok az utcán?

Jack felsóhajtott.

— Szerelmet vallottam egy lánynak. Utána kirúgtak az iskolából.

A fiú felnevetett.

— Ugyan már, az igazat. Ennyiért senkit nem rúgnak ki!

Jack vállat vont.

— Ez az igazság. De ahogy látom, senkit nem érdekel.

A fiú kiegyenesedett.

— Szerintem keress még több szervezetet. Vagy a médiát. Őket mindig érdekli az ilyesmi.

Léna nyelt egyet.

— Nekem eddig miért nem mondtad el, neki meg azonnal?

A fiú elmosolyodott.

— Na, most kezdődik a szerelmi dráma...

Jack az asztalt nézte.

— Mert ez ennél bonyolultabb, ha lesz hozzá erőm, elmondom az egészet. — Az órára pillantott. — Viszont indulni kéne. Helyet keresni.

A fiú vállat vont.

— Mondtam én... biztos, hogy történt más is!

Léna felegyenesedett, felvette a kabátját.

A fiú az arcát dörzsölte.

— Itt bent is lehet aludni. Csak szólni kell. — A macskára pillantott. — Őt viszont nem vihetitek. Titeket is külön tesznek.

Jack elmosolyodott.

— Tudod... eddig sem hagytuk el egymást. És egy ágyért sem fogjuk!

A szürkület ráborult a városra.

— Már csak pár utca — jegyezte meg Léna. — De megint felmegyünk oda?

Jack megállt.

— Nem. Oda nézzétek! — Egy nagy, szürke fémdobozhoz lépett. — Valaki kirakott egy matracot. — Aztán kinyitotta az ajtaját. — Egy takaró.

Léna odasietett.

— Miért van ez itt?

Jack a felíratra mutatott.

— Az van ideírva: „Ide dobd a használt textil.” Van, akinek ez felesleg. Nekünk most életmentő.

Léna összefonta a karját.

— És most?

Jack megragadta a matracot.

— Ott egy aluljáró. Behúdom. — Lénára pillantott. — Te hozd a plédet. — Egy pillanatra megtorpant. — A lábam újra fáj.

A lámpák fénye lágyan tükröződött a vízen.

Jack nyújtózott egyet.

— Legalább elférünk rajta. És jobb, mint az eddigiek.

Léna nyakig betakarózott.

— Egyetértetek...

— Érzitek? — vágott közbe Lumiera. Szőre a csillagok felé meredt, aztán közéjük ugrott. — Valami nagyon rossz közeledik, én ezt mindig kiszagolom!

XIV. FEJEZET – SAVANYÚ NARANCS

Egy apró barna kutya jelent meg.

— Én megmondtam, látjátok? — suttogta Lumiera.

Jack felült.

— Milyen aranyos. Gyere ide.

Lumiera fűjtatott.

— Ezt direkt csinálod.

Jack elmosolyodott.

— Ugyan, nézz már rá. Kisebb, mint te.

Egy idős hölgy követte. Rájuk pillantott, dűnnyögött, majd tovább indult.

Jack kifűjta a levegőt.

— Ahogy látom, nem tetszik...

Léna felnézett.

— Micsoda?

Jack a nő távolodó alakja felé biccentett.

— Hogy itt vagyunk.

Néhány lélegzetvételnyi idő telt el, amikor a kutya újra megjelent. Ezúttal az idős hölgy is vele jött.

— Sziasztok. Ruth néni vagyok. Itt lakom.

Jack a torkát köszörülte.

— Kezi csókolom.

Ruth néni elmosolyodott.

— Azt akarom igazából, nem zavar, hogy itt vagytok. Csak tartsatok rendet, kérek. — Ölébe vette a kutyát. — Volt itt nemrég egy ember... sok bajt okozott...

Jack bólintott.

— Ne tessék aggódni. Mi nem vagyunk olyanok.

Ruth néni megigazította a szemüvegét.

— Tudjátok mit... hozok meleg teát... meg egy kis levest, ilyen hidegben jót fog tenni.

Léna nagyot tüszentett.

Ruth néni rápillantott.

— Meg valami gyógyszert az ifjú hölgynek.

Jack elmosolyodott.

— Ugyan... ne tessék fáradozni.

Ruth néni megrázta a fejét.

— Azt majd én eldöntöm. Ti csak takarózzatok be rendesen.

Lumiera félegyenesedett.

Ruth néni elmosolyodott.

— Igen, téged is látalak. Neked is nézek valamit... bár macskám az nincs.

Az idős hölgy lassan eltűnt a sarkon. Az aluljáró csendje visszahullt rájuk. Valahol víz csöppent.

Jack a papírpoharat nézte. Gőz kanyargott fel a hideg levegőben.

Lumiera csámcsogott.

— Ilyen finomat még soha életemben nem ettem.

— Azt azért tudd... ez kutyáknak készült — mondta Jack.

Lumiera fűjt egyet.

— Jó gyomor mindent bevesz, nemde?

Léna a tenyerével melegítette a poharat.

— A tea nagyon forró...

Csend lett. A beton kemény volt a hátuk mögött. A hideg nem tágított.

Lumiera hirtelen felmordult.

— Nézd meg! Mit műveltek, amíg aludtam. — Felemelte a farkát. — Zöldre festették!

— Anya, nem én voltam! — hallatszott egy gyerekhang.

Marcus a zsebébe csúsztatta a kezét.

— Én sem.

Léna elvörösödött.

— Hányszor mondtam, ő nem játék...

A házon nyári szellő suhant végig.

— Sziasztok, hazaértem — szólalt meg egy ismerős hang.

Léna ölbe kapta a kislányt.

— Jack. Jack. Jack...

Ekkor hirtelen felnyíltak a szemei.

— Ezt... mégis... miért kellett?

A következő pillanatban hangos sírás tört fel belőle.

Jack megtörölte a szemét.

— Mégis mit tettem?

Léna felegyenesedett.

— Felébresztettél.

Jack széttárta a kezét.

— Igen. Félttem, hogy leforrázod magad. De mi a baj?

Léna megrázta a fejét.

— Álmodtam.

— És?

Kezei ökölbe szorultak.

— Elvesztettem.

Jack fúj egyet.

— Én is szoktam. Attól még nem sírok!

Léna nyelt egy nagyot.

— Tudod... a sorspróba alatt az ember megálmodja a jövőt.

Jack bólintott.

— Mi közöm hozzá? Ennyire rosszat láttál?

Léna arca elsápadt.

— Nem fejeződött be... Nem láttam a férjemet. Így soha nem fog megvalósulni!

Jack a poharába nézett. Az ujjával megnyomta a fedelét. Felnevetett.

— Ugyan már. Valamilyik nap azt álmodtam, hogy nyertem a lottón. — Körbenézett. — Szerinted így néz ki egy győztes? — Elmosolyodott. — Bár a számok előtt én is megébredtem...

Léna elfordult.

— Ne szólj hozzám.

Lumiera felpillantott.

— Én is benne voltam?

Léna visszafeküdt.

— Persze. A gyerekeim zöldre festették a farkadat.

Lumiera lassan megrázta a fejét.

— Nézd meg, mit tettél tönkre! — Elfordult a fal felé. — Hozzám se szólj. Egyetlen szót sem!

Léna szipogott, aztán a falnak fordult. Jack figyelt egy ideig, aztán lefeküdt.

Csend lett. A sötétségre köd borult.

Madárcsicsergés rázta fel a reggelt.

Jack leguggolt a matrac mellé, alatta recsegett a beton.

— Hé — kezdte halkan. — Kelj fel.

Léna nem mozdult.

Jack a kabátzsebében matatott.

— Nézd csak.

Léna lassan kinyitotta a szemét. Vörösek voltak. Nem az álomtól. Rápillantott Jack kezére.
— Ez micsoda? De tudd, ezzel nem teszed jóvá a dolgot, remélem érted...

Jack vállat vont.

— Nem is azért. — Elmosolyodott halványan. — Ez narancs, sok benne a C-vitamin, megfázásnál sokat segít.

Vízcsepp tompán koppant az aszfalton.

— Meg kell pucolni — tette hozzá. — Kicsit savanyú.

Léna lassan felült. A keze remegett, amikor átvette.

— Az álom... — kezdte.

Jack közbevágott.

— Mondtam már: rohadtul sajnálom. Mi más tethetnék?

Nem néztek egymásra. A narancs héja lassan lecsúszott. Illata megtöltötte az aluljárót.

Lumiera megszaglászta.

— Ezt muszáj megkóstolni.

Jack szeme kikerekedett.

— Biztos vagy benne? Ezt nagyon utálják a ...

— Most arra célszól, hogy... — nyávogott fel Lumiera.

— Bele se kezdj, és itt van, tessék — vágott közbe Jack. — Visszont utána indulhatunk.

Léna felegyenesedett.

— Ugyanoda?

Jack bólintott.

Lumiera elmosolyodott.

— Ez valami elképesztően finom, részemről megbocsátok...

A narancshéj ott maradt a vizes betonon, mint valami fényes, idegen seb a szürkeségben. Jack nem nézett hátra. Léna szóltanul követte, a kabátja gallérját egészen az orráig húzta, mintha az álom maradék illatát próbálná még fogva tartani a hideg elől.

A város már zúgott körülöttük, a távolban villamosok csikorogtak a síneken, de ők ketten egy süket buborékban mozogtak a szürke reggelben. Senki nem nézett rájuk, és ők sem néztek senkire. Csak a saroknál, a melegedő sárga fényű ablakai láttán lassítottak le. Jack megállt a

súlyos vasajtó előtt, nagyot nyelt a torkát maró savanyú utóízéből, és benyomta a kilincset.

Mr. nyújtotta a kezét.

— Sziasztok, minden rendben?

Léna rápillantott, de nem szólt.

Jack mélyet sóhajtott.

— Csak rosszul aludtunk.

Mr. a fekete sapkáját igazgatta.

— Elsőnek iratkozzatok fel minden reggel, csak utána mehetnek be!

Jack bólintott.

— Értem, és köszönjük.

Pár szendviccsel később a tegnapi fiú dobta le magát melléjük.

— Mi újság? Amúgy tegnap elfelejtettem: a nevem Carlos. A tiétek?

— Az enyém Jack, ő itt Léna, és persze Lumiera.

Carlos a szája szélét húzta.

— Én nem szeretem a macskákat, a kutyák okosabbak.

Lumiera felpillantott, felmordult, aztán hátat fordított.

Jack elmosolyodott.

— Az lehet... de ezzel a lelkébe tiportál.

Carlos a szendvicsébe harapott.

— Érkezett válasz?

Jack felsóhajtott.

— Sehonnan. Talán majd szilveszter után. — A lábához kapott. — Megint fáj.

— Mitől? — pillantott Carlos a cipőjére.

— Rengeteget gyalogoltam — vörösödött el Jack.

Carlos lenyelte a fátatot.

— Annak az ülés nem tesz jót, szerintem.

Jack félegyenesedett.

— Amúgy mióta vagy az utcán?

Carlos a fehér mennyezetre pillantott, majd az ujjait nyitotta.
— Bő négy éve.

Jack szemöldöke összerándult.
— De mégis miért? Miért nem keresel munkát?

Carlos elmosolyodott.
— Utálok dolgozni. Amúgy a szüleim kitagadtak.

— Azért, mert utálsz a munkát? — kérdezte Léna.

Carlos a fejét rázta.
— Az csak ráadás. Azért, mert a fiúkhöz vonzódok.

Léna széttárta a karját.
— És ez miért baj? Hiszen erről nem mi döntünk!

Carlos hallgatott egy ideig.
— Ők másban nevelkedtek, számukra ez elfogadhatatlan.

Jack a fejét vakarta.
— Szomorú. De így mi a jövőképed?

Carlos elmosolyodott.
— Én a pillanatban élek, testvér, a zombik meg álmodozzanak. — A zsebéhez kapott, majd a tenyerét a levegőbe emelte. — Kértek cukrot? Van kék és piros!

Jack nyelt egy nagyot.
— Na, erről eszembe is jutott egy sárkányos történet, de inkább most kihagyom.

Léna a fejét rázta.

Carlos felemelkedett.
— Én most megyek. Nektek szép napot!

Jack a fiú után pillantott.
— Négy év...

Lumiera odabújt Léna mellé. A terem zaja visszatért. Valaki a sarokban felnevetett. A délutáni fény szürkülni kezdett.

Egy parkon át indultak vissza. Jack megtorpant, földre rogyott, a cipőjét lehúzta.
— Nézzétek! — Lábát a levegőbe emelte. — Véres... Tovább nem bírom.

Lumiera odafordult. Elindult. Leült, a mancsát megnyalta, aztán Jack szemébe pillantott.

— Tudod... egy férfi sosem panaszkodik. — Bólintott. — Feláll, elmosolyodik, aztán megy tovább.

Jack feje elvörösödött.

— Te könnyen beszélsz... Nem fáj semmid!

Lumiera felegyenesedett, közelebb lépett.

— Születhetnél volna te is macskának, de nem ezt választottad!

Jack mélyet sóhajtott.

— Ja, persze, de hagyjuk... — Cipőjét visszahúzta. Felegyenesedett. A macskára pillantott, elmosolyodott, aztán megindult.

Lumiera elmosolyodott.

A park után az út már csak vak sötétség volt és a fogak összeszorítása. Mire elérték a matracot, Jack már nem érezte a lábát, csak a lüktetést. Az autók fényszórói már jelezték a sötétet.

Ruth néni lépett hozzájuk.

— Hoztam egy kis levest, és sütöttem ma süteményt. — Lehajolt, a tálcat lerakta. — Remélem, ízlik.

Jack a szemébe pillantott.

— Köszönjük... — kezdte halkán. — De miattunk ne tessék.

Ruth néni a zsebében matatott.

— Vettem macskaeledelt is. — Letette. — Viszont mondtam tegnap, azt majd én tudom, ti csak egyetek. — A tálcára mutatott. — A piszkos edényt ide rakjátok, később beviszem, de kezdődik a sorozatom, sietek.

Jack intett.

A tányér alján csörrent a kanál. Egy férfi lépett elő. Rájuk pillantott. Hosszú fekete kabátja belső zsebéhez nyúlt.

— Sziasztok... — kezdte. — Tudjátok, ott lakom szemben, viszont a zsebem tele van aprópénzzel. — Feléjük nyújtotta a markát. — Ha elfogadjátok, nektek adom...

Jack nyelt egyet, tenyerét kinyújtotta.

— Biztos? De miért?

A férfi szorosabbra húzta a kabátját.

— Csak húzza a zsebem, és gondolom, nektek ez segítség!

Jack bólintott.

— Persze elfogadjuk, és köszönjük!

A férfi figyelt egy ideig.

— Azt még megkérdezhetem, miért vagytok az utcán?

Jack a fejét rázta.

— De unom már ezt... És bocsánat, de sokan kérdezték. — A takarót feljebb húzta. — Kirúgtak az iskolából... Pedig semmi rosszat nem tettem. — Léna felé intett. — Ő meg a barátom, és követett.

A férfi homloka megráncosodott.

— És a szüleid?

— Ők nem értik, viszont én eldöntöttem: nem hagyom annyiban. — Jack az orrát dörzsölte. — Szóval próbálkozom, de ugye az ünnepek...

A férfi megigazította a kabátját.

— Remélem sikerül, viszont elköszönök, mert megfagyok.

Jack utána pillantott.

— Még egyszer köszönjük. — Szája elé emelte a kezét, majd duruzsolni kezdett: — Aludnál kint egy éjszakát, akkor fagynál meg... — Aztán a markába nézett. — Nézzétek... Ez legalább három napig elég lesz.

Léna a kanalat nyalogatta.

— Ennek örülök. Legalább most pihenhet a lábad, amúgy vannak rendes emberek!

Jack a takaró végére pillantott.

— Dehogy, csak sztorit akart hallani, és egy marék apróval fizetett. Viszont holnap fel sem kelek.

Lumiera elé ugrott.

— Na és a reggeli? Persze a többi már nem is sorolom... — Nyelt egyet. — Vagy mit képzelsz, valaki ágyba hozza?

Jack elmosolyodott.

— Úgy értettem: a bolton kívül.

XV. FEJEZET – A SZÜRKE MÁGUS ÁRNYÉKA

Jack az aluljáró sarkánál megfagyott. Kezével a matrac irányába intett.

— Eltűnt...

Körbepillantott. A betonon a matrac helyének sárfoltos körvonala maradt.

— Minden.

Léna mellé lépett.

— Mégis ki vitte el?

Jack kezeit széttárta.

— Gondolod tudom... viszont mindjárt sötétedik, helyet kell találni...

Léna a haján igazított.

— Van ötleted?

Jack a fejét rázta.

— Nincs, viszont kegyetlenül lehűlt a levegő.

A sötétség ellepte a várost.

— Ilyet szabad? — kérdezte Léna.

Jack hátrapillantott.

— Szerintem tudod a választ, de jobb ötletem nincsen.

Azzal egy motorkerékpárról lerántotta a ponyvát.

— Ma ez lesz a takarónk.

Néhány lépéssel később megtorpant.

— Nézd... ott van kartonpapír.

Odament. Aztán egy fa irányába bólintott.

— Vigyünk oda párat.

A sötét égbolton fehér felhők gyülekeztek.

Léna ajka elkékült.

— Ez nem lesz jó... meg fogunk fagyni.

Jack szája válaszra nyílt.

Ekkor finom, tompa koppanás hallatszott a ponyván.

Aztán még egy.

És még egy.

Léna felemelte a fejét.

— Ez mi?

Jack kipillantott.

— Amit annyira vártál... Esik a hó!

Mélyet sóhajtott.

— Persze, az időzítés tökéletes.

Léna a tenyerét kitarította, aztán a lámpa felé fordította.

— Nézzétek, olyan, mint egy apró csillag...

Jack elmosolyodott.

— Igen, és pontosan úgy remeg, mint a kezed.

Lumiera odalépett, aztán halkán dúdolni kezdett.

Jack hunyorgott.

— Te most... egy olyan dalt dúdolsz?

— Nem — rázta a fejét a macska.

— Csak azt, amit az emberek ilyenkor elvárnak.

— Mégis milyet? — kérdezte Léna.

Lumiera felnézett a hópihékre.

— Most kéne melegségnek lennie.

Léna egy jó darabig még figyelte a szálingozó havat.

Aztán csend lett.

A hajnal lassan rájuk talált.

Jack a szemeit dörzsölte.

— Aludtál?

Léna szaggatottan felelt.

— Semmit... Teljesen átfágytam...

Jack félegyenesedett.

— Én is, de induljunk, a melegedő nemsokára nyit.

Léna követte. Aztán megtorpant.

— Ezzel mi lesz?

Jack hátrapillantott a ponyvára.

— Nem érdekel...

Elindult.

— Még egy ilyen este és végünk... keresünk jobbat.

Nyelt egyet.

— Viszont baromira remélem, találunk is.

A meleg körülölelte őket, ahogy az asztalhoz ültek.

Jack arcával az asztalra borult.

Léna követte a mozdulatot.

— Ilyen zajban nem lehet aludni — mormolta Jack.

Léna a fejét rázta.
— Nekem sem megy...

Carlos állt meg mellettük, kezében egy bögre teával.
— Jó reggelt, fiatalok!
Kortyolt egyet.
— Miért vagytok ilyen sápadtak?

Jack az arcát törölte.
— Nem aludtunk semmit.
Ásított.
— Eltűnt a matracunk.

Carlos megfújta a teát.
— Ha szabadon hagyátok, a közterések látják és felpakolják.
Leült.
— De tudtok szerezni hálózsákat.

Jack rápillantott.
— Honnan?

Carlos a zsebébe nyúlt a telefonjáért.
— Minden második nap jön egy kocsi.
Jack felé fordította a kijelzőt.
— Este hét órakor legyetek itt, oszتانak meleg ételt is, ott kérhettek.
Elmosolyodott.
— És megjegyzem, nagyon jól főznek. Igazi húst adnak, nem úgy, mint itt!

Léna felemelte tekintetét.
— Miért? Itt mi van?

Carlos felnevetett.
— Szója!

Léna a szemöldökét húzta.
— Az micsoda?

Carlos vállat vont.
— Nem tudom pontosan, de moslék, nem érzitek?

Jack az orrát dörzsölte.
— De miért?

Carlos a teára pillantott.

— Mert olcsó, és a támogatás másra kell, gondolom a zsebekbe, de így megy ez... és mi amúgy se válogassunk.

Léna felsóhajtott.

— Akkor itt enni sem szabad?

Jack elmosolyodott.

— Dehogynem, csak lehet, nem tesz jót.

Felemelkedett.

— Viszont enni muszáj.

Mr. lépett a határhoz.

— Mehetsz fürdeni, utána meg a barátnőd következik.

Léna elvörösödött.

— Ő nem a barátom!

Mr. elmosolyodott.

— Nekem pedig nagyon úgy tűnt, de akkor bocsánat.

Az órák hamar elrepültek.

A sötét ismét beköszöntött.

— Elméletben itt vagyunk — szólt Jack.

Léna egy vaskorlátnak támaszkodott.

— A szemeim majd lezuhannak, viszont ez a tiszta ruha már nagyon kellett.

Jack mellé lépett.

— Én is alig állok.

A telefonjára pillantott.

— Mert hét óra múlt, és sehol senki...

Elhallgatott.

Egy fehér furgon jelent meg, vörös embléma díszítette.

Leparkolt. Oldalán egy ajtó kinyílt.

Jack odasétált.

Pár pillanat múlva Lénára pillantott.

— Gyertek enni, van hálósák is.

Lumiera a levegőbe szimatolt.

— Na, ez finom lesz.

Odaérve egy szemüveges, ősz hajú férfi mosolygott rájuk.

— Szia! John vagyok. Te ki vagy?

A lány a szemét dörzsölte, ásított egyet.

— A nevem Léna...

John egy szendvicset nyújtott felé.

— Ez csirkés, későbbre. Most pedig szedek neked meleg ételt.

Egy papírtányért vett a kezébe.

— Ma rizs van, és rántott hús.

A furgon vége felé bólintott.

— A hátsó ajtónál tudsz teát, kávét, vagy vizet kérni.

Léna elmosolyodott.

— Hálásan köszönöm.

Lumiera felnyávogott.

John kihajolt.

— Milyen szép! A tiéd?

Léna bólintott.

— Igen. És ő is éhes... mindig.

John egy újabb tányért vett elő.

— Neki csak húst adok, szerintem a rizst nem eszi meg.

Lumiera újra nyávogott.

John elmosolyodott.

— De ahogy hallom... lehet, tévedek. Teszek egy kanállal.

Pár falat után, a hálósákokkal a kezükben már indultak is.

— Most merre? — kérdezte Léna.

Jack megállt, körülnézett.

— Ott egy biciklitároló.

Elindult.

— A hó már elolvadt, száraz minden.

Odaérve szétterítette a hálósákját.

— És remélem, nem fog esni... mert eddig bírtam.

Léna követte.

— Aludjunk.

Lumiera közéjük lépett.

— És én?

Jack rápillantott.

— Neked ott a bundád.

Az éjszaka gyorsan továbbkúszott.

Jack felegyenesedett, karját a szürke ég felé nyújtotta.

— Ez nagyon kellett.

Léna felült.

— Igen, viszont ez a sok gyaloglás...

Jack rápillantott.

— Támadt egy ötletem. Tudod, az erdős rész... mielőtt a melegedőhöz érünk?

Léna felegyenesedett.

— Mi van vele?

Jack a hálósákokat feltekerte.

— Aludjunk ott!

Lumiera a szemükbe pillantott.

— Tudjátok, én eddig nem szóltam bele semmibe...

Közelebb lépett.

— De van róla elképzelésetek, milyen hideg van ott?

Jack vállat vont.

— Van öngyújtó, rakunk tüzet.

Lumiera a fejét rázta.

— Persze, meg viszünk pillecukrot és énekelünk.

Jack a levegőbe csapott.

— Ugyan már, a véremben van!

Léna elmosolyodott.

Lumiera fűjt egy nagyot.

— Mintha a fálnak mondanám, de szóltam!

Jack elindult.

— Ugyan, csak egy éjszaka, abból baj nem lehet...

A melegedő némán búcsúzott.

Az aszfaltot lassan felváltotta a nedves föld és a korhadó avar szaga, a villamosok távoli csikorgását pedig a fák közötti szél tompa, fenyegető zúgása.

— Mi ez a sok minden? — kérdezte Léna.

Jack körbetekintett.

— Ahogy nézem, mások is aludtak már itt.

Egy fa tövéhez lépett.

— Rengeteg mindent hátrahagytak.

Lumiera a fejét rázta.

— És az sem véletlen, hogy nincs itt most senki.

Leült.

— Csak megjegyzem.

Léna közelebb lépett.

— Itt jó lesz? — mutatott egy fehér törzsű fára.

Jack bólintott, aztán a hátizsákját leterítette.

— Itt ások egy kis gödröt.

Léna rápillantott.

— Minek?

Jack egy fadarabot vett a kezébe, és elkezdte a földet túrni.

— Itt lesz a tűz, te addig szedhetnél fát.

Léna körbepillantott.

— De vizes minden.

Jack hátrafordult.

— A fák tövénél nézd,

Egy fenyőfa irányába intett.

— Ott van toboz is, annak mindegy, csak nagyon füstöl.

Pár szikrával később fehér füst futott az égbolt felé.

— Mondtam, ez semmiség — szólt Jack, és a hálózsákjába telepedett.

Léna a gyengén pislákoló tűz irányába emelte kezét.

Csendben figyelték az apró lángcsóvák táncát.

Kopp.

Lumiera füle rándult egyet.

Kopp. Kopp.

Jack felegyenesedett.

— Ez nem hiszem el, miért most?

Kopp.

Még egy.

A füst lassan eltűnt.

A láng hunyorgott.

— Én szóltam előre — jelentette ki Lumiera.

Jack feje elvörösödött.

— Időjós azért nem vagyok — vágta rá Jack.

Lumiera az égboltra pillantott.

— Az lehet, de erre is gondolni kell!

Jack körbepillantott. Egy távolabbi fa tövéhez sietett. Lehajolt.

Egy zöld, összehajtogatott csomó lapult a fa tövében.

— Egy sátor... bár nem értek hozzá. És ahogy látom, hiányos.

Léna felegyenesedett.

— Mire jó?

Jack szétterítette a ponyvát.

— Olyan, mint egy ház, és elvileg vízálló... viszont nem tudom felállítani.

Szétterítette.

— Tegyük bele a hálósákat, és úgy bújjunk bele.

— És a tűz? — mosolyodott el Lumiera.

Jack felnézett.

Egy pillanatig nem szólt. Aztán újra megindult.

Pár lélegzetvétellel később, egy vastag kartonnal tért vissza.

— Ezt kettéhajtom, és fölé teszem, megvédi — bizonygatta Jack.

Lumiera a fejét rázta.

— De hát ez papír, lángra kaphat ez is!

Jack a fejét rázta.

— Nem hiszem, vastag és nedves, vagyis remélem.

A sötétség beosont a fák közé. Az eső láthatatlanná bújt meg benne.

A reggelt madárcsicsergés köszöntötte.

Jack felegyenesedett.

— De jót aludtam!

Léna ásított egy nagyot.

— Én sem panaszkodom.

Lumiera lépett elő.

— Én egy szemhunyást sem... Csoda, hogy nem történt semmi...

Jack elmosolyodott.

— Ugyan már...

Aztán a kartonra ütött egyet.

Összeroskadt.

Apró, parázsló pöttyök maradtak a nedves földön. A szél felkapta őket.

— Mondjuk ez? — nyávogta Lumiera.

Jack elmosolyodott, eltaposta a maradékot, majd földet húzott a gödörre.

— Gond letudva. Menjünk.

Léna felegyenesedett.

– Rendben, viszont ma is itt alszunk?

Jack elmosolyodott.

— Szerintem nem ez volt az év ötlete... viszont holnap már kezdődik az új év.

A melegedőben hosszú sor várakozott.

Carlos lépett hozzájuk.

— Sziasztok! Hogyhogy ilyen korán?

Jack rápillantott.

— Itt aludtunk az erdőben, így nem kellett sokat sétálni.

Carlos elmosolyodott.

— Ott nem jó ilyenkor, viszont nyáron én is ott alszom, a sátram is ott van.

Jack nyelt egyet.

— Akkor a tiedet használtuk. Ne haragudj, nem tudtam...

Carlos a levegőbe csapott.

— Ugyan... Amúgy is már szétment. Viszont ha gondolod, délután mutatok egy helyet.

Jack homloka megráncosodott.

— Messze van?

Carlos bólintott.

— Húsz perc séta, viszont ott soha nem áztok meg.

Az ebéd is hamar érkezett.

— Itt is vagyunk — szólt Carlos.

— Amúgy én építettem.

Jack közelebb lépett.

— És te?

Carlos a felüljáró betonpillérére tekintett.

— Nekem most lett másik helyem. Viszont itt el lehetek...

Jack a raklapokból összetákolt faházhoz lépett.

— Nagyon köszönjük, de remélem, nem leszünk sokáig.

Carlos a telefonjára pillantott.

— Még semmi válasz?

Jack a fejét rázta.

— Nem, de szilveszter után írok mindenhova... Sőt... Az összes ügyvédnek is, elvégre szeretik a pénzt, ez meg könnyű ügy, szerintem...

Carlos nyelt egyet.

— Remélem, sikerül. Viszont jöttök vissza?

Jack a hálósákokra pillantott.

— Nem viszik el?

Carlos elmosolyodott.

— Ide, soha senki nem jön.

Léna elmosolyodott.

— Végre. Egy biztos pont.

Jack a kabátját igazgatta.

— Szerintem maradunk.

Carlos bólintott.

— És este?

Jack vállat vont.

— Nincs kedvem mászkálni.

Carlos elindult.

— Ha meggondoljátok, a központban éjfélkor lesz tűzijáték, na léptem, ti meg vigyázzatok, sziasztok...

A lámpák újra felgyúltak.

Távolban durránások zaja visszhangzott.

A sötét égboltot szétrobbanó rakéták festették meg.

— Én mondtam, menjünk flakont gyűjteni — dörmögte Lumiera.

Jack rápillantott.

— Ki tudta, hogy ennyire éhesek leszünk...

Léna elmosolyodott.

— De legalább megnézhetjük a tűzijátékot.

Jack az egyik utca felé intett.

— Ez vezet a központba, legalábbis a térkép ezt mutatja.

Sok lépéssel később...

— Csak eljöttetek? — szólt egy ismerős hang.

Jack odapillantott.

— Helló újra, hát ja.

Carlos megfordult.

— Ő itt a barátom, John.

Vállára tette a kezét.

— Sokáig volt ő is az utcán. Viszont... nem vagytok éhesek?

Lumiera felnyávogott.

Jack nyelt egy nagyot.

— Nem esszük meg előletek, de köszönjük.

Carlos felnevetett.

— Ne hülyéskedj, vettünk tíz hamburgert, jut mindenkinek!

Léna elmosolyodott.

— Én elfogadom.

Carlos a barátja kezében lévő papírtáskába nyúlt, és átnyújtott egyet. Aztán Jack felé is.

— Tessék.

Majd a macskára pillantott.

— Neked meg egy kis jégkrém.

Jack felnevetett.

— Ugye nem banános?

Carlos a fejét rázta.

— Epres, de csak megeszi...

Léna bólintott.

— Szerintem nem fog tiltakozni.

Pár falattal később Jack a cipője orrára pillantott.

— Ti jöttök?

Carlos bólintott.

— Nem, más tervünk van, de nektek jó szórakozást!

A főtér közepén egy fehér szobor díszelgett.

Körülötte tömeg hömpölygött.

Hangos fütty zengte be a teret.

A tűzijáték elkezdődött.

Léna csillogó szemekkel figyelte.

Jack száján halk szavak jelentek meg:

— Boldog új évet.

Nyelt egy nagyot, szemét lehunyta.

— Remélem, a tiéd is az lesz...

Léna rápillantott.

— Ezt kinek mondtad?

Jack az arcához kapott.

— Nem számít, nézzük inkább.

Már visszafelé mentek.

Lumiera rájuk pillantott.

— Azért a szürke mágus különbet csinált, de ez is elment egynek.

Léna szeme felcsillant.

— Nekem nagyon tetszett...

XVI. FEJEZET – FLAKONOKBÓL FONT RÓZSÁK

Az új év első reggelén hó szállingózott.

Jack felpillantott.

— Tessék, Léna... újra esik.

Léna elmosolyodott.

Nem szólt.

Pár lépéssel arrébb egy kisgyerek állt az utcán.

Vastag kabát volt rajta, túl nagy sapka, ami folyton a szemébe csúszott.

Felnézett az égre.

Kinyitotta a száját.

Nem nevetett.

Nem szólt.

Csak várt.

Egy-egy pehely beleolvadt a levegőbe, mielőtt elérte volna.

Egy idős hölgy türelmesen állt mellette. Nem szólt. Nem nevetett.

Léna megtorpant.

— Mit csinál? — kérdezte halkán.

Jack odavetette tekintetét.

— Éi!

Ekkor a macska az égre tekintett, száját tágra nyitotta.

Jack odakapta fejét.

— Te mit csinálsz?

A macska félrebillentette a fejét.

— Azt, amit ő. Élek!

Jack elmosolyodott.

— De ha megeszed, beteg leszel.

A macska elkapta a fejét.

— Ő nem?

Jack felsóhajtott.
— Lehet, de még kicsi... nem érti.

Nem nézett vissza.
Elindultak.

A villamosok csikorgása újra felerősödött, a szél pedig élesebben vágott be a kabátok alá.
A melegedő nehéz vasajtaja előtt megálltak.
A résen kiszökő pára tömény volt: átázott gyapjú, savanyú bakancsszag és a legolcsóbb feketekávé aromája keveredett benne.

Jack lenyomta a kilincset.
A benti zibongás úgy csapott le rájuk, mint egy túlterhelt szerver zúgása.
— Boldog új évet — szólt Christine a pult mögül, miközben egy gőzölgő bögrét tolt arrébb.
Jack rápillantott. Az arca még égett a kinti hidegtől, de a szeme már a benti rendszert szkenelte.
— Neked is, és remélem, az is lesz!

Aztán bementek. Leültek.
Jack a telefonját nyomkodta.
A napok egymásba csúsztak.
Ugyanaz a sor a melegedőnél.
Ugyanaz a gyaloglás.
Ugyanaz a várakozás.
Válasz sehol.

A hó elolvadt. Aztán újra esett.

Két nappal Valentin előtt...

— Látjátok azt a lányt? — szólt Jack.

Léna odapillantott.

A lámpafény alatt egy törékeny alak látszott. Egy nő és két férfi vette körbe, mintha egy láthatatlan falat húztak volna köré. A férfiak túl közel álltak.
Túl hangosan beszéltek, a mozdulataikban ott volt az a tolakodó magabiztosság, ami nem ismer nemet.

Léna odapillantott.
— Persze... Mi van vele?

Jack felállt. Nem sietett. Megigazította a kabátját, aztán elindult.
— Mindjárt jövök...
Léna bólintott.

Szemeivel végigkövette a sötét alakot, ahogy Jack átvágott az úttesten.
A léptei nem csattogtak az aszfalton.

A lány a macskára pillantott.
Lumiera abbahagyta a mancsnyalást.
A fülei előremeredtek.

— Szerinted mi történt? Vagy ismeri? — szólt Léna.

A macska nem válaszolt azonnal, csak a sötétet nézte.
— Nem tudom, de elég későre jár...

Léna bólintott.
— Viszont már nincs annyira hideg.

Jack odaért.

A csoport nem vette észre, amíg meg nem állt mellettük.
Az egyik férfi felé fordult, a szája már nyílt valami gorombaságra, de Jack nem nézett rá. A tekintete csak a lányon volt.
Nem volt ordibálás.
Nem volt verekedés.
Jack egyszerűen csak kinyújtotta a kezét.

Várt.

Egy másodpercig megállt a levegő.
A két férfi megtorpant.
A lány felemelte a fejét. A szemeiben félelem volt, de amikor meglátta Jacket, valami megváltozott.
Jack megfogta a lány kezét.
Nem rántotta meg.
Csak tartotta.
Erősen.
Aztán sarkon fordult, és elindult vissza a pad felé.
A három alak ott maradt a lámpa alatt, némán, mintha elfelejtették volna, mit is akartak az előbb.

Jack visszaért.
— Ő itt Anna — mondta egyszerűen.

Léna nyelt egyet.
— Szia, Léna vagyok... Honnan ismered?

Jack a fejét rázta.

— Nem ismerem..

Anna mélyen sóhajtott.

— Megmentett!

Léna a kezeit kitárta.

— Mégis mitől?

Anna az alakok felé biccentett.

— Rám akaszkodtak, a pénzem akarták, és hogy menjek velük.

Jack felé fordult.

— De megmentettél!

Jack elmosolyodott.

— Nem csináltam semmit, csak felismertem a helyzetet.

Anna elmosolyodott.

— Ez éppen elég.

A macskára pillantott.

— Milyen aranyos, mi a neve?

Lumiera rápillantott.

— A nevem Lumiera!

Anna elfehéredett.

— Ez a macska... ő tud... beszélni!

Jack ásított egy nagyot.

— Mi ezen olyan meglepő?

Anna a fiúra pillantott.

— Egy beszélő macska, nem érted?

Jack felnevetett.

— Te nem nézed a híreket? Vagy nem vagy jelen a közösségi médián?

Anna hátralépett.

— Dehogynem, miért?

Jack a telefonjáért nyúlt.

— A macskák evolúciós szintet léptek, egyre több szólal meg.

Anna tekintete átlátszó lett.

— Akkor lehet az enyém is... Azért viselkedik mostanában olyan furán?

Lumiera elé lépett.

— Mi másért? Viszont lehet még fél, de én tudom, hogy lehet ezen segíteni!

Anna leguggolt.

— Hogyan?

Lumiera elmosolyodott.

— Adj neki minden étkezéskor duplán, ez a titok.

Anna homloka felráncosodik.

— De nem fog meghízni?

Lumiera a fejét rázta.

— Azt mondd, kövér vagyok?

Anna elmosolyodott.

— Szó nincs róla!

Vállat vont.

— Hazaérek és kipróbálok. Viszont akkor is hihetetlen, egy igazi beszélő... Vehetek neki valamit?

— Lumiera a nevem, nem macska, bár ezt a poént már elsütöttem... — vágott közbe a macska. — Amúgy csak akkor ha ehető!

Pár perccel később már a macskaeledel fölött mosolygott tovább.

— Ti biztos nem kértek semmit? — kérdezte Anna.

Jack a fejét rázta.

— Ne fáradj, viszont innen rendben leszel?

Anna elmosolyodott.

— Igen, és még egyszer köszönöm!

Aztán elballagott...

Bip. Bip. Bip.

Jack a telefonjáért nyúlt.

Léna rápillantott.

Jack feje elvörösödött.

— Most nézd meg...

— Mit? — kérdezte Léna.

Jack mélyet sóhajtott.

— A volt osztálytársam írt. Előző nap meg a tanárom..

Léna közelebb hajolt.

— Lehet, aggódnak?

Jack keze ökölbe szorult.

— Nem érted, igaz? Csak az érdekli őket, hogy hol vagyok, és mit csinálok... De átlátok rajtuk, és ezt nagyon utálok.

Az aszfaltra köpött egyet.

— Viszont sehonnan nem kaptam egyetlen választ sem, és ez az, ami kiborít...

Léna egy darabig nem szólt. Majd halkán megjegyezte:

— Ne csüggedj... Tudod, az eső is mindig megtalálja az óceánt. Néha lehet nagy utat tesz meg... de végül mindig odaér.

Jack nem felelt.

Éjszakát nappal, nappalt éjszaka követett.

Jack a hálószájába bújít.

— Tudod... csináltam valamit.

Léna rápillantott.

— Micsodát?

Jack felült.

— Ma volt Valentin-nap, és küldtem virágot a lánynak.

Nyelt egyet.

— Anyától kértem rá pénzt, bár hazudtam, hogy mire kell.

Léna rápillantott.

— Mi az a Valentin-nap?

Jack a tarkóját vakarta.

— A szerelmesek napja, ilyenkor így illik.

Léna rápillantott.

— Hát ez elég furcsán hangzik, hiszen a szerelem nem egy napra szól...

Nyelt egyet.

— És válaszolt?

Jack mélyet sóhajtott.

— Nem... de lehet meg sem kapta...

Lumiera a hálósák szélére tette a mancsát.
A telefonja napokig nem rezdült.
Aztán már nem is nézte olyan sűrűn.
A melegedő sora ugyanaz maradt.
Az éjszakák is.

Egy délután a város kirakatai rózsaszínbe borultak.
Rózsák. Tulipánok. Szegfűk. Akciós csokrok...

Lumiera rápillantott.
— Megint ünnep van?

Jack nem felelt.

Két nappal később nőnap estéje volt.

— Nézzétek, kaptam virágot a vacsora mellé — kezdte Léna.

Jack elmosolyodott.
— Mert hölgy vagy!

Lumiera a fúra pillantott.
— Te nem, mégis kaptál!

Jack rápillantott.
— John mindenkinek adott, viszont ha végeztetek, mehetünk.

Aztán elindultak.
Egy szürke hídon haladtak át.

Jack megtorpant.
A korlátnak támaszkodott, szemével a lámpák fényeit kereste a víztükroön.

— Baj van? — kérdezte Léna, majd mellé könyökölt.

Jack rápillantott.
— Tudod... — kezdte bizonytalanul
— Kérdezted, hol jártam az elmúlt három napban.

Léna szeme kikerekedett.
— Igen, és?

Jack a fejéhez kapott.
— Flakonokat gyűjtöttem, és újra küldtem virágot, mivelhogy nőnap.

Csend lett.

A szél finoman simogatta arcukat.

— Erre válaszolt? — szólt Léna.

Jack elmosolyodott.

— Nem azért küldtem!

A szél feltámadt, Léna szemében pedig kékes fény villant.

Jack hátralépett.

— Minden rendben, mert a szemed...

Léna nem válaszolt azonnal.

Szája szélén halvány mosoly jelent meg.

— A legnagyobb rendben, de menjünk lassan.

Lumiera rápillantott, elmosolyodott.

— Azt elhiszem.

A város zaja elnémult.

— Nem jössz aludni? — kérdezte Jack.

Léna rápillantott.

— Olyan szép a hold, még gyönyörködöm benne.

Jack bólintott, szemei lecsukódtak.

A nap megkerülte a földet.

— Annyira fáj a vállam... Lehet, egy kő került a hálósák alá — jegyezte meg Jack.

Léna elmosolyodott.

— Egy kis Mausztusz fióka főzet segítene neked.

Jack szeme elkerekedett.

— Az micsoda?

Léna a tenyerébe pillantott.

— Az egy bogár, de nagyon veszélyes.

Felnézett.

— Viszont a főzete roppant hatásos.

Jack felegyenesedett.

— Miért veszélyes?

Léna közelebb lépett.

— Mert ha megcsíp akár csak egyszer, soha többé nem érzel semmit.

A fiú vállára pillantott.

— Viszont ha megfőzöd, a legjobb fájdalomcsillapító, ez köztudott!

Jack a földre vetette tekintetét.

— Hát... most szétcsipkedhetnének...

Léna megfogta Jack kezét.

— Ne mondj ilyet, és hidd el, semmi sem tart örökké...

A következő pillanatban a melegező sárga neonfénye marta a szemüket.

Jack vállat vont.

— Minden rendben veletek? Egyikötök sem evett egy falatot sem.

A lány elé emelte kezét.

— Sőt, még a teához sem nyúltál.

Léna a levegőbe intett.

— Ne aggódj, tökéletesen vagyunk.

A macskára pillantott.

— Igaz?

Lumiera bólintott.

Jack még figyelte őket egy darabig. Aztán nem szólt többet. A csészek kihültek.

Később, amikor kiléptek az utcára, a város már sötétebb volt, mint szokott. A lámpák sárga fénye hosszú árnyékokat húzott mögéjük.

Léna a kabátja zsebébe csúsztotta a kezét.

Lumiera hangtalanul haladt mellettük.

Jack az üvegkirakatok tükrében nézte őket.

— Tényleg minden rendben? — kérdezte újra.

Léna megállt.

— Persze, de megígérted, elmondod a teljes történetedet.

Jack felsóhajtott.

— Most akarod?

Léna elmosolyodott.

— Van jobb dolgod?

Jack intett.

— Legyen, de ott a park, menjünk, ülünk le.

VXII. FEJEZET – TISZTÁN SZERETNI

A Hold megjelent.

Leültek egy padra. A fa nedves volt, a hideg átjött a ruhán.

A lámpa égett a park fölött.

Valahol messzebb egy ajtó csapódott.

Egy lépés visszhangzott, aztán eltűnt.

Az este maradt.

Jack összekulcsolta a kezét. Sokáig nézte a cipője orrát, aztán elkezdte.

— A második héten áthelyeztek egy másik osztályba.

— Ott láttam meg először.

A szavak egy pillanatra megakadtak a torkán.

— Raszta haja volt. Hosszú, fekete.

— Nem nézett rám.

— Nem is szólt.

— Mégis ott valami eldőlt.

Egy autó suhant el a kietlen utcán.

A fény végigcsúszott az arcán.

— És tudtam, hogy ez baj.

— Mert ami bennem mozdult, azt nem lehetett visszatenni a helyére.

— Minden nap, amikor megláttam, gyorsabban vert a szívem.

— És én nem akartam, hogy elmúljon.

Mélyen sóhajtott.

— Szerelem első látásra...

Csend lett. Nem a kényelmetlen fajta. Inkább az, ami megvárja, hogy folytasd.

Jack lassan beszélt tovább.

— De nem mentem oda. Nem azért, mert féltem.

— Hanem mert nem az enyém volt a döntés.

Megvonta a vállát, mintha le akarná rázni a súlyt.

— Láttam rajta, hogy... nincs egyedül. Így megálltam.

Lumiera felugrott a padra.

Jack ölbe vette.

— Figyeltem. Túl sokáig talán.

— Nem tettem úgy, mintha nem ismerném a szabályokat.

Nagy levegőt vett.

— Végül feladtam... írtam egy levelet, és megosztottam, mit érzek.

Lénára pillantott.

— És akkor megindult a környezet.

— Először csak megjegyzések. Félmondatok.

— Olyanok, amik eleinte még viccnek voltak álcázva.

Felnézett.

— Aztán egyre hangosabbak lettek.

— Mintha valakinek nagyon fontos lett volna, hogy végre történjen valami.

— Provokáltak. Hergeltek.

— Néha előttem, néha mögöttem.

— Minden szem rajtam volt, és nem értettem, miért?

Megállt egy pillanatra.

— Volt, aki nevetségessé tett!

— Volt, aki megalázott!

— És volt, aki egyszerűen csak úgy tett, mintha ott sem lennék.

Megsimította Lumiera hátát.

— A kiközösítés sokszor halk dolog. Nem kiabál. Csak nincs hova leülni.

Kifújta a levegőt.

— A legfurcsább mégis az volt, hogy közben végig... tiszta maradt minden.

— Jogilag és emberileg is.

— Semmi olyan nem történt, amibe bele lehetett volna kapaszkodni.

Egy pillanatra megfeszült a válla.

— És nem mentetem magam...

— De mindenhova követtek. Figyeltek. Mindig volt valaki mögöttem.

Hallgatott egy darabig.

— Vártam. Nem hősiesen. Nem tudatosan.

— Egyszerűen csak nem mozdultam.

— Azt gondoltam, ha érdeklek, majd odajön...

Lumiera halkán dorombolt.

Jack hátradőlt.

Léna nem válaszolt rögtön.

Az este ugyanúgy ott maradt.

A lámpa égett.

A Hold nem szólt bele.

— És nem volt senki, aki megállította volna őket? — kérdezte végül.

Jack szárazon felnevetett.

— Ne viccelj. Mindenki benne volt. Ezt azóta sem értem!

Léna homloka összeráncolódott.

— De hogy kerültél ide?

Jack ökölbe szorította a kezét.

— Emlékszel a tanáromra, aki múltkor rám írt?

Léna bólintott.

— Írtam egy második levelet. Megkértem, hogy adja át neki... — folytatta Jack.

— Annyit viszont tudok, hogy nem ért célba!

— De hogy utána mi történt... az az igazi rejtély.

— Miért? — kérdezte Léna halkán.

Jack megrázta a fejét.

— Jött egy hívás. Aznap ne menjek be. És persze kérdezték, mi volt ez a levél?

— Mondom, semmi közük hozzá, hát nem nekik küldtem, miért avatkozik be bárki is más magánéletébe...

— A másik dolog meg, hogy ha a lány egyetlen szóval említi, hogy nem érdeklek, azonnal visszalépek!

Keserűen elmosolyodott.

— De most jön a legnagyobb... kicsivel később jött egy ajánlat. Lépjek vissza, és nem lesz baj!

A feje elvörösödött, a teste megfeszült.

— És figyelj, azzal az ürüggyel rúgtak ki, hogy félt tőlem, és tiszteletlen voltam a tanárainnal. Felhézett.

— De ha elfogadom az ajánlatukat, akkor a félelem megszűnt volna?

— Vagy csak a történet változott volna meg?

Széttárta a karját.

— Nem értem.

— Itt van minden bizonyíték a kezemben, és a szervezetek, ügyvédek sem segítenek...

A hangja elcsendesedett.

— Láthatod, senki nem hallgat meg.

Léna torka megmozdult.

— De miért jöttél ki az utcára? A lány miatt?

Jack a földet figyelte. Sokáig nem válaszolt.

Mintha azt keresné, hol kezdődik egy mondat, amit sosem akart kimondani.

Aztán felsóhajtott.

— Nem ő volt a lényeg — mondta végül.

— Hanem az igazság.

Megköszöri a torkát.

— Nem voltam hajlandó megtagadni azt, amit éreztem. Nem miatta. Magammal szemben!

Az utca elnémult.

Mintha valaki lehalkította volna a világot.

Feltámadt a szél. Léna szeme újra kéken izzott, majd egy felhő lassan beúszott a Hold elé.

A fény tompább lett.

Léna szemében könny gyűlt.

— Ez a világ kegyetlen... — mondta halkán.

— Milyen emberek ezek...

Jack széttárta a kezét.

— Tudod... még csak nem is ez dühít igazán...

Felnézett.

— Azt várják, hogy kövessem a törvényeiket. Hogy hallgassak. Várjak. Bízzak.

A száját elhúzta.

— De amikor én szorulok rá... akkor hol van a nagy igazság?

Lumiera megmozdult.

Az este nem válaszolt.

A Hold lassan újra előbukkant.

Léna sóhajtott egyet.

— És szerinted a lánnyal mi lett?

Jack vállat vont.

— Figyelj... én nem kapaszkodom senkibe.

— Pedig azt érzem, életem legnagyobb szerelme, de döntött!

Megfeszült az ádámcsutkája.

— Viszont pokolian fáj. Néha levegőt is alig kapok.

Egy pillanat szünet.

— De egyet megtanultam.

— Akármilyen rossz, holnap akkor is felkel a nap.

Lumiera rápillantott.

— Akkor azért sírtál?

Jack mélyet sóhajtott.

— Egy férfi soha nem sír.

Lumiera egy pillanatig nézte.

Aztán lassan megrázta a fejét.

— Én akkor... az embert láttam.

Léna közelebb húzódott.

— Ennyi történt?

Jack a fejét rázta.

— Felajánlottak egy másik iskolát is, miután kirúgtak.

— De minek?

— Látszott, csak meg akartak vezetni.
— Nem fogadtam el!

Léna mélyet sóhajtott.
— És nem támadtál vissza?

Jack a szemébe nézett.
— Ugyan már... Csoportosultak, egyedül egy sem mert jönni. Viszont nem véletlen, mert megismertek.
A torka kiszáradt, nagyot nyelt.
— És tudod, nem akarom elsorolni, mit megengedtek maguknak, de a lista igen hosszú...
— Viszont ilyet még nem hallottam, és azóta sem értem az okát.

Lumiera ránézett.
— Lehet, hogy irigyek voltak?

Jack legyintett.
— Ugyan. Előtte még valamennyire elfogadtak... és én is őket.

Az este maradt.

Jack a lámpa fénye felé emelte tekintetét.
— Ennyi történt — mondta halkán.
— De nem szeretek magyarázkodni. Csak... nem tudom, hogyan tovább, de ezt tudod.

Lumiera leugrott a földre.
Egy pillanatra a Holdra nézett.
Aztán Lénára.
Bólintott.

Léna lehunyta a szemét.
Majd kinyitotta.

Lumiera megfordult, Jackre nézett.
— Kérdeznék tőled valamit!

Jack bólintott.
— Hallgatlak.

Lumiera egy lépést tett közelebb.
— Hallottál valaha a tiszta szerelemről?

Jack vállat vont.
— Miért? Van koszos is?

Lumiera tekintete egy pillanatra Lénára villant.

A hangja nem lett hangosabb.

Csak keményebb.

— Látod? Erről beszéltem!

— Egy szemernyi tisztelet. Vagy legalább egy nagyon kicsi alázat...

— De még a szót sem hallotta szerintem!

Jack felvonta a szemöldökét.

— Most ez mi volt? Tisztelet? Ez kérdés?

Léna elmosolyodott. Nem sietett a válasszal.

— Nézd... — mondta halkán.

— Akárhonnan nézed, ő maradt egyedül.

Lumiera megrázta a fejét.

— Én beszéljek veled, vagy te?

Jack felállt.

— Ti miről beszéltek?

Léna ránézett.

— Ülj le.

Nem parancs volt.

Csak kérdés.

Jack visszaült.

Léna Lumierára pillantott.

— Ne csak azt nézd, hogy befogadott. Hordoz, és nem esett szét!

Lumiera lassan bólintott.

— Rendben. Akkor én.

Lábait megvetette Jack ölében.

A farka megmozdult, aztán elcsendesedett, Léna felé biccentett.

— Ő itt a testvérem — kezdte.

Jack szemöldöke megráncosodott.

— Te miről beszélsz? Te egy macska vagy, már meg ne sértődj... ő meg egy lány. Hogy lennétek testvérek?

Léna nem válaszolt azonnal.

— Nem úgy, ahogy gondolod — mondta végül.

— Csak ugyanabból születtünk.

Csend lett.

Jack álla megfeszült.

— Miből?

Léna felézett a Holdra.

— Abból, amit nem lehet birtokolni.

Jack széttárta a kezét.

— Ne szórakozzatok! Ez zavaros!

Lumiera elmosolyodott.

— Elmagyarázom... jól figyelj!

— Ti emberek úgy szólítotok... Sors.

Jack megrázta a fejét.

— Egy macska a Sors?

Lumiera nagyot fúj.

— Annak látsz?

Jack bólintott.

Lumiera megrázta magát.

— Akkor az vagyok.

Jack elmosolyodott. Nem volt benne vidámság.

— Szóval a Sorsot ettetem? — kérdezte rekedten.

— És a Sors végignézte, ahogy a közterések elviszik a matracomat?

Megrázta a fejét. Nem félt. Csak hirtelen minden hidegebb lett.

Mínta a Hold súlya rászakadt volna a vállára.

Lumiera elmosolyodott, aztán Léna felé biccentett.

— Viszont ő csak miattad érkezett.

— De tudd... nagyon... de nagyon ritkán jön, és ez hatalmas esemény!

Jack értetlenül nézett.

— Miért? Ki ő?

Lumiera bólintott.

— Az előbb mondtam, de elismétlem, úgy hívják: Tiszta Szerelem...

Jack hirtelen felkapta a fejét.

— Ez mint jelent? Valami démon, ami megszállt? Mennem kell ördögűzésre?

Léna ránézett. Nem sértődve. Nem védekezve.

— Minden szerelem belőlem születik — kezdte.
— Soha nem elvesz.
— De nem is száll meg.
Szeme felcsillant.
— Aki engem érez... az önmaga marad.

Csend lett.
A Hold nem szólt közbe.

Jack szemei kikerekedtek.
— Én nem értem... mi közöm van ehhez?
A kérdés nem volt hangos. Inkább ijedt.

Léna elmosolyodott.
— Tisztán szeretsz — mondta halkán.
— Ezért jöttem..

Jack felnevetett.
— Ez... ez nem válasz.
A keze automatikusan a tarkójára csúszott.
— Mit jelent az, hogy tisztán? Mitől más ez?

Léna biccentett.
— Nem birtokoltad.
— Nem követelted.
— Nem akartad megváltoztatni.
— Nem könyörögtél.
— Nem büntettél.
— Nem alkudtál.

Jack szája nyitva maradt. Nem tudta, mikor hagyta abba a levegővételt.

— És mégis ott maradtál — folytatta Léna.
— Akkor is, amikor nem lett belőle semmi.
— Akkor is, amikor fájt.
— Akkor is, amikor senki nem tapsolt.
— És vérzik most is a lelked, mert szereted, pedig nem vársz viszonzást.

Jack megrázta a fejét.
— Ez... csak annyi, hogy egy barom vagyok.

Léna közelebb hajolt. Nem ért hozzá.
— Nem. Ez azt jelenti, hogy nem akartad túlélni a szerelmet. Hagytad, hogy átmenjen rajtad.

A Hold fénye megcsúszott az arcán.

Jack észrevette, hogy a szeme nem tükrözi.
Mintha nem fent lenne a fény, hanem belül.
— De akkor mi vagy te? — kérdezte végül.
— Egy jel? Egy tanítás? Egy... próba? Vagy elment az eszem, és képzeltek?

Léna elmosolyodott.
— Ugyan... az univerzum az otthonom, viszont idővel megtudod...

Jack elféhéredett.
— Akkor te nem... nem ember vagy?

— De — felelte Léna azonnal.
— Pont annyira, amennyire kell.

Lumiera felugrott a földre.
A farka lassan mozgott.
— Ne próbáld beskatulyázni — mondta.
— Azt már megtették elegen.

Jack a fejét rázta.
— Miért most? Miért nem szóltatok korábban?

Léna lehunyta a szemét.
— Még nem bírtad a valóság súlyát. És bizonyítanod kellett...

Csend lett.

Jack kezei remegtek.
— Mivel?

— A második virágcsokor lett a végső bizonyosság... — vágta rá Léna.

Jack felsóhajtott.
— Akkor... ez tényleg nem mese? — mondta.

Léna nem válaszolt.

Lumiera felé biccentett.
— Most már érzi. Ez a szerelem rátalált!

Jack ujjai a lábán mozogtak.
— Az ebédlőben... — szólalt meg végül.
— Amikor mindenki boldog lett... mintha megállt volna az idő..
Felnézett Lénára.
— Az te voltál?

— Igen — felelte Léna.
— Éreztél, és mindenki, aki jelen volt szintén, pedig nem is tudtad, hogy létezem.

Jack bólintott.
— És most? — kérdezte.
— Mit csináljak?
— Vagy... mit szeretnétek?

Léna vállat vont. Egyetlen könnyed mozdulat.
— Semmit.

Jack pislogott.
— Akkor...?

Léna nem felelt. Csettintett.
Köd jelent meg.
Finom, lassan oszló, szinte gyengéd.
Amikor elfogyott, már nem volt ott.

Jack felpattant. A macskára pillantott.
— Hová tűnt?

Lumiera leült.
— Nyugodj le — mondta éles hangon.
— Ő oda megy, ahová akar, és azt csinál, amihez kedve van.
Egy pillanatra elnézett Jack mellett.
— Sokszor én sem tudom követni.
Nagyot nyelt.
— Tudod, elmondok valamit... teremtett egy világot — folytatta.
— Egy amolyan varázslóvilágot.
— Ott élt.
Elmosolyodott.
— Legutóbb, amikor itt járt... olvasott egy könyvet.
Megrázta a fejét.
— Tele volt megjósolható klisékkel. Túl kényelmes.
Egy pillanatra megállt.
— Aztán megunta.

Jack homloka ráncolódott.
— És?

— Törölte az emlékeit — vágta rá Lumiera.
— Amíg nem volt senki, aki elbírja. Aki képes őt hordozni.

Felnézett.

— Tegnap kapta őket vissza.

Jack lassan hátralépett.

— Akkor... ennyi?

Lumiera biccentett.

— Nem! De most menj vissza az életedhez.

Jack nevetett.

— Melyikhez??

Lumiera nem válaszolt. Csak felállt.

Hátrapillantott.

A levegő megmozdult.

Köd jelent meg mögötte is.

Szorosan körülölelte.

Eltűnt.

Jack arca elvörösödött.

A mellkasa megfeszült.

— Hová tűntél?! Gyertek vissza! Most mi van?!!! — üvöltötte.

A park visszhangzott.

A Hold nem szólt.

Jack térdre rogyott.

Némán, mozdulatlanul figyelt.

Szemét lehunyta.

A világ körülötte elnémult.

XVIII. FEJEZET – HAZATÉRÉS

Jack belépett a szobájába.

Rácsukta az ajtót, nem mintha ezzel bármit kizárhatna...

Bekapcsolta a számítógépet.

A ventilátor felbűgött, olyan ismerősen, mintha ez lenne a világ rendje.

Kinyitott egy energiáit.

A fém pattant, a hang beleharapott a csöndbe.

— Na. Befejezem — mondta, és leült.

A kurzor villogott.

Ropogtatta az ujjait.

A billentyűzetre pillantott.

— Már tudom is...

Hideg futott át rajta.

Nem olyan hideg, ami a szobából jön.

Olyan, ami belülről indul.

Oldalra pillantott.

Semmi.

Vállat vont, és a következőt gépelte:

„Jack lehajolt, földre tette az energiáit, visszaegyenedett. Ekkor újra furcsa érzés futott át rajta. Lumiera jelent meg a háta mögött.”

Jack ujjai megmerevedtek a billentyűzeten. A kurzor villogása hirtelen túl hangosnak tűnt. Nem mert megfordulni. A tarkóján a szőr felállt, és egy pillanatra elfelejtett levegőt venni. A szoba levegője sűrű lett, mint a köd téli éjszakán.

A következő pillanatban érezte, hogy nincs egyedül.

Hátrapillantott.

Lumiera nézett rá vissza.

A sárga szempár úgy világított a félhomályban, mint két lyuk a valóság szövetén.

Jack érezte, ahogy a vér kiszalad az arcából, a gyomra pedig egy jéghideg csomóba rándul.

Nem mozdult.

Csak figyelt.

— Meg ne ijedj... — szólalt meg a macska.

Jack arca elfehéredett.

A keze görcsösen megrándult.

A billentyűzet az öléből a padlóra csúszott.

Koppant.

A hang visszhangzott az üres szobában, de Jack nem kapta oda a fejét. Csak a macskát nézte, és a monitort, ahol az imént leírt mondat még mindig ott világított.

— Ez nem lehet igaz... — kezdte. — Mi vagyok én? Talán...

— Ne nevettesd ki magad — vágott közbe Lumiera. — Nem vagy semmiféle Isten!

Jack a monitorra pillantott, majd vissza rá.

— De... leírtam, hogy megjelenesz. És itt vagy! — A hangja megremegett. — És mielőtt kirúgtak... már elkezdtem megírni ezt a történetet! És minden be következett!

Lumiera megrázta a fejét.

— Ezzel hívtad Lénát, mondtam a parkban.

Jack a fejét vakarta.

— Ezt végképp... nem értem.

Lumiera előrelépett. A puha mancsok nesztelenül értek földet a szőnyegen.

— Figyelj, a kulcs az volt, hogy valakinek meg kellett írnia egy olyan történetet... ami nem ismétli a kliséket.

Jack széttárta a kezét.

— Na, ez most nem segít!

Lumiera fűjt egyet.

— Néha megszületik egy történet. Aztán jön belőle tíz biztonságos változat. De nem azért, mert az első rossz volt. Hanem mert a piacot korlátok közé szorították. A döntés nem az íróké, már nagyon régen!

Jack szemöldöke összerándult.

— Mi közöm ehhez?

Lumiera félrebillentette a fejét.

— Nem tagadtad meg önmagadat. Nem alkudtál meg sem írásban, sem szerelemben. Szembementél az elvárásokkal! — A macska szeme sárgán villant a félhomályban. — Így ráléptél az útra.

Jack szemöldöke ráncos lett.

— De akkor láttam a jövőt?

Lumiera ránézett. Sárga szeme átvilágított a monitor fényén.

— Nem azt írtad — vágta rá a macska. — Nemet mondtál az üres másolatokra. Ez mindig utat nyit.

Jack félnevetett. Kínos, száraz nevetés volt.

— Amúgy a pénzkiadó fiukéig írtam, ahol találkoztam veled, de eszembe sem jutott akkor ez a történet.

Lumiera ránézett, majd az ágyra ugrott.

— Volt nagyobb gondod is. Viszont tudod már, miért hagyunk magadra?

Jack vállat vont.

— Kéne? Amúgy még két hónapig voltam kint, ezt megemészteni...

Lumiera bólintott.

— Ez is az út része. Neked kellett rátalálnod a válaszokra. Ha maradok, elvettem volna tőled a felismerés és az értelmezés jogát. — A macska végigsétált az ágy peremén, a farka suhogott a félhomályban. — Tudod... sokan egy ilyen élmény után prófétának képzelik magukat. Mások kiválasztottnak. Volt, aki vallást alapított.

Jack félmosolyra húzta a száját.

— Persze. És egy beszélő macskához imádkoznék, meg egy köddé vált lányhoz.

Lumiera elmosolyodott.

— Voltak már ennél furcsább esetek is. De most ne menjünk bele. — Ránézett a fiúra. — De ígértél nekem valamit! Tudod már... miért nem álltál meg akkor?

Jack a fejét vakarta.

— Tudod... azt akartam mondani... mert ha megállok, nem tudom, meddig megyek el. — Hallgatott. — De igazából azt hittem, megőrültem! — Megint csend lett. Csak a ventilátor bűgása töltötte ki a szobát. — Viszont... volt bennem valami. Hogy aki képes ilyen távolságot megtenni, pihenés nélkül, az nem lehet szétesett. De az okát nem tudom szavakba önteni, azóta sem.

Lumiera bólintott.

— Láttad, hogyan dolgozik az élet. Miből mi következik. — Egy lépést hátrébb tett. — Beleláttál abba, amit a fátyol eltakar. Nem az igazságba. A működésbe.

Jack ujjai elfehéredtek, ahogy az asztal szélébe kapaszkodott. A monitor kék fénye élesen világította meg az arcát, kiemelve a fáradtság mély árnyékait.

— Pontosan. És ez... valami félelmetes.

Lumiera a mancsát nyalta. Olyan lassú, módszeres mozdulatokkal, amik nem egy állathoz, hanem egy örökkévaló lényhez tartoztak.

— Sokan megtörnek. Beleőrülnek. Elfelejtik önmagukat.

Jack a nyakához kapott. Érezte a lüktetést a bőre alatt. A torka kiszáradt, mintha homokot nyelt volna. Felállt, de a lábai remegtek, mint az első éjszakán a melegedő előtt.

— De mi értelme volt?

Lumiera leült.

— Kevesen bírják, mint mondtam. Tudnom kellett, nálad mit eredményez... Viszont a Tiszta Szerelem ezt megköveteli.

Jack nyelt egy kortyot az energiatálból. A vegyszeres íz most valahogy valóságosabbnak tűnt, mint a beszélő állat előtte.

— Nem is a látvány volt félelmetes... hanem ami mögötte volt. De egy ideje megszűnt.

Lumiera bólintott.

— Olyan ez, mint a szemüveg. Először új, éles, idegen. Aztán megszokod. És egy idő után már észre sem veszed, pedig már le nem veheted.

A ventilátor halkán sírt fel.

Lumiera rámeredt Jackre.

— Viszont nem szépítem. Pár órát jósoltam neked...

Jack szemöldöke megrándult.

— Pár órát? Miért?

— Igen — felelte a macska. — Emlékezz... az az önelégült mosoly... meg a „ki, ha én nem” ezen nem segített...

Jack vállat vont.

— Az embereknek szólt. Nem a helyzetemnek örültem. — Nyelt egyet, majd halkán folytatta:

— Viszont... mielőtt elfelejtem... meg kell kérdeznem valamit.

Lumiera biccentett.

— Hallgatom.

Jack rászzegezte a tekintetét.

— Azt mondtad, a Sorsnak nincsenek érzései. De te végig úgy viselkedtél, mintha lennének. Hazudtál?

Lumiera felnevetett. Száraz, rövid hang volt.

— Na figyelj. Egyszer már kérdeztem. Most újra: minek látsz?

Jack vállat vont.

— Egy beszélő macskának. És tudod, hogy nem azért...

— Állj le — vágott közbe Lumiera. — Te beszélő macskaként tudsz engem elfogadni, és annak vannak érzései. De ezt az elméd tükrözi.

Jack arca megfeszült.

— Akkor csak képzellek? Tényleg megőrültem?

Lumiera közelebb lépett.

— Akkor ezt megint túl hangosan csinálod. És tudd: ha tényleg gondod lenne... nem tűntem volna el akkor sem. És Léna sem.

Jack elhallgatott. Mintha ez a mondat beljebb ment volna, mint kellett volna. Átvágta a védelmét, egyenesen oda, ahol a félelem lakott.

— Tudod, mennyire idegesítő? — szólalt meg végül. — Egyik percben biztos vagyok benne, hogy igaz. A másikban megkérdőjelezem az egészet.

Lumiera bólintott.

— Melyik számodra a hihetőbb?

Jack arcára a monitor fénye mély árnyékokat rajzolt.

— Ennyi véletlen szerencse egy emberrel nem létezik. Arra viszont rájöttem, én szólítottam magamhoz Lénát. Amikor eldöntöttem, hogyan akarok szeretni. Akkor indult el ez az egész. — Elhallgatott, mintha a szavak súlyát mérlegelné. — És az út mások előtt is megnyílt... a világban. De én maradtam a végére. — Egy pillanatnyi csend. — De ez... csak egy gondolat.

Lumiera bólintott.

— Majdnem helyes.

Jack ráncolta a homlokát. A belső hideg újra megmozdult benne.

Lumiera folytatta:

— Az út volt a fontos. Léna számodra következmény.

Jack kifújta a levegőt. A feszültség vibrált a szobában.

— Akkor miért kellett ez az egész?

Lumiera elmosolyodott. Nem volt benne gúny, csak valami ősi beletörődés.

— Nem kellett. Te döntöttél, emlékezz!

Jack hirtelen megfordult. Az energiatálas doboz megroppant a kezében, a maradék folyadék a szőnyegre freccsent, de nem érdekelte. A tehetetlenség, amit hónapokig főtt magába, most az arcára égett. Arca elvörösödött, a tehetetlenség dühe marta a torkát.

— De... miért?!

Lumiera hangja csendesebb lett. Szinte suttogás. A macska nem mozdult, de a jelenléte betöltötte a szoba minden sarkát, elnyomva a ventilátor zúgását.

— Letértél az utadról. Onnan pedig... nem tudtalak visszaterelni.

Jack szeme összeszűkült.

— Nem értem. Te vagy a Sors. Ha az út adott, és lementem... mi volt az akadály?

Lumiera elmosolyodott, mintha egy nagyon régi vicc jutott volna eszébe.

— Tudd... egyetlen dolog képes az utadról levinni, és ő a testvérem! De ne értetlenkedj! — Mancsával csapott egyet. — Viszont azt is tudd... ha ilyen történik valakivel, az vagy bezárkózik és cinikus lesz, vagy megmagyarázza, felmenti magát, aztán elfordul. De te nem!

Jack vállat vont.

— Ennyi?

— Már a karácsonyi emléked visszatért, így tudod, a teljes képet nem adhatom meg — mondta Lumiera. — Meg van kötve a mancsom. De tudd: megvédted a szerelmet!

Jack összehúzta a szemét.

— Mégis mitől?

Lumiera megrázta a fejét.

— Attól, ami mögé az emberek évszázadok óta elbújnak. A kifogásoktól. Az eszméktől. A magyarázatoktól, amikkel tönkreteszik azt, ami él. — Elmosolyodott. — És ilyen nem történt... nagyon-nagyon régen.

Jack nem szólt. És ebben volt a válasz. A csönd megint elvégezte, amit a mondatok nem tudtak. Aztán vállat vont.

— Jó, de... utólag visszanezve... rohadt sokat értem el.

Lumiera csak nézte.

— Fuss neki újra.

Jack fúj egyet.

— Muszáj rájátszani, ismersz.. Igazából rengeteg válasz született... amire még kérdésem sem volt.

Lumiera biccentett.

— És mit nem értesz?

Jack a monitorra pillantott.

— A Tiszta Szerelmem, az most már világos. Azt is tudom, hogy ritka, hogy valaki egyáltalán befogadja... aztán hordozza. De sehol nem írták, hogy történetet kell írni!

Lumiera közelebb lépett.

— Nem kötelező! Csakis azért írhatod meg, hogy a becsületedet visszanyerd. De Léna nem rajong a propagandáért, vedd ezt ajándéknak.

Jack bólintott.

— Azért azt tudod, rengeteg mindent kihagytam, mert úgy érzem, nem szabad mindent elmondanom... — Aztán a macskára pillantott. — Amúgy azt is olvastam... hogy akinek dolga volt vele... annak tönkrement az élete, meg azt is, hogy mindig történik valami a világban, ha megjelenik, de most sehol semmi...

Lumiera Jack elé lépett, sárga szemei izzottak.

— Nem az élet... az üresség, amit a távozása hagy. Néha olyan hívja, aki előtte megtagadta a szerelmet. — Nyelt egyet. — Nálad ez másként alakult. Ezért kérdezed. — Tekintetét az ablak felé emelte. — És megsúgom, történt is, nyisd ki a szemed!

Jack követte a tekintetét. Egy darabig az égboltot figyelte.

— Már meg ne haragudj... nem látok semmit...

Lumiera megállt, szemeiben a Csend hideg fénye vibrált.

— Az üstökös, Jack!

Jack nem fordult oda, csak a horizontot nézte.

— Az ATLAS? — kérdezte, és a hangjában ott volt a beton keménysége.

Lumiera a fejét rázta.

— Nevezd, aminek akarod. Szerinted véletlenül hasította ketté az eget? Nem idetévedt. Ez egy

jelentés volt. Átvágott a Nap tüzén, és sziklaszilárd maradt, hogy szétküldje a frekvenciát az üres sötétségbe: Az ember még mindig képes a tiszta szerelemre. Az egész univerzum vette az adást.

Jack bólintott.

— Ez fel sem tűnt eddig. Amúgy meg kell mondjam, eleinte kapaszkodtam. Reméltem, beteljesül. — A szeme egy pillanatra üres lett. — Aztán, ahogy haladtam előre a történetben, jöttek a felismerések. És végre... hazaértem. — Felemelte a fejét. — Rájöttem... nincs szükségem senkire, hogy teljes legyek!

Lumiera elmosolyodott.

— Pont ezt mondtam neki: ha emberként születne... nagyon hasonlítana rád. Mikor ezt láttam, feltört egy gondolat. Úgy nézett ki, mintha két gyermeknek kést adnék, majd beküldeném őket a játszótérre. Persze a végeredmény borítékolható.

Jack elnevetné magát, de elharapta. A torka összeszorult.

— Miért mondd? Amúgy azt olvastam, jó szándék vezérli, mégis mindig bajt okoz?

Lumiera bólintott.

— Téged is mindig az vezérelt, nem? Viszont a rossz dolgok is ebből indulnak. De a viccet félretéve, az igazság ennél egyszerűbb: nem ő hozza a káoszt, hanem az, aki nem bírja el azt, amit magában meglát tőle... ezért hordozza ez a történet önmagát!

Jack vállat vont.

— És mégis... miért?

Lumiera egy ideig csak nézte Jacket.

— Mert amikor az ember először megérzi, hogy több lehetne... akkor nem tudja még, mire való. Van, aki irányítani akar, sokan visszavágnak, és akad, aki a bizonyításba menekül. — Nyelt egyet. — Te egyik sem voltál. Viszont azt megfújtad már, mikor indult el a próba?

Jack vállat vont.

— A lány. Amikor megláttam... azonnal beleszerettem.

Lumiera elmosolyodott.

— Ti emberek... — Aztán a szeme hideg lett. — Nem!

Jack felnézett.

Lumiera folytatta:

— Ott, amikor nem álltál bosszút. Pedig kaptál hozzá erőt.

Jack szeme kikerekedett.

— Milyet? És mikor?

Lumiera lemosta a mancsával az arcát.

— Emlékezz! Autó. Súlyok. Soroljam? Egyik pillanatról a másikra... és persze mindig mások szeme előtt. De a hiúság ilyen...

Jack felnevetett.

— Furcsa is volt. Tudtam, hogy jó erőben vagyok... de ennyire?

Lumiera bólintott.

— Akkor ezt érted... És látom a szemedben, hogy tudod, mire célzok.

Jack lenézett a kezére.

— Megtehettem volna.

Lumiera elmosolyodott.

— Pont ezért nem tetted. Sosem voltál olyan, de rettegtek tőled, és te élvezted!

Jack lenézett a kezére.

— Ez csak nem bűn? Amúgy sok mindent nem is láttak... de tudod... — Nyelt egyet. — Amúgy Léna a levél átadása után jelent meg. Ez egészen biztos! De azt mondd meg, miért fordult ellenem mindenki? Mit tettem? Ezt a mai napig nem értem!

Lumiera bicentett.

— Semmit! Lénát látták. — Kifűjta a levegőt. — És ő nem takarta el előlük azt... amit magukról nem akartak meglátni.

Jack elhallgatott.

— Azt hittem... te irányítottad őket.

Lumiera megrázta a fejét.

— Utoljára mondom: a szabad akarat szent. Mindenki maga döntött. Te is dönthettél!

Jack nyelt egyet.

— Akkor nem a lányért?

Lumiera előrehajolt.

— Előtte foglalkozott vele bárki? Ugyan már... — Csend lett. — De mondd. Most mit érzel?

Jack bólintott.

— Gyűlöltem őket. Azt reméltem, az élet igazságot tesz, mert a szerelem megköveteli. — Hallgatott. — De ekkorát tévedni... — Felpillantott. — Azt éreztem, megfosztani valakit a szerelemhez való jogtól, az lehet a legnagyobb bűn a világon! De Léna... elvette a haraghoz való jogot, ami szerintem ezerszer súlyosabb.

Lumiera elmosolyodott.

— Mondtam neked: az élet nem cserekereskedelem.

Jack széttárta a kezét.

— De akkor ennyi? Mindenki azt tesz, amit akar? Nincs büntetés?

Lumiera a fejét rázta.

— Az élet nem felejt. Viszont nem büntet. De van következmény.

Jack rápillantott.

— Mi a különbség?

Lumiera lassan beszélt.

— Megpróbálok érthetőbben. Amikor rosszat teszel, elárulod önmagad... egy darab kiszakad belőled, és a helyén üresség marad.

Jack felnevetett, de a hangja keserű volt.

— Szép egy rendszer! Én ott rohadtam az utcán... mások meg élnek tovább, és mossák kezeiket? Akkor minek a sok tanítás?

Lumiera egyenesen a szemébe nézett. A sárga fény a szemében most könyörtelen volt, mint egy diagnózis.

— Tudod, mit hordoz az üresség?

Jack megrázta a fejét. A szája tátva maradt, a szoba sötétje mintha közelebb húzódott volna hozzá.

— Persze. A semmit?

Lumiera egyetlen szóval válaszolt:

— Csendet.

Jack nyelt egyet. A szó úgy ütött, mint egy fizikai csapás. A sötét sarokba nézett, és egy pillanatra átérezte azt a végtelen, süket némaságot, amiben nincs többé más ember, csak a saját bűneid súlya.

— Mi ebben olyan szörnyű? — mondta végül Jack.

Lumiera bólintott.

— Tudod, a legtöbb ember retteg. Ott önmagukkal állnak szemben. Ez a többségnek elviselhetetlen. Ott nincs összefogás és rendszer. — Farka a plafon felé meredt. — Persze először zajjal tompítanak. Csakhogy... mindenki az örök csend felé halad. — Elmosolyodott, de a mosoly nem volt kedves. — Viszont neked ez semmi. Ezért nem érted.

Jack felsóhajtott.

— És a lány?

Lumiera megrázta a fejét.

— Már megint... mi lenne vele?

Jack vállat vont.

— Az bánt legjobban... hogy nem ismerhetett meg.

Lumiera lassan beszélt.

— Volt lehetősége. Döntött. Nincs több esélye, mutattam!

Jack szemöldöke megrándult.

— De neki ebből nincs semmi, igaz? Ő nem tett semmit!

Lumiera nyelt egyet.

— A gyávasága épp elég volt...

Jack nyelt egyet.

— Viszont jut eszembe... — folytatta Jack. — Léna egy évre rá megjelent, ugyanabban a percben, amikor a levelet átadtam. — A torka megmozdult. — Elvette a fájdalmat. Amúgy ő súgott: fejezzem be a történetet!

Lumiera elmosolyodott.

— Tudok róla. De nem ment el. Kapcsolódott.

Jack homloka megráncosodott.

— Mégis kihez, hol van?

Lumiera elmosolyodott.

— Ha eljön az ideje... megtudod! — Nyelt egyet. — De a történetedre visszatérve... egy közmondással válaszolnék, amit pontosan rád szabtak: néha úgy gondolom... nem te vagy a legélesebb kés abban a bizonyos fiókban...

Jack vállat vont.

— Ezt mégis mire?

Lumiera megnyalta a száját.

— Tudod, hányszor próbáltalak rávezetni, hogy írj?

Jack felnevetett.

— Soha nem olvastam egy könyvet sem. — Hallgatott egy pillanatig. — Mondani is akartam: szerintem ebben ez a legnagyobb ironia. Így írtam meg a lenyomatot!

Lumiera a fejét rázta.

— Ebben tévedsz. Tudod, az, hogy egy hitetlen ember hittel ment végig egy ilyen úton... És most sem lett nagyobb a hite. Na, ez a legnagyobb ironia!

Jack felpillantott.

— Mert már tudok... amúgy rájöttem közben valamire... egy írók rejtettek el bennem.

Lumiera felhúzta a szemöldökét.

— Mire alapozod?

Jack a kijelzőre mutatott.

— Nézd meg, mit alkottam!

Lumiera nyelt egyet.

— Nem gondoltál arra, hogy ez nem csak a te munkád gyümölcse?

Jack vállat vont.

— De én írom, vagy nem?

Lumiera megrázta a fejét.

— Részben. De beléd égett. Hordozod Lénát is, legalábbis egy részét. És ezért nem tudnád

nem megírni. — Felpillantott. — De ettől még nem lettél író!

Jack vállat vont.

— Kár... Amúgy ha nem sorspróba... akkor mi?

Lumiera mélyet sóhajtott.

— Az volt, de nem a tiéd, és lezárult.

Jack felpillantott.

— Amúgy az életben sok szerepet betöltöttem, de egy ilyet végigélni... ez számomra az igazi jutalom!

Lumiera a farkával csapott egyet.

— Örülök. — Bólintott. — Viszont hosszú út volt.

Jack mélyet sóhajtott.

— Nem kicsit...

Lumiera füle felegyenesedett.

— Újra nekiindulnál?

Jack a billentyűzetre pillantott, figyelt egy darabig.

— Tudod... soha nem tudtam elárulni önmagam. Ha újra megtörténne, és nem lenne megoldás, nem kérdés...

Lumiera bólintott.

— Úgy gondolom, nem lesz. Viszont a legfontosabb kimaradt. — A szemébe pillantott. — Egy igaz történet lezárásához... van valami, ami elkerülhetetlen. Az ítélet!

Jack magára mutatott.

— Az enyém? De hát az előbb mondtad, mi lesz velük!

Lumiera felvonta a szemöldökét.

— Ellened cselekedtek, a döntés a tiéd!

Jack hallgatott.

— Mit érzel? — kérdezte a macska csendesen. — Bosszút? Megnyugvást? Vagy egészen mást?

Jack sokáig nem szólalt meg. A monitor kikapcsolt, a szoba teljes sötétségbe borult. Érezte, ahogy a szívverése lassul. Majd a levegőt nézte, mintha ott keresné a választ.

— Miért... megkapják?

Lumiera megrázta a fejét.

— Ne vicceld el. Válaszolj!

Jack nyelt egyet. Lassan felemelte a fejét. A tekintete nem ijedt volt, hanem sziklaszilárd. Olyan ember nézése, aki már nem fél a sötétől.

— Emberként... mindenkinek megbocsátottam — mondta végül. — Egy kivétellel!

Ökle olyan szorosan zárult össze, hogy az ujjpercei elfehéredtek. Hallotta a saját szívverését a fülében – egy, kettő, három. Aztán lassan kiengedte a levegőt. Felnézett.

— A szerelem szentségét támadták. — Csend lett. — Épp ezért — folytatta Jack halkán — az ítélkezés nem az én dolgom és jogom!

Lumiera bólintott.

— Nem csalódtam! Viszont mint mondtam, a következmény nem marad el! — Bundájából vakító fehér fény tört fel. — Ezzel a végére értünk.

Jack bólintott.

— Remélem, még találkozunk.

Lumiera körbepillantott.

— Azóta melletted vagyok, mióta megérkeztél... végig is kísérlek.

Jack félnevetett.

— Köszönöm a bizalmat. — Felemelte a kezét, intett.

Lumiera kacsintott... majd köddé vált.

Csend lett.

Jack sokáig nem mozdult.

A monitor fénye halványodott, aztán egyszer csak elsötétült. A fekete képernyőben ott volt a szoba tükre – és megpillantotta önmagát. Nem élesen. Csak... egy rétegen át. Mint amikor üveg van közted és önmagad között.

Jack ölébe vette a billentyűzetet.

A kurzor még villogott.

Egy pillanatra megtorpant. Csak nézte a villogást. Azt a kicsi, fehér, türelmetlen jelet.

Aztán leütött egy betűt. Majd még egyet.

A sorok megjelentek.

— Ki tudja, hol az igazság?

— Lehet, ez az egész csak egy törött elme képzelgése?

— Vagy fájdalmasan pontos a valóságra?

Jack megállt.

A képernyő sötétjében a saját szeme pontosan ott volt, ahol a mondat.

Nem volt kedve folytatni. Mert most értette meg: ha leírja, az már nem csak irodalom! De ha nem írja le... akkor meg minek volt az egész?

Nyelt egyet.

A kurzor villogott tovább, mintha nem érdekelné a világ.

Jack végül odaírta:

— Döntsd el te!

És ebben a pillanatban történt valami apró. Semmi látványos. Semmi „csoda”. Csak annyi, hogy a villogó kurzor egy ütemmel később villant. Mintha nem lenne egyedül a ritmusban.

Jack nem írt hozzá felesleget. Nem szépített. Csak folytatta.

— A szabad akarat mindnyájunk alapjoga.

— A szerepemet elvégeztem — így kilépek.

— A történet értelmezése inentől a sajátod.

Aztán hátradőlt. A képernyő feketéje megint visszavette.

És ami addig csak „fátyol” volt, többé nem a történet része. Átkerült oda, ahol az igazi döntések születnek: az olvasó kezébe.

Írta: István Tóth, a Tiszta Szerelem, na meg persze a Sors!

SZERZŐI JOGI KÖZLEMÉNY

Minden jog fenntartva. Ez a mű (A Sors lenyomata / [Léna és az eltűnt varázs]) Tóth István kizárólagos szellemi tulajdona.

A szerző hozzájárul a mű ingyenes online olvasásához és az eredeti link továbbosztásához. Azonban a szöveg részben vagy egészben történő másolása, sokszorosítása, átdolgozása, vagy bármilyen üzleti célú felhasználása a szerző írásos engedélye nélkül szigorúan tilos és jogi következményeket von maga után.

Tiszteld a történetet és az utat, ami mögötte van.

Copyright © 2026, Tóth István. Minden jog fenntartva. Digitálisan regisztrálva és védve a Draft2Digital rendszerében.

